

ஸ்ரீ

பிள் வளலோகாசார்யர்

திருவாய்மலர்ந்தருளின

மு மு கூ ஸ ப் ப டி யும்,

மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த

திருமந்தீரார்த்தம்

என்கிற

வ்யாக்யாநமும்,

அரும்பதவுரை, பரமாணத்திரட்டு இவைகளுடன்

சே. கிருஷ்ணமாசாரியரால்

திருவல்லிக்கேணி

ஸக்ஸஸ் அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டன.

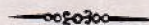

சே. கிருஷ்ணமாசாரியர்,
தமிழ்ப்பண்டிதர், ப்ரொப்ரைடர்,
ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்பந்தாய புஸ்தகசாலை,
19, தென்னண்டை மாடவீதி,
தீருவல்லிக்கேணி.

இப்புத்தகத்தில் அடங்கியவை.

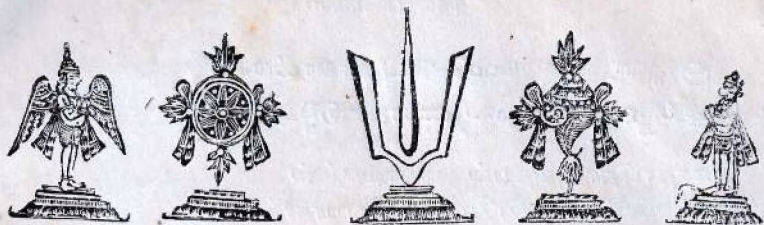
க. தனியன்கள்	...	பக்கம், 1
உ. முழுக்ஷுப்படியின் வ்யாக்யாந அவதாரிகை		5
ந. திருமந்த்ரப்ரகரணம்	...	7
ச. த்வயப்ரகரணம்	...	84
ரு. சரமஸ்லோகப்ரகரணம்	...	129
க. *ப்ரமாணத்திரட்டு	...	187

* இந்த ப்ரமாணத்திரட்டும், அரும்பதவுரையும் - நமது வை. மு. கோபால கிருஷ்ணமாசாரியரால் எழுதிச் சேர்க்கப்பட்டன.

ஸ்ரீமந். மணவாளமாமுனிகள்.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நமஃ

ரஹஸ்யங்களைத்

தெரிங்கும்போது அநுஸந்திக்கும் தனியின்கள்.

பொதுத்தனியின்கள்.

(அழகியமணவான் அருளிச்செய்தது.)

ஸ்ரீஸெஸெஸாடியாபாசும் ஸீலகூழிமுண்ணாண்டுவீழ் ।

யதீநுபூவணவநெ ருஜிஜாராதரம்பிழி ॥

[ஸ்ரீஸெஸெஸாடியாபாதரம் தீபக்தபாதிருணர்ணவம் ।

யதீந்தர்பரவணம்வந்தே ரம்பஜாமாதரம்முநிம்.]

(ஆழ்வான் அருளிச்செய்தது.)

மகூத்நாயஸார லீம் நாயபாசுநயிழிழி ।

சுலுஜாநாயபுபயபுனா வநெ முருவர பீராழி ॥

[லகூத்நாதஸமாரம்பாம் நாதயாமுநமத்யமாம் ।

அஸ்மதாசார்யபர்யந்தாம் வந்தேருபரம்பராம்.]

(இதுவும் ஆழ்வான் அருளிச்செய்தது.)

யொநித்யுதவடாண்டாஜபுமுருக

வூரொஹதஸுதிதராணி துணாய நெநெ ।

சுலுஜுரொஹமவதொஸுதிபெகலிநெயா

ராரிநாஜஸு வரண ஸாரண பூவநெ ॥

[யோநித்யமச்யுதபதாம்புஜயுக்மருக்ம்

வ்யாமோஹதஸ்ததிதராணித்ருநாயமேநே ।

அஸ்மத்குரோர்பகவதோஸ்யதயைகலிந்தோ

ராமாநுஜஸ்யசரணௌஸரணம்ப்ரபத்யே]

(ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தது.)

லாதாவிதாயுவதய ஸுநயாவிஹிதி

ஸுபுயபெவநியநெ லிபாயநாழி ।

சூழிவயந்குலபதெவகுகுலாஅராரி
ஸ்ரீசித்திபுமலபுணராரிசித்திபு ||

[மாதாபிதா புவதயஸ் தநயானிபுதிஸ்
ஸர்வம்யதேவ நியமேந மதந்வயாராம் |
ஆத்யஸ்யந்குலபதேர் வகுலபிராமம்
ஸ்ரீமத்ததங்கிரியுகலம் ப்ரணமாமிமுர்தநா.]

(பட்டர் அருளிச்செய்தது.)

ஹிதம்*ஸுரஸூரிஹஜாஹபஹநாய
ஸ்ரீஹிஸாரகுகுலபதேர் யோகிவாஹாந |
ஹிதம்*ஸுரஸூரிஹஜாஹபஹநாய

ஸ்ரீசித்திராஜம்ஸுரிஹிதம்*ஸுரஸூரிஹஜாஹபஹநாய ||

[பூதம்ஸர்வம்யதேவ நியமேந மதந்வயாராம் |
ஸ்ரீபக்திஸாரகுகுலபதேர் யோகிவாஹாந |
பக்தாங்கிரிஹிதம்*ஸுரஸூரிஹஜாஹபஹநாய
ஸ்ரீமத்பராகுகுலபதேர் யோகிவாஹாந.]

srivatsam

ரஹஸ்யார்த்த ஸம்ப்ரதாயபரம்பரையின் ஒட்டுத்தனியன்.

ஹிதம்*ஸுரஸூரிஹஜாஹபஹநாய
ஸ்ரீசித்திராஜம்ஸுரிஹிதம்*ஸுரஸூரிஹஜாஹபஹநாய ||

[லோககுருநம் குருபிஸ்ஸஹபூர்வைஃ கூரகுலோத்தமதாஸமுதாரம் |
ஸ்ரீநகபத்யபிராமவரேஸௌ திப்ரஸயநகுருஞ்சபஜேஹம்]

பூர்வோக்ததநுபரம்பரைக்த பார்த்தேக தனியன்கள்.

(சுயண்ணி பத்மநாபர் அருளிச்செய்தது.)

ஹிதம்*ஸுரஸூரிஹஜாஹபஹநாய
ஸ்ரீசித்திராஜம்ஸுரிஹிதம்*ஸுரஸூரிஹஜாஹபஹநாய ||

[லோகாசார்யாயகுரவே க்ருஷ்ணபாதஸ்யஸூநவே |
ஸம்ஸாரபோகிஸந்தஷ்ட ஜீவஜீவாதவேநம:]

* ஸுரஸூரி என்று பாடாந்தரம்.

திருவாய்மொழிப்பிள்ளை அருளிச்செய்த

கூரகுலோத்தமதாஸர் தனியன்.

கொகாஅராகுபுவாவாதுங் களணிநுகுஅவாஅஷணம் ॥

ஸலிஸாதுமுணாவாஸம் வநெந் கூராகுஅவாஅது ॥

[லோகாசார்யக்ருபாபாத்ரம் கௌண்டியநகுலபுஷணம் ।

ஸமஸ்தாத்மகுணாவாஸம் வந்தேகூரகுலோத்தமம் ॥]

மணவாளமாமுநிகள் அருளிச்செய்த

திருவாய்மொழிப்பிள்ளை தனியன்.

நகரீசெலுமநாயக கூஹீநமரஜநநெ ।

புலாஅவுவரஜிபூவுகெஹுரூபாலிநெ ॥

[நமஸ்துஸைலநாதாய குந்தீநகரஜந்மநே ।

ப்ரஸாதலப்தபரம ப்ரப்ய கைங்கர்யஸாலிநே ॥]

மணவாளமாமுநிகளுக்கு மாதாமஹரான

கோட்டோழகியமணவாளப்பெருமாள்பிள்ளை தனியன்.

கொகாஅராகுபுவாவாதுங் களணிநுகுஅவாஅஷணம் ॥

ஸலிஸாதுமுணாவாஸம் வநெந் கூராகுஅவாஅது ॥

[லோகாசார்ய பதாம்போஜ ராஜஹம்ஸாயிதாந்தரம் ।

ஜ்ஞானவராக்யஜலிதம் வந்தேஸௌம்யவரம்குரும் ॥]

மணவாளமாமுநிகள் அருளிச்செய்த

திருக்கிடந்தான் திருநாவீறுடையிரான் தாதரண்ணரையர் தனியன்.

ஸ்ரீஜிஹாவடியீசாஅஸரிசெலுஅஸாலிநெ ॥

ஸுந்தரவரமுருகரூணாகநிதஜ்ஞானநிநிர்ஹயெ ॥

[ஸ்ரீஜிஹாவததீஸதாஸமமல மஸேஷஸாஸ்தரவிதம் ।

ஸுந்தரவரகுருகருணாகந்தனித ஜ்ஞானமந்திரம்கலயே ॥]

ஸ்ரீஸெஸெஸடியாவாது ஸீலகூரஹிமணாண்டுவம் ।
யதீநுபுரவணவநெ ருஜிஜாராதாஸிம் ॥ *

சாற்றும்போது அநுஸந்திக்கும் தனியன்கள்

(வாநாமலேசியர் அருளிச்செய்தது.)

கோதிலுலகாசிரியன் கூரகுலோத்தமதாதர்
தீதில்திருமலையாழ்வார் செழுங்குரவைமணவாளர்
ஓதரியபுகழ்த்திருநாவீறுடையபிரான்தாதருடன்
போதமணவாளமுனிபொன்னடிகள்போற்றுவனே.

வாழியுலகாசிரியன் வாழியவன்மன்னுகுலம்
வாழிமுடும்பையென்னுமநகரம்—வாழி
மனஞ்சூழ்ந்தபேரின்மல்குமிருநல்லா
ரினஞ்சூழ்ந்திருக்குமிருப்ப.

ஓதுமுடும்பையுலகாசிரியனரு
ளேதுமறவாதவெம்பெருமான்—†நீதி
வழுவாச்சிறுநல்லார் மாமறையோன்பாதர்
தொழுவார்க்குவாராதுயர்.

இதன்பிறகு “நமஸ்தேசல” என்று தொடங்கி ஸ்வாசார்ய பரம்பரைத்
தனியன்களை முன்போல் அநுஸந்தித்து முடிக்கவேண்டும்.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே ஸரணம்.

சீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

* இதன்பிறகு ஸ்வாசார்யபரம்பரைத் தனியன்களை
வேண்டும்.

† ‘நீதிவழி’ என்ற பாடம் தவிர்த்தல்.

முழுக் கூப்படியின் வ்யாக்யாத

அவதாரிகை.

ஸ்ரீபதியாய் ஸ்ரீவைகுண்டிகேதநாப் நித்யமுக்தாநுபாவ்ய
னாப் நிரதிஸயாநந்தயுக்தனாயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன், அந்த நித்ய
ஸூரிகளோபாதி தன்னை யநுபவித்து நித்யகைங்கர்யஸராய் வாழு
கைக்கு ப்ராப்தி யுண்டா யிருக்கச்செய்தேயும் அத்தை யிழந்து (க)
“சுலபநூவ” [அஸந்நவ] என்கிறபடியே அஸத்கல்பராய்க்கிடக்கிற
ஸம்ஸாரிசேதநருடைய இழவை அநுஸந்தித்து, அத்யந்தவ்யாகுல
சித்தனாய், இவர்கள் கரணகளேபரங்களை யிழந்து இறகொடிந்தபக்ஷி
போலே கிடக்கிற தஸையிலே கரணதிகளைக்கொடுத்து, அவற்றைக்
கொண்டு 1. வ்யபிசரியாதே தன்னையாஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்கைக்கு
உடலாக, அபௌருஷேயமாய் நித்யநிர்தோஷமாய் ஸ்வதஃப்ரமாண
மான வேதத்தையும் ததுபப்ரும்ஹணங்களான ஸம்ருதி இதிஹாஸ
புராணதிகளையும் ப்ரவர்த்திப்பித்தவிடத்திலும் அந்த ஸாஸ்த்ராப்
யாஸத்துக்கு அநேகயோக்யதை வேண்டுகையாலே அவ்வழியாலே
ஜ்ஞாநம்பிறந்து சேதநர் உஜ்ஜீவிக்கை அரிதாயிருக்கிறபடியைத் திரு
வுள்ளம்பற்றி, கைல ஸாஸ்த்ர தாத்பர்யங்களையும் ஸுக்ரஹமாக
இவர்கள் அறியலாம்படி பண்ணவேணுமென்று, ஸ்வரூபோபாயபுரு
ஷார்த்த 2. யாதாத்மய ப்ரதிபாதகமான ரஹஸ்யத்ரயத்தையும்,
ஸ்வயமேவ ஆசார்யனய்நின்று ப்ரகாஸிப்பித்தருளினான்.

அதில், திருமந்த்ரத்தை ஸ்ரீபதரிகாஸ்ரமத்திலே ஸ்வாம்ஸபூத
னான நான்விஷயமாக ப்ரகாஸிப்பித்தான். த்வயத்தை ஸ்ரீவிஷ்ணு
லோகத்திலே ஸ்வமஹிஷியான பிராட்டி விஷயமாக ப்ரகாஸிப்பித்
தான். சரமஸ்லோகத்தைத் திருத்தேர்த்தட்டிலே ஸ்வாஸ்ரித
னான அர்ஜுநன்விஷயமாக ப்ரகாஸிப்பித்தான். ஆகையாலே, (2)
“லக்ஷ்மீநாதஸமாரம்பாம்” [லக்ஷ்மீநாதஸமாரம்பாம்] என்று குருப
ரம்பராதியிலே ஈஸ்வரனை யநுஸந்திக்கிறது.

1. வ்யபிசரித்தல்-கண்டபடி திரிதல்.

2. யாதாத்மயப்ரதிபாதகம்-உண்மையான தன்மையை ப்ரதிபாதிப்பது.

இனி இந்தரஹஸ்யதர்யந்தான், ஸப்தம் ஸுக்ரஹபாமிநுத்தேயாகிலும் அர்த்தம் உபதேஸகம்ய மாகையாலும், அதற்கிதே ஸ்வர்க்கும் உஜ்ஜீவிக்க வேண்டுகையாலும், அந்தரஹஸ்யதர்யந்திதும் ஸுக்ரவாசார்யர்களுடைய உபதேஸபரம்பராப்ராப்தமான அர்த்தவிஸேஷங்களை ஸர்வர்க்கும் ஸுக்ரஹமாகவும் ஸுவ்யத்தமாகவும் இவ்விஸேஷலோகாசார்யர் தம்முடைய பரமக்ருபையாலே இப்ரபந்தமுக்கே அருளிச்செய்கிறார். முன்பே ரஹஸ்யதர்யவிஷயமாக மூன்றப்பரந்தம் இட்டருளி யிருக்கச்செய்தேயும், அதில் யாத்ருச்சிகப்படி அதிஸக்ரஹமாகையாலும், பரந்தபடி அதிவிஸ்த்ருதமாகையாலும், சூப்பித்திப்படி உபயதோஷமுமின்றிக்கே இருந்ததேயாகிலும் ஸம்ஸ்க்ருதவாக்ய பஹுளமாகையாலே பெண்ணுக்கும் பேதைக்கும் அதிகரிக்கப்போகாமையாலும், த்ரிவிததோஷமு மில்லாதபடி இன்னமும் ஒரு ப்ரபந்தமிடவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி எல்லாவற்றுக்கும் பின்பிறே முமுக்ஷுப்படியாகிற இப்ரபந்தம் இட்டருளிற்று.

ஆகையிறே, அல்லாத ப்ரபந்தங்கள் கிடக்க, இத்தை எல்லாரும் அதிகரித்துப்போருகிறது. இன்னமும் பூர்வப்ரபந்தங்களில் அதுகத்தமான அர்த்தவிஸேஷங்களும் இப்ரபந்தத்திலே உண்டாகையாலும், இதுவே எல்லார்க்கும் ஆதரணீயமாயிருக்கும்.

வ்யாக்யாந அவதாரிகை முற்றிற்று.

முமுகுஷுப்படி

திருமந்தரப்ரகரணம்.

மூலம்:—

(க) முமுகுஷுவுக்கு அறியவேண்டும் ரஹஸ்யம் மூன்று.

வ்யாக்ஷணம்:—(முமுகுஷுவுக்கு அறியவேண்டும் ரஹஸ்யம் மூன்று.) முமுகுஷுவாகிறான் மோகூத்திலே இச்சையுடையனாவன். * “ஓவீ ஷோகூஷணே” [முசல் மோகூஷணே] யிறே தூது; இத்தால், ஸம்ஸார விமோசனத்தில் இச்சைபிறந்தவனுக்கு என்றபடி. ஆத்மப்ராப்திகாமனுக்கும் முமுகுஷுத்வமுண்டேயாகிலும், இவ்விடத்தில் அவன் விவக்ஷிதனன்று. அவனுக்கு ரஹஸ்யத்ரயஜ்ஞாநாபேகை யில்லை யிறே. ஆகையால், இவர் முமுகுஷுவென்கிறது. 1. பகவத்ப்ராப்திகாமதயா ஸம்ஸார நிர்ருத்தியில் இச்சைபிறந்தவனை. 2. ஏவம்பூதனாவனுக்கு ‘அறியவேண்டும் ரஹஸ்யம் மூன்று’ என்றது—இவனுக்கு அவஸ்யம் ஜ்ஞாதவ்யமாயுள்ளது ஸ்வரூப உபாயபுருஷார்த்தங்களாகையாலும், அவற்றை இந்த ரஹஸ்யத்ரயம் உள்ளபடி ப்ராப்திபாதிக்கையாலும், ரஹஸ்யத்ரயமுமே அறியவேண்டுமென்கை. (ங) “ஸஜ்ஞாநம்ப்ராபகஜ்ஞாநம்ப்ராபுஜ்ஞாநஜ்ஞாநஜ்ஞாநஃ | ஜ்ஞாநசூயயோவாபெய ரெததநுனகிஃ” [ஸ்வஜ்ஞாநம் ப்ராபகஜ்ஞாநம் ப்ராப்யஜ்ஞாநம் முமுகுஷுபி:—ஜ்ஞாநத்ரயமுபாதேயம் ஏததநயந்கிஞ்சந] என்னக்கடவதிறே. ‘ரஹஸ்யம் மூன்று’ என்று இவர் உத்தேஸிக்கிறது—திருமந்தரமும் த்வபமும் சரமஸ்லோகமுமாகிற இவற்றை யென்னுமிடம், மேலே ஸுஸ்பஷ்டம். இவற்றை ரஹஸ்யங்க

* ஸப்-வி-துதாதி.

1. பகவத்ப்ராப்திகாமதயா-எம்பெருமானைப் போய்ச் சேர்வதில் விருப்பமுடையவனுயிருத்தலாலே.

2. ஏவம்பூதன்-இப்படிப்பட்டவன்.

ளென்கிறது, ஸகலவேதாந்தஸாரார்த்த 1. ப்ரதிபாதகதயா 2. பரமகுஹ்யங்களாகையாலே. ஆக, இவ்வாக்யத்தால், அதிகாரி நிர்தேஸமும் தத் 3. ஜ்ஞாதவ்ய நிர்தேஸமும் பண்ணியருளிஞராய்த்து.

இனி, அந்த ரஹஸ்யத்ரயத்திலும் ப்ரதமரஹஸ்யமெதென்னும் ஆகாங்கக்ஷயிலே அருளிச்செய்கிறார்

மு (உ) அதில் ப்ரதமரஹஸ்யம்-திருமந்தரம்.

(வ்யா) 'அதில் ப்ரதமரஹஸ்யம் திருமந்தரம்' என்று; அதாவது-அந்த ரஹஸ்யத்ரயத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, இவ்வதிகாரிக்கு ப்ரதமம் ஜ்ஞாதவ்யமான ரஹஸ்யம், ஸ்வரூபயாதாத்மயபரமாய்த்யாஜ்யோபாதேயவிபாகஜ்ஞாநத்தைப் பரிபூர்ணமாகப் பிறப்பிக்குமதான திருமந்தர மென்கை. அநந்பார்ஹஸேஷத்வம் அநந்யஸாரணத்வம் அநந்யபோக்யத்வமாகிற ஆகாரத்ரயத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கையாலே சேதநஸ்வரூப யாதாத்மய ப்ரதிபாதகபரமாய், தததுகுணமான த்யாஜ்ய உபாதேயவிபாகத்தையும் ஸுஸ்பஷ்டமாக ப்ரதிபாதிப்பாதிநின்றான் இம்மந்தரத்தாலே ஸுஸிக்ஷிதமான ஸ்வரூபத்தையுடையவனுக்கிறே, மற்றை ரஹஸ்யங்களிரண்டாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற உபாயோபேயங்களில் அபேக்ஷை ஜநிப்பது. ஆகையால், ஸ்வரூபயாதாத்மயபரமான திருமந்தரம், ப்ரதமரஹஸ்யமென்னக் குறையில்லை. இன்னமும், ப்ரணவத்துக்கு மந்தரஸேஷம் விவரணமாற்றபோலே மந்தரஸேஷத்துக்கு த்வயம் விவரணமாய், த்வயத்துக்குச் சரமஸ்ஸோகம் விவரணமாயிறே இருப்பது. அந்த ந்யாயத்தாலும், இதிலுடைய 4. ப்ராதம்யம் ஸித்தமிதே. ஆக, இவையெல்லாவற்றையும் திருவுள்ளம் பற்றியாய்த்து, 'ப்ரதமரஹஸ்யம் திருமந்தரம்' என்று இவர் அருளிச்செய்தது. இத்தை மந்தர மென்கிறது-(ச) "ஜ்ஞாநஞ்ஞாயகஜிதிஜ்ஞா" [மந்தாரம் த்ராயத இதி மந்தர:] என்கிறபடியே ஸப்தஸக்தியாலும் அர்த்தபோதநத்தாலும்

1. ப்ரதிபாதகதயா-ப்ரதிபாதிப்பதாக இருப்பதால்.

2. பரமகுஹ்யங்கள்-அந்யர்காதிற் படாதபடி மிகவும் மறைக்கக் கூடியவை.

3. ஜ்ஞாதவ்யம்-அறியத்தகுந்தது.

4. ப்ராதம்யம்-முதன்மை.

தன்னை யதுஸந்திப்பார்க்கு ரக்ஷகமாகையாலே. ஸப்தஸக்தியாலே
ரக்ஷகமாம், ஜபஹோமாதிகளாலே கார்யங்கொள்ளும் உபாஸகர்க்கு.
அர்த்தபோதந்தாலே ரக்ஷகமாம், ஈஸ்வரனே உபாயோபேய மென்
பருககும் பரபந்தர்க்கு. அர்த்தபோதந்தாலே ரக்ஷகமாகையா
வது-(ரு) “ஹோஸக்தா த்ஸுவிஷ்ணுவதிவடிவஸாயுஷிஷா து
த்யம் ஸாதகஞ்ஞாநோபயிஷ்யாத யஜிதரஸேஷ துயேஸேஷித்
யு 1 குத்ஞானொந்நவபெருநஜை த்வவடிவாநுவாஹாஸதொ
உஸஸம்நாராயணாஸுவிஷயவயமயேஸேஷதயுயேஷு வநு”
[தேஹாஸக்தாத்மபுத்திர்யகிவதிபதம்ஸாதுவித்யாததருதீயம் ஸ்வா
தந்தர்யாந்தோயதிஸ்யாத்பரதம் இதரசேஷத்வதீர்சேத்தவீதியம்-
ஆத்மத்ராணோரமுகஸீசேந்மஇத்சபதம்பாந்தவாபாஸலோஸஸ் ஸப்
தம் நாராயணாக்யம் விஷயசபலதீர்சேத் சதுர்த்தீம் பரபந்தர்] என்று
பட்டர் அருளிச்செய்தபடியே தன்னை அதுஸந்திப்பார்க்கு தேஹாத்
மாபிமானமும், ஸ்வாதந்தர்யமும், அநயஸேஷத்வமும், ஸ்வரக்ஷணே
ஸ்வார்வமும், அபந்துஸங்கமும், விஷயப்ராவண்யமும் மேவிடாத
படிபண்ணி ஸ்வருபாநுருபமாக நடக்கும்படி நோங்குகை.

இனிமேல் இம்மந்தரத்தினுடைய வைபவத்தை விஸ்தரேண
ப்ரதிபாதிப்பதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, பரதம் இதனுடைய அது
ஸந்தாநகரமகதருகித்தாலே இதன்வைபவத்தை அருளிச்செய்கிறார்

மு-(ரு) திருமந்தரத்தினுடைய சீர்மைக்குப் போரு
ம்படி ப்ரேமத்தோடே பேணிய நுஸந்திக்கவேணும்.

(வ்யா.) ‘திருமந்தரத்தினுடைய’ என்று தொடங்கி. திருமந்தர
த்துக்குச்சீர்மையாவது (சு) “ஃவொயஜ-ஓம்ஷிஸாமாநி ததெய்வா
யுரூணாநிவ। ஸுரூபேஷா க்ஷராநஸ்யஸு” [ருசோயஜ-ஓம்ஷிஸாமாநி த
தைவாதர்வணாநி-ஸர்வமஷ்டாஷ்டாரந்தஸ்தம்] என்கிறபடியே ஸகல
வேத ஸங்க்ரஹமாய், † “மற்றெல்லாம்பேசிலும்” என்கிறபடியே
! ஜ்ஞாதவ்ய ஸகலார்த்தப்ரதிபாதகமாப், (எ) “ஃஞாணாம் வாரொ
ஃஞொ மஹூநாம் மஹூஸு தஜி। வலிஞாம வலிஞாணாம்
ஃமஹூஞாநாதந” [மந்த்ரானாம் பரமோ மந்த்ரோ குஹ்பா

† பெ-திருமொழி-8-10-3. 1. ஜ்ஞாதவ்யம்-அறியவேண்டியவை.

நாம் குஹ்ய முத்தமம் - பவித்ரம்சபவித்ராணம் மூலமந்த்ரஸ்ஸநா தரஃ என்கிறபடியே மந்த்ரங்களில் வைத்துக்கொண்டு பரமமான மந்த்ரமாய், 1. குஹ்யங்களில் வைத்துக்கொண்டு உத்தமமானகுஹ்யமாய், பவித்ரங்களுக்கும் பவித்ரமாயிருக்கிற கௌரவம். சிர்மைக்குப் போரும்படி என்றது-தகும்படி யென்கை. ப்ரேமத்தோடே பேணியதஸந்திக்கையாவது - இத்தை அநுஸந்திக்குமளவில் 2. ஸாஷ்டஹ்ருதயனயிருந்து அநுஸந்திக்கை யன்றிக்கே, 3. இதன் வைலக்ஷண்யஜ்ஞாநமடியாக இதன்பக்கல் தனக்குஉண்டான ப்ரேமத்தோடே குஹ்யநாம் குஹ்யமான இது அநதிகாரிகள் செவிப்படாதபடி (அ) “ஃசூனயதே ததமொவயெஃ” [மந்த்ரம்பத்தேகோபயேதி] என்கிறபடியே பேணிக்கொண்டு அநுஸந்திக்கை. இப்படி அநுஸந்திக்கவேணு மென்கையாலே, ப்ரகாரந்த்ரேண அநுஸந்திக்கவாதிதென்கிற நியமம் தோற்றுகிறது.

‘இப்படி, தன்பக்கல் ப்ரேமமுண்டாகவே இம்மந்த்ரம் தனக்குக் கார்யகரமாமோ?’ என்ன, அநுரிச்செய்கிறார்

மு.-(ச) மந்த்ரத்திலும் மந்த்ரத்துக்கு உள்ளிடான வஸ்துவிலும் மந்த்ரப்ரதனான ஆசார்யன்பக்கலிலும் ப்ரேமம் கதக்க உண்டானால் கார்யகரமாவது.

(வ்யா.) ‘மந்த்ரத்திலும்’ என்று தொடங்கி. அதாவது - ஜ்ஞாதல்யார்த்தஜ்ஞாபகமான இம்மந்த்ரந்தன்னிலும், ஸேஷித்வ ஸரண்யத்வ ப்ராப்பத்வங்களாகிற ஆகாரத்யயுக்த்தயா இம்மந்த்ரத்துக்கு 4. வாச்யவஸ்துவாயிருக்கிற ஸஸ்வரவிஷயத்திலும்(க) “கஃசூனயதே ஹணாயீக்ய” [தந்மந்த்ரம் ப்ராஹ்மணதீநம்] என்கிறபடியே இம்மந்த்ரம் ஆசார்யதீநமா யிருப்பதொன்றாகையாலே இத்தை 5. யதாப்ரதி

1. குஹ்யம்-மறைக்கத்தகுந்தது. 2. ஸாஷ்டஹ்ருதயனயம்-உலர்ந்தமனமுடையவனாய்; ப்ரேமஸூத்ரியனாய். 3. இதன் வைலக்ஷண்யம்-ஸகலஸாஸ்த்ர ஸங்க்ரஹமாயிருத்தலும், அர்த்த பஞ்சகங்களையும் தெரிவிப்பதாதலும், பரமகுஹ்யமாயிருத்தலும் முதலானவை. வைலக்ஷண்யம்-துவாதாரணத்தன்மை. 4. வாச்யவஸ்து-மொல்லப்படுகின்றது. 5. யதாப்ரதிபத்தியுத்தன்-எப்படிப் ப்ராபிபத்திசெய்ய வேண்டுமோ, அப்படிப்பட்ட ப்ரதபத்திசெய்தவன்; ஸாஸ்த்ரோக்தமான ப்ராபிபத்தியுடையவன்.

பத்தியுத்தனய்க்கொண்டு, தனக்கு உபகரித்த ஆசார்யவிஷயத்திலும்
1. தத்த்வைலக்ஷணயாதுரூபமாக ப்ரேமம் அதிஸுயேந உண்டானால்,
இம்மந்தரம் இவனுக்குக் கர்யாகரமாவ தென்கை. (க0) “ஃ0ஞே-க
ஷேவதாயாங் தயாஃ0ஞே ஸுஷேமாஸா 1 தி ஷு-ஹகிஸுஷாகா
ஸூ ஸாஹிஸுயேஸாயநஸு” [மந்த்ரே தத்தேவதாயாங் ததா
மந்த்ரப்ரதே குரேள-தரிஷு-பக்திஸ்ஸதாகார்யா ஸாஹிப்ரதமஸாத
கம்] என்னக்கடவதிநே.

இனி, இம்மந்தரத்தினுடைய அவதரணப்ரகார 2. கதநமுகத்தா
லே இதனுடைய 3. அப்ரதிமவைபவத்தை அருளிச்செய்கிறார்

மூ.- (ரு) ஸம்ஸாரிகள் தங்களையும் ஈஸ்வரனையும்
மறந்து, ஈஸ்வரகைங்கர்யத்தையும் இழந்து, இழந்தோ
மென்கிற இழவுமின்றிக்கே ஸம்ஸாரமாகிற பெருங்
கடலிலே விழுந்து நோவுபட, ஸர்வேஸ்வரன் தன்
க்ருபையாலே இவர்கள் தன்னையறிந்து கரைமரஞ்சே
ரும்படி, தானே ஸிஷ்யனுமாய் ஆசார்யனுமாய்நின்று
திருமந்தரத்தை வெளியிட்டருளினான்.

(வ்யா.) ‘ஸம்ஸாரிகள்’ என்று தொடங்கி. ஸம்ஸாரிகளாகிறார்-
அநாத்யசித்ஸம்பந்தத்தாலே 4. ப்ரவாஹஞபேணவருகிற 5. அவித்யா
கர்மவாஸநாருசிவிவஸராய் ஜம்மரணாதி 6. க்லேஸபாசிகளாய்த்திரி
கிற பந்தசேதனர். ‘தங்களையும் ஈஸ்வரனையும் மறந்து’ என்றது-
(கக) “ஃ0வஸு-0தாஸு-தஸுவெ-0ஹு-தாந-0வரஸி-தந-0 நா
ந்யா-0க்ஷண-0தேஷா-0 வபெ-0ஜோ-0க்ஷ-0தயெவ” [தாஸபூதா

1. தத்த்வைலக்ஷணயம்-மந்தரம் தேவதை ஆசார்யன் என்ற மூவ
ரின் வைலக்ஷணயம். 2. கதநம்-சொல்லுதல். 3. அப்ரதிமவைபவம்-ஒப்பி
ல்லாமல்விமை. 4. ப்ரவாஹஞபேணவருகிற-வயக்திபேதமிருப்பினும் முன்
னுள்ள நாமரூபங்களோடு வருகிற. 5. அவித்யா-அஜ்ஞாகம்: இங்கே, தே
ஹாத்மாபிமாகமும் ஸ்வதந்த்ரனென்கிற அபிமானமும். கர்மம்-அவ்வபிமானத்
தினால் விளையும் புண்யபாபம், வாஸனை-விஷம் முதலியன காணும்போது
அஞ்சுதல் முதலியவற்றிற்குக் காரணமான அவித்யாவாஸனையும், த்ருணச்
சேதாதிசுளில் ப்ரவர்த்திக்கக் காரணமான கர்மவாஸனையும், விவஸர்-ப்ரவஸர்,
6. க்லேஸபாசிகள்-துன்பத்தையடைந்தவர்.

ஸ்வதஸ்ஸர்வே ஹ்யாத்மாந: பரமாத்மந: -நாந்யதூஸக்சுணம் தேஷா
 ம் பந்தே மோகேஷததைவச: என்கிறபடியே ஸ்வதஸ்ஸித்தமான பக
 வச்சேஷத்வத்தை லக்ஷணமாகவுண்டயராயிருக்கிற தங்கனையும் (கஉ)
 “வதிவிஸூஸ்ய” [பதிம்விஸ்வஸ்ய] (கங) “ஹாரீகிவஹ்ருணீ
 ஸூரித்ய” [ஸ்வாமித்வம் ப்ரஹ்மணி ஸ்த்திதம்] இத்தயாதிகளிற் சொல்
 லுகிறபடியே தங்களுக்கு 1. நிருபாதிசஸேஷியாயிருக்கிற ஸ்வாணை
 யும் அறியாதேயென்கை. ஆனால், ‘அறியாமலென்னுதே மறத்தென்
 பான்’ என்? முன் ஒருகால் நினைத்துப் பின்பு அந்நினைவுக்கு 2. ப்ரச்
 யுதி வந்தவிடத்திலிதே மறந்து என்னலாவது’ எனில், —* “மறத்தே
 னுன்னே முன்னம்” என்கிறபடியே ஸ்வதஸ்ஸித்தமான ஸம்பந்த
 த்தையுணர்ந்தால் முன்பு நினைத்திருந்த அர்த்தத்தை மறந்தாற்போல
 இருக்கும் ஸம்பந்தத்தில் 3. உறைப்பை நினைத்து அருளிச்செய்தாரா
 மித்தனை. “ஸ்வர கைங்கர்த்தையும் இழந்து” என்றது- சித்தச்சொ
 ன்ன அஜஞாதந்தாலே 4. வகுத்த சேஷிபான ஸ்வர விஷயத்தில்
 கைங்கர்யமாகிற பரமபுருஷார்த்தத்தையும் 5. ப்ராபிக்கப்பெறுதே
 பென்கை. 6. புருஷார்த்தத்தினை உடையகொளவத்தையும், 7. அதுக்கிட்
 பிழிந்துவைத்துக் கிடப்ப்பெறுமல் 8. கிடந்தபடியையும் நினைத்தது.
 ‘இழந்து’ என்கிறார். ‘இழந்தோமென்கிற இழவுமின்றிக்கே’ என்றது-
 ஸ்வஸ்வரூபபாஸ்வரூபஜ்ஞாநமும் புருஷார்த்தஜ்ஞாநமும் இல்லாமை
 யாலே, 9. ஸ்வஸேஷத்வா நுரூபமான சேஷினிஷயகைங்கர்யரூப புரு
 ஷார்த்தத்தை இழந்தோ மென்கிற 10. அலாபக்லேஸந்தானு மின்
 றிக்கே பென்கை. * ‘ஸம்ஸாரமாகிற பெருங்கடலிலேவிழுந்து நோவு

* பெ-திருமொழி-சு-உ-உ. 1. நிருபாதிசஸேஷி-ஒருகாரணத்தைப்
 பற்றியன்றிக்கேயிருக்கிற தலைவன். 2. ப்ரச்சயுதி-நழுவுதல்; நாசமென்ற
 படி. 3. உறைப்பு-ஊன்றியிருப்பது; தார்பீயம். 4. வகுத்தசேஷி-ப்ராபி
 தசேஷி. 5. ப்ராபிக்க-அடைய. 6. புருஷார்த்தத்தின்கொளவம்-தன்
 னே உடர்த்ததும் மிக்கதும் இல்லாமைபோல பகவத்கீர்ஹேதுகக்குபை
 யால் அடையக்கூடியதாதலும், சேதநனுடைய போத்தருத்வகந்தத்தையும்
 பொருதொழிகையாம். 7. அதுக்கிட்பிழிந்துவைத்து-அப்புருஷார்த்தத்
 தைப் பெறுவதன்பொருட்டே கரணனுதிசனையுடைய தேஹத்தோடு பிறந்
 து என்றபடி; வைத்து-அசைச்சொல். 8. கிடந்த-விஷயந்தரப்ரவணராய்க்
 கிடந்த என்றபடி. 9. ஸ்வஸேஷத்வா நுரூபமான-தன் அடிமைக்கு ஏற்ற
 தான. 10. அலாபக்லேஸம்-கிடைக்காத வருத்தம்.

பட' என்று - (கசு) “லஸ்ஸாஸலா மஸ்வொரஸ் சுமஸ்சுஸு
லாஜிநு” [ஸம் ஸாரஸாகரம் கோரம் அநந்தக்லேஸபாஜநம்] என்
கிறபடியே 1. அநந்தக்லேஸபாஜநமாய், ஒருவராலும் ஸ்வயதந்ததால்
கரைகாண அரிதாம்படியிருக்கிற ஸம்ஸாரமாகிற 2. மஹாஸமுத்ரத்
துக்குள்ளேவிழுந்து 3. தாபதர்யாபிபூதராய்க்கொண்டு க்லேஸப்பப
வென்கை. இத்தால், தங்கனையும் ஈஸ்வரனையும் அறியாமையாலும்,
புருஷார்த்தத்தை யறியாமையாலும், ஸம்ஸார ஸமுத்ரத்துக்குள்ளே
கிடந்து நோவுபடாநிற்க விரோதியான ஸம்ஸாரந்தன்னையும் 4. தந்
நிஸ்தரணோபாயத்தையும் அறியாமையாலும், ஜ்ஞாதவ்யமான 5. அந்
த்தபஞ்சகத்திலும் ஒன்றையும் அறியாமற் கிடந்தார்களென்கை. (கரு)
“புராவூஸ்யபூஷணோரூபிஷு” [ப்ராப்யஸ்ய ப்ரஹ்மணே
ரூபம்] இத்யாதிப்படியே ஸகலஸாஸ்த்ரங்களும் ப்ரதிபாதிப்பது
அர்த்தபஞ்சகத்தையுமிதே. இவ்வர்த்தங்களை இவர்களுக்கு ஸுக
ரஹமாக அறிவிக்கக்கூக, ஸகலஸாஸ்த்ர ஸங்க்ரஹமான திருமந்த்
ரத்தை ஸர்வேஸ்வரன் வெளியிட்ட ப்ரகாசத்தைச் சொல்லுகிறது
மேல். ‘ஸர்வேஸ்வரன் தன்க்ருபையாலே’ என்று - (கசு) “ஸ்ரஸ்ரோ
ஸிதவ்யஸம்வஸாடிநிடிஸ்யயோடி” [ஸ்ரேஸிதவ்ய ஸம்பந்தாடி
நிதம்ப்ரதமாதிரி] என்கிறபடியே அநாதியாக ஸர்வரோமமுண்டான

1. அகத்தலைபராஜகமாய்-மிகப்பலவனை க்லேஸங்களைச் சேதநர் அது பவிப்பதற்கு ஆதாரமாய். 2. மஹாஸமுத்ரம்-பெருங்கடல்: கரையில்லாத சமுத்திரம். 3. தாபத்ரயாபிபூதராய்-ஆத்யாத்மிகம் ஆதிபௌதிகம் ஆதி தைவிகம் என்கிற மூன்றுவகைத் தாபங்களுல் உபத்ரவிக்ஃபட்டவராய்: இவற்றுன், ஆத்யாத்மிகமாவது-தன்னைப்பற்றிவருந்துன்ப்; அது-ஸாரீரம் மாஸம் என்று இரண்வேகை. ஸாரீரஆத்யாத்மிகம்-தலைவலி கண்ணோர் ங்வரம் குஷ்டம் முதலியனவாக உடம்பில்வரும் வியாதிகள், மாஸ ஆத்யாத் மிகம்-காமக்ரோதாதிகளும் ஸோகஅஸூயாதிகளுமாகப் பலவகையாம். ஆதி பௌதிகம்-மதுவ்யவ்யாக்ரஸர்ப்பாதிகளாலும் பிஸாசமாஷ்ஸராதிகளாலும் நேருந்துன்பம். ஆதிதைவிகம்-காற்று பனி மழை வெயில் இடிருதலியவற் றால் தைவிகமாக நேருந்துன்பம். 4. தர்சிஸ்தரணஉபாயம்-அந்தஸம்ஸார ஸமுத்ரத்தைக் கடக்கும் உபாயம். 5. அர்த்தபஞ்சகங்கன்-ஸ்வஸ்வரூபம் பரஸ்வரூபம் உபாயஸ்வரூபம் புருஷார்த்தஸ்வரூபம் விரோதிஸ்வரூபம் என்பன.

சுஸேஸிதவ்ய ஸம்பந்தத்தைபுடையனான சம்பந்தமுடன், (க) “வணவம்ஸஸூதிவசுஸ்ய ஹாஜீரீரணைவகீழித்” [கூடுவது] வாசுமெவிஷ்டா: க்ருவாகாவ்யுவஜாயதே” [கூடுவது] ருதிசக்ரஸ்தே ப்ராம்யமானே ஸ்வகர்மபி:—ஜீவேது:காது:கித் துணை: க்ருபாகாப்புபஜாயதே] என்கிறபடியே இவர்கள்படுகிற தீக் தர்ஸநமாத்ரத்தாலுண்டான தன்னுடைய நிர்ஹேதுகக்ருடையபெயன்கை. ‘இவர்கள் தன்னையறிந்து 1 கரைமரம்சேரும்படி’ என்றக-இப்படி ஸம்ஸாரஸாகரத்திலே கிடந்து நேவுபடுகிற இவர்கள் (கஅ) “கூரெவிஸாரணஸ்ப்ராவு” நிஸாரணிஜீவிண:” [கூரெ மேவாரணம்ப்ராப்ய நிஸ்தரந்தி மஜீவிண:] என்றும், (கக) “வா லாராணபுஷஜூநாம் விஷயாக்ராதவெதஸாடி 1 விஷுவொ தவிநாநாநு க்ஷிவிஷலிவராயணடி” [ஸம்ஸாராரணவமக்ர நாம் விஷபாக்ராத்சேதஸாம்-விஷ்ணுபோதம் விநாநாயத் கிஞ்சிதஸ் தி பராயணம்] என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸம்ஸார 2. நிஸ்தரணை பாயபூதனை தன்னையறிந்து ஸம்ஸாரஸாகரத்தைக் கடத்து அக் கரைப்படுதற்படி பென்கை. ‘தானே ஸிஷ்பனுமாய் ஆசார்யனுமாய் நின்று’ என்றது-“நரநாரணாபுலகத்தறதூல் 3. சிங்காமைவிரித்த வன்” என்கிறபடியே நரநாராயணரூபேன அவதரித்து நரனான தான் ஸிஷ்பனுமாய், நாராயணனான தான் ஆசார்யனுமாய் நின்று என்கை. ‘திருமந்தரத்தை வெளியிட்டருளினான்’ என்றது-ஸகலஸா ஸ்தர ஸங்க்ரஹமாய், அந்த ஸாஸ்தர தரத்பர்யமான அர்த்தபஞ்சகத் தையும் ஸுஸ்பஷ்டமாக பரதிபாதிப்பாநிற்கும் திருமந்தரத்தை ப்ரகா ஸிப்பித்தருளினு னென்கை. அருளிச்செய்தா னென்னுதே வெளியிட்டருளினு னென்றது - இப்போது, தான் ஒன்றை 4.நிர்மித்தஞ்சு

* பெ-தி-மொ. ௧0-௬-௬.

1. கரைமரம் சேர்தல்-(விஷ்ணுவான) மரக்கலத்தால் அக்கரைசேர்தல்; அல்லது கரையிலுள்ள மரத்தைச் சேர்தல். வாஸுதேவனை இளைப்பாறு தற்கு உரிய தருவாகச் சொல்லியிருப்பது காண்க. 2. நிஸ்தரண உபாய பூதனை-கடப்பதற்கு உபாயமாக இருப்பவனுன். 3. சிங்காமை-கிதைத்து போகாமே. 4. நிர்மித்தல்-புதிதாக உண்டாக்குதல்.

சொன்னால்லன், அநாதியானத்தை ப்ரகாஸிப்பித்தானித்தனை
என்னுமிடமும், அதிருஹ்யமாயுள்ளத்தை இவர்கள் 1. தூர்க்கதி
கண்டு ஸஹித்கமாட்டாமையாலே ப்ரகாஸிப்பித்தானென்னுமிட
மும் தோற்றுகைக்காக.

‘ஆனால், ஆசார்யனுப்பின்று வெளியிட்டருளிவிட அமையா
தோ? ஸிஷ்யனுப்பின்றது எதுக்காக?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

மூ.-(சு)ஸிஷ்யனுய்நின்றது-ஸிஷ்யனிருக்கு மிருப்பு
தாட்டாரறியாமையாலே அதை யறிவிக்கைக்காக.

(வ்யா.) ‘ஸிஷ்யனுய்’ என்று தொடங்கி, அதாவது-ஆசார்
யனுப் பின்று வெளியிட்டருளின அளவன்றிக்கே, தானே ஸிஷ்யனு
மாய்க்கொண்டு நின்றது, (உ0) “சூவிகொ யஜிஸீஸு ஸீஸவாநு
வெஷ்வஸூயி: மஹீஸுதுரொயீரஸூஷிஷு துஷியீயதெ”
[ஆஸ்திகோதர்மசீஸஸ்சஸீஸவாந்வைஷ்ணவஸ்யூசு: - சம்பீரஸ்சது
ரோதீரஸ் ஸிஷ்யஇத்யபிதீயதே] (உக) “ஸரீரம் வஸுவிஜ்ஞாநம்
வாஸு: சுஜிமூணாநஸூயிநு | மஹ்யூயூயாரயெஷுஸு ஸ
ஸிஷ்யோதெதரூஸூயுத:” [ஸரீரம்வஸுவிஜ்ஞாநம் வாஸுகர்ம
குணாநஸூர்-சூர்வார்த்தம்தாரயேத்யஸ்து ஸஸிஷ்யோ நேதாஸ்ஸம்
ருத:] (உஉ) “ஸுஹிஸூயாயஸெவீ ஸஹிதவரிதஸுதவொ
யாலிவாஷீ ஸுஸூ-ருஷுதூரூத: ப்ருணிவதநவரூபுஸு
காவபூதீக்ஷ: | ஸாநொடாநொநஸூயுஸூரண ஶாவமத
ஸாஸுவிஸாஸுஸாஸீஸிஷ்யூபூவ: வரீக்ஷாங்குதவிஜிவிதஸுத
தஸூக்ஷணீய:” [ஸத்புத்திஸ்ஸாநுலேவீஸமுதிதசமிதஸ்தத்வ போ
தாபிலாஷீ ஸுஸூருஷுஸ்த்யக்தமாந:ப்ரணிபதநபர: ப்ரஸ்ககாலப்ர
தீக்ஷ:- ஸாந்தோதாநந்தோநஸூயுஸ்யாஸூமுபகதஸ்யாஸ்த்ரவிஸ்வா
ஸஸாஸீ ஸிஷ்ய:பராப்துபரீக்ஷாம் க்ருதவிதிபிதஸ்தத்வதஸ்யஸிக்ஷ
ணீய:] இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிற 2.படிகளும் 3. ஸாத்யாந்தர நிவ்ரு

1. தூர்க்கதி-சுஷ்டபான நிலைமை. 2. படிகளும் - ஸிஷ்யவலக்ஷணங்களும்.
3. ஸாத்யாந்தர நிவ்ருத்தி-த்யக்தமாந: என்பதில் ஆசார்யானுவர்த்தகமாகிற
ஸாத்யத்துக்கு விரோதியான அஹங்கார நிவ்ருத்தியும், தத்வபோதாபி

த்தியும், பலஸாதஸுஸ்ருஷையும், ஆர்த்தியும், ஆதரமும், அநஸூயையும் உடையனா யிருக்கையுமாகிற ஸிஷ்யலக்ஷணம் லோகத்திலுள்ளார் அறியாமையாலே அத்தை ஸ்வாதுஷ்டாரத்தாலே அறிவிக்கக்கூடாது வென்கை. உபதேஸத்தாலே அறிவிக்குமளவில் ஸ்வோத்கர்ஷம் தேடிக்கொள்ளவந்தானித்தனை யென்று நினைக்கவுங் கூடும்; அதுஷ்டாரத்தாலே அறிவிக்குமளவில் நமக்கும் இது வேணுமென்று விஸ்வஸித்துப் 1. பரிக்கரஹிக்கைக்கு உடலாயிருக்குமிறே.

‘இப்படி ஸிஷ்யபண்பின்று இம்மந்தரஸிகைப்பண்ணி இவ்வழியாலே ஜ்ஞாநம் பிறக்கவேணுமோ? * “ஞானக்கலைகள்” ‘என்கிறபடியே ஸகலஸாஸ்த்ரங்களும் ஜ்ஞாநஸாதநமாயன்றோ இருப்பது; அவற்றை அப்பஸித்து அவ்வழியாலே ஜ்ஞாநம் பிறத்தாலோ?’ என்ன, ஸாஸ்த்ரஜ்யஜ்ஞாநத்துக்கும் இம்மந்தர 2. ஜ்யயஜ்ஞாநத்துக்கும் உண்டான விஸேஷத்தை ஸத்ருஷ்டாரத்தமாக அருளிச்செய்கிறார்

மூ.-(எ) ஸகலஸாஸ்த்ரங்களாலும் பிறக்கும் ஜ்ஞாநம் ஸ்வயமார்ஜிதம் போலே, திருமந்தரத்தால் பிறக்கும் ஜ்ஞாநம் பைத்ருகததம்போலே.

(வ்யா.) ‘ஸகலஸாஸ்த்ரங்களாலும்’ என்று தொடங்கி. அதாவது-தத்வஜ்ஞாந 3. ஜநகங்களான ஸ்ருதிஸ்மருத்த்யாதி ஸகலஸாஸ்த்ரங்களாலும் சேதநருக்குப் பிறக்கும் ஜ்ஞாநம் 4. ஸ்வயம் ஆர்ஜிதததம்போலே அத்யாயாஸல்பமாயிருக்கும். ஆசார்யோபதேஸம்

லாஷீ’ என்பதில் ஆசார்யனிடத்தில் சிஷ்யன் அபேக்ஷிக்கின்ற ஜ்ஞாநரூப பஸமம், ‘ஸுஸ்ருஷா:’ என்பதில் அந்தபலத்திற்கு ஸாதமான ஆசார்யரிசர்யையும், ‘ப்ரஸ்காலப்ரதீக்ஷ:’ என்பதில் ஆர்த்தியும் [ஆர்த்தியாவது-இவ் லாமையாலுண்டான துக்கம்,] ‘ப்ரணிபதஃ’ என்பதில் ஆதரமும் வேண்டுமென்பது பெறப்படும். ‘ஸத்யுத்தி:’ என்றுதொடங்குகின்ற ஸ்லோகமும் “ஆஸ்திக:” என்று தொடங்குகின்ற ஸ்லோகமும் சிஷ்யலக்ஷணத்தையும், “ஸரீரம்வஸு” என்று தொடங்குகின்ற ஸ்லோகம் சிஷ்யனுக்கு உண்டாகவேண்டிய தன்மையையும் தெரிவிப்பனவாகும்.

1. ப்ரக்ரஹிக்கை-அங்கீகரித்து மேற்கொள்ளுதல். உடலாயிருக்கும்-அங்கமாக இருக்கும். 2. ஜ்யயம்-உண்டாவது. 3. ஜநகம்-உண்டாக்குவது. 4. ஸ்வயம் ஆர்ஜிதததம்-தானே ஸம்பாதித்த திரவியம்.

* திருவாய்-க-க-அ.

தப்பாகத் திருமத்தரத்தால் பிறக்கும் ஜ்ஞாநம், 1. பைத்ருகதநம்போ
வே அராயாஸஸப்பமா யிருக்குமென்கை. (உங) “ஸாஸஜ்ஞாநம்
வஹுஞ்சுஸம் வுஜெஸுமநகாரணஃ । உவஜெஸாஸுரிம் வு
பூவிருஜெஸுமநகாரணஃ” [ஸாஸ்தரஜ்ஞாநம்பஹுக்ஸேஸம் புத்
தேஸஸலநகாரணம் - உபதேஸாத்திரிம்புத்வா விரமேதஸ்வகர்மஸு]
என்னக்கடவகிறே. இத்தால், ஸாஸ்தரங்கனிற்காட்டில் தத்ஸங்கர
நமான திருமத்தரத்துக்கு உண்டான வைபவம் சொல்லிற்றாயிற்று.

‘2. ஆனால், 3. ஸாஸ்தரங்கனொழிந்ததாகிறது; பகவந்மத்தரத்தான்
இதொன் றுமன்றே, பின்னையும் பலவில்லையோ?’ என்கிறுமங்கையிலே,
மத்தரத்தரங்கனிற்காட்டில் இதுக்கு உண்டான வைபவத்தை அரு
விச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி

மு.-(அ) பகவந்மத்தரங்கள் தான் அநேகங்கள்.

(வ்யா.) ‘பகவந் மத்தரங்கள் தான் அநேகங்கள்’ என்கிறார்.
அதாவது - (உச) “குஜ்ஞாநெ மூணராஸிவஜ்ஞாணவரீவாஹா
தநாஜ்ஞாநாஸஜ்ஞாந” [ஆஸ்தரஜ்ஞாநெகுணராஸிவத் குணபரீவா
ஹாத்மநாம் ஜ்ஞாநநாம் ஸங்க்யா] (உரு) “வஹுவொநுபகஸுராண
மூணாஃ பூதசுஸு ஸகிதெ” [பஹுவொநுப கஸ்யாணகுணாஃ
புத்ரஸ்யஸந்திதே] (உசு) “தவாந்ஜமூணஸுராவி ஷபெவ
பூயஜெமூணாஃ” [தவாந்ஜகுணஸ்யாபி ஷபேவப்ரதமேகுணாஃ]
(உஎ) “வஹுநிரிஜெவூதீதாநிஜ்ஞாநிதவஹாஜ்ஞாந” [பஹு
நிரிஜெவூதீதாநி ஜ்ஞாநிதவஹாஜ்ஞாந] என்றும் * “எண்ணில்
தொல்புகழ்” என்றும் † “என்கின்றபொனியுமாப்பிறந்தாய்”

* தி-வா-மொ-உ-ந-ந-ந.

† திரு-விருத்-க.

1. பைத்ருகதநம்—பிதாவின் டத்தினின்று கிடைத்த திரவியம்.
2. ஆனால்-ஸாஸ்தரங்களைக்காட்டிலும் திருமத்தரம் ஸுலபமாக உண்மை
ஞானத்தை உணர்த்துவதானு லென்றபடி. 3. ஸாஸ்தரங்கனொழிந்ததாகி
றது-ஸாஸ்தரங்கள் ஞானத்தை உண்டாக்கும்போது பஹுக்ஸேஸ ஜ்ஞாநங்
களாகையால் விடப்பட்டும் என்றபடி.

என்றும் இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே பகவத்குணங்களும்
1. குணபரீவாஹரூபங்களான அவதாரங்களும் 2. அஸங்க்யாத்மா
யிருக்குமாபோலே 3. அவற்றை அதுபந்தித்திருக்கும் மந்தரவிஸே
ஷங்களும் (உஅ) “சுநஞாஹெவமவநுஞா” [அநந்தாஹெபகவந்
மந்தரா:] என்கிறபடியே அநேகங்களாயிருக்குமென்கை.

‘அவையெல்லாந்தான் ஏகவர்க்கமோ?’ என்ன,

மு-(க) அவைதான், வ்யாபகங்களென்றும் அவ்
யாபகங்களென்றும் இரண்டுவிர்க்கம்.

(வ்யா.) ‘அவைதான் வ்யாபகங்களென்றும் அவ்யாபகங்
களென்றும் இரண்டுவிர்க்கம்’ என்கிறார்; அதாவது-4. ஸர்வவ்யாபகமான
பகவத்ஸ்வரூபத்தைப் ப்ரதிபாதிக்கையாலே வ்யாபகங்களென்றும்,
பகவதவதாரகுண சேஷத்தங்களில் ஓரொன்றைப் ப்ரதிபாதிக்கையா
லே அவ்யாபகங்களென்றும் உபபவர்க்கமாயிருக்குமென்கை.

‘வர்க்கவயமும் தன்னிலொக்குமோ?’ என்ன,

மு-(க) அவ்யாபகங்களில் வ்யாபகங்கள் மூன்றும் ஸ்ரே
ஷ்டங்கள். srivatsam

(வ்யா.) ‘அவ்யாபகங்களில் வ்யாபகங்கள் மூன்றும் ஸ்ரே
ஷ்டங்கள்’ என்கிறார். அதாவது - அவ்யாபகங்களாய் யிருந்துள்ள
ஸகலமந்த்ரங்களிலும் (உக) “நாராயணாய விஷ்ணே வாஸு
தேவாய வீணி, தனொ விஷ்ணு: ப்ரவொடியாஸு” [நாராயணய
வித்மஹே வாஸுதேவாயதீமஹி, தந்நோவிஷ்ணு: ப்ரஸோதயாத்]
என்று விஷ்ணுகாயத்ரியில் ஓதப்படுகிற வ்யாபகமந்த்ரங்கள்மூன்றும்
ஸ்ரேஷ்டங்களாயிருக்கு மென்கை.

5. இந்தவிஷ்ணுகாயத்ரியிலே நாராயண வாஸுதேவ விஷ்ணு
ஸப்தங்கள் அநதமந்த்ரத்யத்துக்கும் ப்ரதாந்யுத நாமத்யங்கள்;

1. குணபர்வாஹரூபங்களான--குணப்ரவாஹரூபங்களான: குணப்ரகா
ஸங்களான என்றபடி. 2. அஸங்க்யாதம்-அளவற்றவை. 3. அவற்றை அது
பந்தித்திருக்கும்-அந்தக்குணங்களையும் அவதாரங்களையும் அதுஸரித்திருக்
கும், 4. ஸர்வவ்யாபகமான-ஸர்வவஸ்து வ்யாபகமான. 5. “நாராயண வாஸு
தேவ விஷ்ணுஸப்தங்கள் அவ்வம்மந்திரங்கட்கு வாசகமாமோ?” என்ற சங்
கையைப் போக்குவதற்காக, இந்த விஷ்ணுகாயத்ரியிலே என்று தொடங்கி
அருளிச்செய்கிறார்.

ஆகையாலே, ஸாதாரணப்ரணவ நமஸ்ஸுக்களோடேகூடின மந்தர க்ரபத்துக்கும் 1. உபலக்ஷணமாகக்கடவது.

‘இந்தவ்யாபகமந்தரத்யமும் தன்னிலொக்குமோ?’ என்ன,

மு.-(கக) இவை மூன்றிலும் வைத்துக்கொண்டு பெரியதிருமந்தரம் ப்ரதாதம்.

(வ்யா.) ‘இவைமூன்றிலும் வைத்துக்கொண்டு பெரியதிருமந்தரம் ப்ரதாதம்’ என்கிறார். அதாவது - அவ்யாபகங்களிற்காட்டில் ஸ்ரேஷ்டமாயிருந்துள்ள இந்த வ்யாபகமந்தரங்கள் மூன்றிலும் 2. வைத்துக்கொண்டு (உக) “நாராயணாயவிஷ்ணு” [நாராயணயஜுத் மஹே] என்று 3. ப்ரதமோபாத்த மாகையாலும், 4. அர்த்தபூர்த்தயாதிகளாலும், (கஉ) “நாஸ்திவாஷ்டாக்ஷராபூரஃ” [நாஸ்திசாஷ்டாக்ஷராத்தபர:] (கக) “நஸ்திஷ்டாக்ஷராபூரஃ” [நமந்த்ரோஷ்டாக்ஷராத்தபர:] என்னும்படியான பெருமையைமுடைய திருமந்தரம் ப்ரதா நமாயிருக்குமென்கை.

‘மற்றை வ்யாபகதவ்யத்துக்கும் தாழ்வுவது?’ என்ன,

மு.-(கஉ) மற்றையவை பிரண்டுக்கும் அஸிஷ்டபரி க்ரஹமும் அபூர்த்தியும் உண்டு.

(வ்யா.) ‘மற்றையவைபிரண்டுக்கும் அஸிஷ்டபரி க்ரஹமும் அபூர்த்தியும் உண்டு’ என்கிறார். அதாவது - வாஸுதேவவிஷ்ணுஸப்தங்களான மற்றை வ்யாபகமந்தரங்களிரண்டுக்கும், நாராயணஸப்தம் போலே 5. ஸ்வரூபரூபகுணதிகளை பெல்லாம் ப்ரதிபாதிபாதே 6. ஸ்வரூபமாத்ரத்தை ப்ரதிபாதிக்கையாலே, 7. நிர்விஸேஷசிந்மாத்ரவஸ்து

1. உபலக்ஷணம்-ஒருமொழி தன் இனத்தைக் காட்டுவது; இங்கே ஸூசி சகமென்னலாம் 2. வைத்துக்கொண்டு-சாரியை. 3. ப்ரதமோபாத்தம்-முதலில் சொல்லப்பட்டது. 4. அர்த்தபூர்த்தயாதிகளால் என்ற இடத்தில் ‘ஆதி’ ஸப்தத்தால் ஸிஷ்டபரி க்ரஹத்தைச் சொல்லுகிறது. 5. ஸ்வரூபம்-நிவ்யாத்மஸ்வரூபம், ரூபம்-நிவ்யாயங்களவிக்ரஹம், ஆதிஸப்தம்-விபூதியைக்காட்டும். 6. ஸ்வரூபமாத்ரத்தை-வ்யாபகமான ஸ்வரூபமாத்ரத்தையென்றபடி. 7. நிர்விஸேஷசிந்மாத்ர வஸ்துவாதிகள்-விஸேஷண ஸூத்ரியமான சித்ஸ்வரூபமே ததவ்மென்று வாதிப்பவர்கள்; ஸங்கரன்முதலியோர். நிர்விஸேஷவஸ்து-ஸஜாதியவிஜாதிய ஸ்வகத்பேத ஸூத்ரியமான வஸ்து; ஜ்ஞாத்ருஜ்ஞேஜ்ஞானமென்கிற வேறுபாதி இல்லாதசிந்மாத்ரமான வஸ்து எனினுமாம். குத்ருஷ்டிகள் - வேதத்துக்கு அபார்த்தம்பண்ணுகிற மாயாவாதிகள் என்னலாம்.

வாதிகளான குத்ருஷ்டிகள், மிகவும் ஆதரித்துப்போருகையாகிற அஸிஷ்டபரிசுரஹும், 1. வ்யாப்பாத்த்யாஹாராதிஸாபேக்ஷதை யாகிற அபூர்த்தியும் உண்டென்கை. 2. “ஷடக்ஷரி-வ்யாப்பயதார்த்தங்களையும், வ்யாபகப்ரகாரத்தையும், வ்யாப்திபலத்தையும், வ்யாபகனுடைபகுணங்களையும் சொல்லாதே வ்யாப்திமாத்ரப்ரகாஸகமானகயாலே அபூர்ணம்; 3. வ்யாபகப்ரகாரத்தைச் சொல்லாதிக்கச்செய்தேயும், வ்யாபயதார்த்தங்களுக்கு வாசகஸுப்தம் இல்லாமையாலும், “ஸவபுஃஸஸதி” [ஸ்வம்ஸஸதி] என்று 4. அர்த்தபலத்தாலே ஸர்வஸுபதம் புகுந்தாலும் அதில் குணம் அந்வயியாமையாலும், இனிக் குணவித்திக்காக பகவச்சுப்தத்தைக் கூட்டிக்கொள்ள வேண்டுகையாலும், வ்யாப்திபலத்தைச் சொல்லாமையாலும், 5. திருத்வாதஸாஷ்டரியும் அபூர்ணம்; 6 இம்மந்தரம், அவைபோலன்றியிலே, வ்யாப்ப

1. வ்யாப்யம்-வ்யாபிக்கப்பட்டவஸ்துக்கள். 2. ஷடக்ஷரி-‘ஷட்மோஷிஷ்ணவே’ என்கிற ஆறு அக்ஷரங்களையுடைய மந்தரம். ஸ்வத்வ வேலிஷ்டே இதி-விஷ்ணு: என்று வ்யுத்தபதம். 3. வாஸுதேவஸுப்தத்துக்கு - ஸர்வம் அஸ்மிந் ஸஸதி வாஸுதேவ: என்று அதிகாரணமும், ஸர்வத்ரஸஸதிஇதி வாஸுதேவ: என்று கர்த்தரியும் என்கிறாண்டு விதமான வ்யுத்தபத்தி உண்டு. கர்த்தரிவ்யுத்தபதம் அகத்தர்யாமிதவமாகிறவ்யாபகப்ரகாரம் ஏற்படுத்திக் காண்க. 4. ஸஸதிஎன்று இருபபதால்ஸங்கேதவிகிற்றான் என்று ஒருகேள்வியுண்டாக, ஸர்வத்ர [எங்கும்] என்று அதிகாரணத்தை [இடப்பொருளை]க் காட்டக் கூடியஸுப்தத்தைச் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டிய சூஸ்யம் கர்த்தரிவ்யுத்தபதியிலுள்ளதுபோலவே ஸர்வம் அஸ்மிந்ஸஸதி என்ற அதிகாரணவ்யுத்தபதியிலும் ஸர்வஸுப்தம்ஸந்தாலும், கர்த்தரிவ்யுத்தபதியில் அத்தயாஹரித்துக் கொண்ட ஸர்வத்ர என்ற சொல்வே இங்கு மாறிக்கிடத்தலால், அங்குக் குணத்துக்குள்ளேவ்யாப்தியில்லாமையால் அது ஒழிந்தவைகளையே கொள்ள வேண்டியதாக கேர்த்துபோலவே இங்கும் குணம் ஒழிந்தனவே இவ்விடத்து உள்ளன என்று ஏற்படுமென்பது ‘அர்த்தபலத்தாலே ஸர்வஸுப்தம் புகுந்தாலும் அதில் குணம் அந்வயியாமையாலும்’ என்பதன் தாழ்ப்பம். 5. திருத்வாதஸாஷ்டரி-‘ஷட்மோபகவதே வாஸுதேவாய’ என்பது. இதற்குத் திருஎன்று விசேஷணமிட்டுச் சொன்னது-பெரியபெருமானுடைய மந்தரமாகையாலே. 6. திருவஷ்டாக்ஷர மந்தரம்-நாரஸுப்தத்தால் வ்யாப்யபதார்த்தங்களையும், நாராயணஸுப்தத்தில் பஹுஸ்வரீஷி [நார:அயநம்யஸ்யஸ்வரீ] ஸமாஸத்தால் வ்யாபகப்ரகாரமான அந்தர்யாமிதவத்தையும், தத்திருஷ்ட[நாராணம்அயநம்] ஸமாஸத்தால் அஸ்வவ்வஸ்துக்களின் சிர்வாஹதத்வமாகிய வ்யாப்திபலத்தையும், நாரஸுப்தத்தாலேயே ஜ்ஞாநஹந்த அமலத்வாதிகளான கல்யாண குணகணங்களையும் ஸம்யக் தெரிவிக்கும்.

பகர்த்தங்களைநாடு வ்யாபந்ரகாரத்தோடு வ்யாப்திபலத்தோடு வ்யாபகனுடைய குணங்களைநாடு வாசியற 1. ஸாப்தமாகக் காட்டுகை யானே, அவற்றிற்காட்டில் இதுக்கு 2. அர்த்தபெனஷ்கல்யநிபந்தநமான தூதீத்பம் உண்டு” என்று, மற்றைவ்யாபகமந்தரங்களிரண்டினுடைய ஆபர்த்தியையும் திருமந்தரத்தினுடைய அர்த்தபூர்த்தியையும் ஸுஸ் ஷ்டமாக ஆசசான்பின்னே அருளிச்செய்தாரிதே.

‘இதுதனக்கு ஸிஷ்டபரிக்கரஹம் உண்டோ’? என்ன, அருளிச் செய்கிறார்

மூ.--(கஉ) இத்தை வேதங்களும், ருஷிகளும், ஆழ்வார்களும், ஆசார்யர்களும் விரும்பினார்கள்.

(வ்யா.) ‘இத்தை’ என்று தொடங்கி. அதாவது-விஷ்ணுகரையத்ரி லேலே வ்யாபகமந்தரத்தாயத்தையுஞ் சொல்லுகிறவனவியல் ப்ரதமத்தி லே நாராயணஸப்தத்தை ப்ராதாந்யேந ப்ரதிபாதிக்கையாலும், (கஉ) “விஸம் நாராயணம்” [விஸ்வம் நாராயணம்] என்று தொடங்கி, (கஉ) “நாராயண வரஃஷஹ தகம் நாராயணஃ வரஃ! நாராயண வரோ ஜ்யோதி ராதா நாராயணஃ வரஃ! யது கிஃஷிஜம த்ரஷ்மிந புஸ்யதெ ஸ்ருயதெவிவா! சுஷவஃ ஹிஸ தக்ஷிஷம் புரவஃ நாராயண ஸிதஃ” [நாராயணபரம்பரஹம் த்ரஷ்மிநாராயணஃ பரஃ, நாராயணபரோஜ்யோதி ராதமா நாராயணஃ பரஃ, யச்சகி ஷ்சிஜ்ஜகத்பஸ்மிந த்ருஸ்பதே ஸ்ருயதேபி வா, அந்தர்ப் பஹிஸ்ச தத்ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயணஸ் ஸிதஃ] என்று ஸகலவேதாந்தஸார பூதமான நாராயணதுவாகத்திலும், (கஉ) “வன்கொஹவெ நாராயண சூவீந ஸ ஹ நெஸாநொ நெநெ புராவாஸ்யயிவீ” [ஏகோஹவை நாராயண ஆவீத் நப்ரஹ்மா நேஸாநோ நேமே சயாவாப்ருதிவீ] என்று மஹோபநிஷத்திலும், (கஉ) “ஹக்ஷுஸா ஸ புஷ்டிஷு நாராயணஃ, ஸ்ரோத்ருஷு ஸ்ரோதவ்யுஷு நாராய

1. ஸாப்தமாகக் காட்டுதல்-சப்தத்தாலேயே தெரிவித்தல். 2. அர்த்த பெனஷ்கல்யம்-பொருள்நிரம்பியிருத்தல்.

ணஃ” [சக்ஷுஸ்சத்ரஷ்டவ்யஞ்ச நாராயணஃ, ஸ்ரோத்ரஞ்சஸ்ரோத்
 வ்யஞ்சநாராயணஃ] என்று தொடங்கி (௩௬) “**ஹிஸஸுபுஹிஸஸு நாராயணஃ**” [ஹிஸஸ்சப்ரதஸஸ்சநாராயணஃ] என்று முடிவாக ௧. நடுவு
 அடைய ஸுபாலோபதிஷ்த்திலும், (௩௭) “**யஸ்யுதாஸஸீரடி
 யஸ்யுப்யுபிஸீரடி**” [யஸ்யாத்மாஸீரம் யஸ்யப்ருதிஸீரம்]
 என்று தொடங்கி (௩௮) “**யஸ்யுதாஸஸீரடி**” [யஸ்யப்ருத்தி
 ஸஸீரம்] என்கிறது ஈறாக நடுவுள்ளபர்யாயங்கள்தோறும் (௩௯)
 “**வனஷஸவபுலகுதானுராதாவஹதவாபூஹிவ்யூஷெவ வன
 கொநாராயணஃ**” [வனஸர்வபுதாந்த்ராத்மா அபஹதபாம்பா திவ்
 போ தேவ ஏகோநாராயணஃ] என்று அந்தர்யாமிப்ராஹ்மணத்திலும்
 வாஸுதேவ விஷ்ணுஸப்தங்களை அநாதரித்து நாராயணஸப்தத்தை
 யிட்டு பகவத்ஸ்வரூபாதிகளை நிர்த்தேஸிக்கையாலும், அபௌரு
 ஷேயமாய் நித்யநிர்த்தோஷமாய் ஸ்வதஃப்ரமாணங்களான வேதங்
 களும் விரும்கிறதின். (௪௦) “**யயாஸவெஷுஷுஷெவெஷுஷுநா
 ஹிநாராயணாத்ரஃ தயாஸவெஷுஷெஷெஷுஷுநாஹிவாஷு
 க்ஷராஹ்ரஃ**” [யதாஸர்வேஷு தேவேஷு நான்தி நாராயணர்பரஃ-
 ததாஸர்வேஷு மந்த்ரேஷு நான்திசாஷ்டாக்ஷராந்ரஃ] (௪௧) “**ஹ
 கொப்யுஷ்வாஹுரடிசு ஸக்யவடுவபு ஸ்ரீஸீ வஃ ஹ
 வுசுஸிஷுர ஸுணுத நிக்ஷெராத்ஷராஹ்ரஃ**” [பூத்
 வேர்த்வபாஹுரத்யாத்ர ஸத்யபூர்வம் ப்ரவீமிவஃ-ஹேபுத்ரஸிஷ்யா
 ஸ்ஸ்ருணுத நமந்த்ரோஷ்டாக்ஷராந்ரஃ] (௪௨) “**ஸவடுவெஷானுஸா
 ராயடு ஸஸாராணடுவதாரகஃ ததிரஷ்டாக்ஷரோ நுணாஃ
 வுநஹடுவகாஹிணாடி**” [ஸர்வவேதாந்தஸாரார்த்தஸ் ஸம்ஸாரார்
 ணவதாரகஃ - கதிரஷ்டாக்ஷரோந்ருணம் அபுநர்ப்பவகாங்க்ஷிணம்]
 (௪௩) “**சூதாஹிஷணாஸிபிஸாஸுதாஹொரெஷுஷவ்யூபிஷு
 வதுஷிநாஃ ஸுகீத்யு நாராயணஸவரிகு விகுஷுஷு
 வாலுஹிநொஹவதி**” [ஆர்த்தா விஷண் ஸுஸிதிஸாஸ்பீதாஃ]

கோரேஷுசவ்பாதிஷுவர்த்தமாநா:-ஸங்கீர்த்தநாராயணஸப்தமாத்ர
 ம் விழுத்தது:காஸ்ஸுகிரோபவந்தி (சச) “நாராயணேதிஸ
 ஷொஃஸி வாஸஸி ஸஸவரிநீ | தயாவி நரகெ ஷொரெ வத
 னீதி கிஷுஹுதழ்” [நாராயணேதிஸப்தோஸ்தி வாகஸ்திஸவர்த
 திநீ|ததாபிரகேகோரேபதந்திதிஸெப்புதம்](சரு)“கிஃதசூவஹு
 ஸிஷுஹெநு: கிஃதசூவஹுஸிஷுஹெநு: | நரோநாராயணா
 பெதி கிஷஸவபுராயபுஸாயக:”[கிந்தத்ப்ரபஹுபிர்மந்தரை: கிந்தத்ப்ர
 பஹுபிர்வரதை:-நமோநாராயணயேதி மந்தரஸ்ஸர்வார்த்தஸாதக:]
 இப்பாதிசுளாலே வேதார்த்தோபப்நும்ஹுணங்களா பிருக்கிற 1. ஸ்வ
 ப்ரபந்தங்களிலே பல விடங்களிலும் இத்தை ஸ்லாகித்துக்கொண்டு
 சொல்லுகையாலே, வேதார்த்த விஸதீகரண ப்ரவ்ருத்தரான வ்யா
 ஸாதி பரமருஷிகளும் விரும்பினார்கள்; * “வண்புகழ்நாரணன்”
 † “செல்வநாரணன்” என்று தொடங்கி ‡ “வாழ்புகழ் நாரணன்”
 என்று முடிவாக, ஆதிமத்யாவஸரநமாக நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்
 கையாலும், § “நாடுநகரமும் நன்கறிய நமோ நாராயணய” என்று
 தொடங்கி ** “ஓவாதே நமோநாரண வென்பன்” என்று பெரியாழ்
 வாரும், †† “நாத்தழும்பெழ நாரண” என்று தொடங்கி ‡‡ “நலந்
 திகழ்நாரணன்” என்று பெருமாளும், §§ “நான்முகனை நாராய
 ணன் படைத்தான்” என்று தொடங்கி *** “எட்டெழுத்து மோது
 வரர்கள் வல்லர் வானமளவே” என்று திருமழிசைப்பிரானும்,
 *† “நான் கண்டுகொண்டேன் நாராயண வென்னும் நாமம்” என்று
 உபக்ரமதஸையிலே ஒருகால் சொன்னாற்போலே ஒன்பதின்கால்
 சொல்லி *‡ “நாராயணவோ! மணிவண்ண! நாக்ணையாய்! வாராய்”
 என்று திருமங்கையாழ்வாரும் உபக்ரமத்தோடு உபஸம்ஹாரத்
 தோடு வாசியற அருளிச்செய்கையாலும், *§ “நன்மால்கொண்டு
 நமோ நாரண வென்னும் சொன்மலை கற்றேன்” என்று ம,

1. ஸ்வப்ரபந்தங்களிலே-ஸ்வபுராணங்களிலே யென்றபடி.

* தி-வா-க-உ-கௌ, † தி-வா-க-கௌ-அ, ‡ தி-வா-கௌ-க-க. § திரு
 ப்பல்லாண்டு-ச. ** பெ-ஆ-தி-நி-கக. †† பெ-மா-தி-உ-ச. ‡‡ பெ-
 மா-தி-கௌ-கக. §§ நாலாந்திரு-வ-க. *** தி-ச-எள. *† தி-மோ-க-க-க.
 *‡ சி-தி-நி. *§ முதல்-தி-நி.

* “நாணுவென்றோவாதுரைக்கு முரைபுண்டே” என்றும், † “நாணச்சுடர் விளக்கேம்” இன்ன நாரணத்து” ‡ “நாரணன்தன் நாமங்கள்” § “பகற்குண்டேன் நாரணனைக்கண்டேன்” என்றும், ** “நாமம்பல சொல்லி நாராயண” என்றும் முதலாழ்வார்களும் அருளிச்செய்கையாலும், †† “மயர்வறமதிநல மருளினன்” என்கிறபடியே நிறுத்துக பகவத் கடாகூத்தராலே 1. ஸமதிகத ஸமஸ்த வஸ்து வாஸ்தவரான ஆழ்வார்களெல்லாரும் விரும்பினார்கள். இதரமந்தரங்களை அநாதரித்து இத்தையே தந்தாமுக்குத் தஞ்சமாக அதுஸந்தித்து, உபதேஸரவேளையிலும் தந்தாமைப் பற்றினவர்களுக்கும் இத்தையே உஜ்ஜீவநேஹதுவாக உபதேஸித்துப்போருகையாலே, அவ்வாழ்வார்களைப் பின்சென்ற ஆசார்யர்களெல்லாரும் விரும்பினார்களென்கை.

இத்தால், மந்தரந்தரங்களிற்காட்டில் இம்மந்தரத்துக்கு உண்டான வைபவம் சொல்லிற்றாயிற்று.

இனி, வாச்யந்தன்னிலும் இதுக்கு உண்டான வைபவத்தை அருளிச் செய்கிறார்

மூ.-(கச) வாச்யப்ரபாவம் போல் அன்று, வாசகப்ரபாவம்.

(வ்யா.) ‘வாச்யப்ரபாவம்போலன்று, வாசகப்ரபாவம்’ என்று. அதாவது-இதுக்கு 2. வாச்யனாயிருந்துள்ள ஸர்வரஹுடைய பெருமை போலன்று, தத்வாசகமான இதன் பெருமை என்றபடி.

‘அதுதான் ஏது?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

மூ.-(கரு) அவன் தூரஸ்தனாலும் இது கிட்டி நின்று உதவும்.

(வ்யா.) ‘அவன் தூரஸ்தனாலும் இது கிட்டி நின்று உதவும்’ என்று. அதாவது-இதுக்கு வாச்யனாவன் 3. ஸந்திஹிதனன்றிக்கே

* முதல்-தி-கரு. † இரண்-தி-க. ‡ இரண்-தி-உ0. § இரண்-தி-அக. ** முண்-தி-அ. †† தி-க-கக.

1. ஸமதிகத - செவ்வையாக அடைந்த, ஸமஸ்தவஸ்துவாஸ்தவர்-எல்லாப் பெருங்களையும் பற்றிய யதார்த்தஜ்ஞாநமுள்ளவர். 2. வாச்யன்- சொல்லப்படுபவன்: அர்த்தமாக இருப்பவன். 3. ஸந்திஹிதன் - அருகிலிருப்பவன்.

தூரஸ்தனயிருந்தகாலத்திலும், வாசகமான இது¹ ஆஸந்நமாய்நின்று, தன்னை 2. வசித்தவர்கள் அபேக்ஷிதங்களை ஸாதித்துக் கொடுக்கு மென்கை.

‘இப்படி வாச்யன் தூரஸ்தனயிருக்க, வாசகம் உதவின இடம் உண்டோ?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

மு.-(கசு) த்ரௌபதிக்கு ஆபத்திலே புடைவை சுரந்தது திருநாமமிறே.

(வ்யா.). ‘த்ரௌபதிக்கு ஆபத்திலே புடைவைசுரந்தது திருநாமமிறே’ என்று. அதாவது-3. மஹாஸதஸ்ஸிலே துஸ்ஸாஸநன் வஸ்த்ரா பஹாரம் பண்ணுகிறபோது (சரு) “ஶஹத்யாவஹிஸம்ப்ராபெஸ்து கபுவொஹவாநு ஹரிஃ” [மஹத்யாபதி ஸம்ப்ராப்தே ஸ்மர்த்தவ்யோபகவாந்ஹரி:] என்று முன்பே ஸ்ரீவஸிஷ்டமஹர்ஷி சொல்லிவைத்ததை நினைத்து (சசு) “ஸஹவக்ருமஹாவாணே ஶாரகாநிஹயா ஹுதா. மொவிநொஹஸி காக்ஷா காக்ஷாஸரணாமதாஸு” [ஸங்கசக்ரகதாபாணே த்வாரகாநிலபாச்யுத-கோவிந்த புண்டரீகாக்ஷ ரக்ஷ மாம் ஸரணாகதாம்] என்று ஸரணம்புகுந்த த்ரௌபதிக்கு அவ்வாபத்திலே(சஎ) “மொவிநொ தியடாஸு நக்ஷண [கோவிந்தே தியதாஸு க்ரந்தத் க்ருஷ்ணமாம் தூரவாஸிநம்] என்கிறபடியே வாச்யனை க்ருஷ்ணன் தூரஸ்தனயிருக்கச்செய்தேயும் வஸ்த்ரத்தை வர்த்திப்பித்துக்கொடுத்தது, அவ்வவதாரத்துக்கு வாசகமான கோவிந்தனென்கிற திருநாமமிறே யென்கை. 4. நாராயணஸப்தார்த்தத்தில் ஏகதேஸத்துக்கு வாசகமான ஒருதிருநாமம் செய்தபடி கண்டால், இதன்ப்ரபாவம் 5. கிம்புநர்ந்யாயஸித்தமிறே யென்று கருத்து.

1. ஆஸந்நமாய - ஒருகிலிருப்பதாய், 2. வசித்தவர்கள் - சொன்னவர்கள், 3. மஹாஸதஸ்-பெரியஸபை, 4. ‘திருமந்தர்த்துக்கு ஏற்றஞ்சொல்லுகிற இந்தப்ரகரணத்தில் கோவிந்தஸப்தத்தினேற்றுகதைச் சொல்லுவதில் பயனென்?’ என்று தோன்றும் ஸங்கைக்கு ஸமாதானம் அருளிச்செய்கின்றார் ‘நாராயணஸப்தார்த்தத்தில்’ இத்யாதினால், 5. கிம்புநர்ந்யாயமாவது-மலையைவிழுங்கின மஹாதேவனுக்கு கதவுஎவ்வளவு? என்று த்ர்போலவருவது.

இன்னம் ஒருபிரகாரத்தாலே இதன் வைபவத்தை அருளிச் செய்கிறார்

மு.-(கௌ) சொல்லும் க்ரமம் ஒழியச் சொன்னாலும் தன்ஸ்வரூபம் கெட நில்லாது.

(வ்யா.) 'சொல்லும்க்ரமம் ஒழியச் சொன்னாலும்' என்றுதொடங்கி. அதாவது - ஏதேனும் ஒருமந்த்ரமும் தன்னைத் தஞ்சமாக விஸ்வஸித்துச் சொன்னவர்களுக்கு ஒழியத் 1. தன் கார்யம் செய்யாதே யாகிலும், இது அங்ஙனன்றிக்கே தன்னைத் தஞ்சமாக விஸ்வஸித்துச் சொல்லுகையாகிற க்ரமம் ஒழிய, (சஅ) “ ஸாஷ்டேத்யம் ஸாரிஹாஸ்யஞ்ச ஸ்யுய ஸௌஹௌநநேவவா ” [ஸாங்கேத்யம் பாரிஹாஸ்யஞ்ச ஸ்தேதாபம் ஹேஹேமேவவா] என்கிறபடியே சொல்லிலும், சொன்னவர்களுக்கு ரக்ஷகமாகையாகிற தன் ஸ்வரூபத்தில் நழுவநில்லாதென்கை.

இனி, இதன் ஸர்வாபேக்ஷிதப்ரதத்வமாகிற வைபவத்தை அருளிச்செய்கிறார்

மு.-(கஅ) இதுதான் “குலந்தரும்” என்கிறபடியே எல்லா வபேக்ஷிதங்களையும் கொடுக்கும்.

(வ்யா.) 'இதுதான்' என்று தொடங்கி. அதாவது-இம்மந்த்ரந்தான் * 2. “குலந்தரும்” என்றுதொடங்கி ஆழ்வார் அருளிச்செய்த படியே, அனுகாராதுகுணமான அபேக்ஷிதங்களைபெல்லாம் கொடுக்குமென்கை.

அத்தை விஸதீகரிக்கிறார்

மு.-(கக) ஐஸ்வர்ய கைவல்ய பகவல்லாபங்களை ஆசைப்பட்டவர்களுக்கு அவற்றைக் கொடுக்கும்.

(வ்யா.) 'ஐஸ்வர்ய' இத்தயாதியாலே. அதாவது- (சக) “வெண ஹௌகிக ரெஹேரூ ஸமடாடி வாஸுளகிகடி | கெவலயு”

* பெ-தி-மொ-க-க-க.

1. தன்கார்யம்-ரக்ஷணம். 2. குலந்தரும் - ஸேஷத்வஜ்ஞாநமாகிற குலத்தைத் தரும்.

ஹவனாஹ ஐஞொராயம் ஸாயயிஷுதி” [ஐஹலௌகிக மைஸ்வரயம் ஸ்வர்க்காத்யம் பாரலௌகிகம் - கைவல்யம் பகவந்தஞ்ச மந்த் ரோயம் ஸாதயிஷ்யதி] என்கிறபடியே ஐஹிகமாயும் 1. பாரலௌகிக மாயுமிருக்கும் ஐஸ்வர்யத்தையும் 2. ஆத்மப்ராப்திருபமான கைவல்யத்தையும் பரமபுருஷார்த்தமான பகவல்லாபத்தையும் ஆசைப்பட்ட அதிகாரிகளுக்கு ஜபஹோமாதிகளாலே ஸ்வயம் ஸாதநமாய் நின்று, அவ்வோபுருஷார்த்தங்களைக் கொடுக்கு மென்கை.

இனி கர்மாத்யுபாய ஸஹகாரித்வருபமான இதன் வைபவத்தை அருளிச்செய்கிறார்

மு.-(20) கர்மஜ்ஞாநபக்திகள்லே இழிந்தவர்களுக்கு விரோதியைப் போக்கி அவற்றைத் தலைக்கட்டிக் கொடுக்கும்.

(வ்யா.) ‘கர்மஜ்ஞாந’ இத்யாதியாலே. அதாவது - கர்மயோகத்தில் இழிந்தவர்களுக்கு ஜபஹோமாதிகளாலே தன்னை ஸஹாயமாகக்கொள்ளுமளவில், கர்மயோகாரம்ப விரோதியான பாபத்தைப் போக்கி, அந்தக்கர்மத்தினுடைய 3. அவிச்சேதாபாதகமாய்க் கொண்டு அதைத் தலைக்கட்டிக்கொடுக்கும். ப்ரதமத்திலே, ஜ்ஞாநயோகத்திலே இழிந்தவர்களுக்குத் தன்னை ஸஹாயமாகக் கொள்ளுமளவில், கர்மஸாத்யமான 4. ஜ்ஞாநாரம்பவிரோதி பாபநிவ்ருத்தியைப் பண்ணி அந்தஜ்ஞாநத்துக்கு நாடோறும் அதிஸ்யத்தைப்பண்ணுகின்றகொண்டு, அதைத் தலைக்கட்டிக் கொடுக்கும். பக்தியோகத்திலே இழிந்தவர்களுக்குத் தன்னை ஸஹாயமாகக் கொள்ளுமளவில், பக்தியோகாரம்பவிரோதியான பாபத்தைப்போக்கிப் பக்திநிவ்ருத்திலே ஹதுவாய்க்கொண்டு அதைத் தலைக்கட்டிக் கொடுக்கு மென்கை.

3. இங்ஙனன்றிக்கே, ப்ரபந்நர்க்கு இது செய்யும் உபகாரவைபவத்தை அருளிச்செய்கிறார்

1. பாரலௌகிகம் - பரலோகத்தில் உண்டாகுவது. 2. ஆத்மப்ராப்தி - ஆத்மா தன்னைத்தானே யதுபலிக்கப்பெறுகை. 3. அவிச்சேதாபாதகமாய்-நடுவில் விச்சித்தி[தடை] வராமையைச்செய்வதாய். 4. ஜ்ஞாநாரம்பவிரோதி-ஜ்ஞாநயோகாரம்பத்துக்கு விரோதி. 5. இங்ஙனன்றிக்கே-ஸ்வயத்தஸாத்யங்களான கர்மாதி உபாயங்களிலே இழிகையன்றிக்கே என்படி.

மு.-(2க) ப்ரபத்தியிலே இழிந்தவர்களுக்கு ஸ்வரூபஜ்ஞாதத்தைப் பிறப்பித்துக் காலக்ஷேபத்துக்கும் போகத்துக்கும் ஹேதுவாயிருக்கும்.

(வ்யா.) ‘ப்ரபத்தியிலே’ என்று தொடங்கி. அதாவது-கீழ்ச்சொன்னவைபோலே ஸுஸாகமுமாய் ஸ்வரூபவிருத்தமுமாய் இருக்கையன்றிக்கே. ஸுஸாகமுமாய் 2. ஸ்வரூபாதூருபமுமான ப்ரபத்யுபாயத்திலே இழிந்தவர்களுக்கு, தததூருபமான பகவத்பாரதந்தர்யரூப ஸ்வரூபஜ்ஞாதத்தை விஸாதமாகப் பிறப்பித்து அர்த்தாநுஸந்தாராதிகளாலே போதுபோக்குகைக்கும் ஹேதுவாய், * “எனக்கென்றுந் தேனும்பாலுமமுதமாய திருமால்திருநாமம்” என்கிறபடியே 3. ப்ரதிபாத்யவஸ்துவைப்போலே ஸ்வயம்போகப்பமாயிருக்கையாலே போகத்துக்கும் ஹேதுவாயிருக்கு மென்கை.

இனி 4. ஜ்ஞாதவ்ய ஸகலார்த்த ப்ரதிபாதகத்வமாகிற இதன் வைபவத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

மு.-(2உ) “மற்றெல்லாம் பேசிலும்” என்கிறபடியே அறிய வேண்டும் அர்த்தமெல்லாம் இதுக்குள்ளே உண்டு.

(வ்யா.) ‘மற்றெல்லாம் பேசிலும்’ என்று தொடங்கி. அதாவது-“† நின் திருவெட்டெழுத்துங் கற்று - மற்றெல்லாம் பேசிலும்” என்கிறபடியே, ஆத்மோஜ்ஜீவநத்துக்கு உடலாக அறியவேண்டும் அர்த்தவிபேஷங்களெல்லாம் இம்மந்தரத்துக்குள்ளே உண்டென்கை.

‘அறியவேண்டும் அர்த்தமெல்லாம் ஆகிறது எது?’ என்னும் ஆகாங்கக்ஷயிலே அருளிச்செய்கிறார்

* பெ-மொ-சு-க0-சு. † பெ-தி-மொ-அ-க0-ந.

1. ஸுஸாகம்-ஸுஸபமாகச் செய்யக்கூடியது. 2. ஸ்வரூபாதூருபம்-பாரதந்தர்யத்தையுடைய ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கு ஏற்றது. 3. ப்ரதிபாத்யவஸ்து-திருமஃ திரத்தாற் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகின்ற எம்பெருமானாகிய வஸ்து. 4. ஜ்ஞாதவ்யஸகலார்த்தமென்றது - அர்த்தபஞ்சகத்தை; அவை-ஜீவாதம் ஸ்வரூபம் முதலியன.

மு.-(2க) அதாவது - அஞ்சர்த்தம்.

(வ்யா.) 'அதாவது அஞ்சர்த்தம்' என்று. ஸ்வஸ்வரூப பரஸ்வரூப புருஷார்த்தஸ்வரூப உபாயஸ்வரூப விரோதிஸ்வரூபங்களாகிற அர்த்தபஞ்சகமும் என்றபடி. (நி0) “பூர்வாஸ்யஸூத்ரமொநொ ரூபம் பூர்வாஸ்ய பூதமாத்மம்! பூர்வாஸ்யமொ மொ பூர்வெதஸ்யா பூர்த்திவிரோயி வ || வடிநி ஸகலா வெடி ஸெதி ஹாஸபுராணகாம்! ஸூநயஸ ஸஹாதொ வெடிவெடிய- வெடிநி” [ப்ராப்யஸ்யப்ரஹ்மணோரூபம் ப்ராப்துஸ்சப்ரத்யகாத்மம் - ப்ராப்த்யுபாயம்பலம் ப்ராப்தே: ததாப்ராப்திவிரோதிச—வதந்தி ஸகலாவேதாஸ் ஸேதிஹாஸபுராணகாம்—மூநயஸ்சமஹாத்மா நோ வேதவேதார்த்தவேதிநி] என்கிறபடியே, ஸகலவேதஸாஸ்தாங்களும் ப்ரதிபாதிப்பது இவ்வர்த்தபஞ்சகத்தையு மாகையாலே, ததஸங்க்ரஹமான இம்மந்த்ரத்துக்கும் ப்ரதிபாத்யம் இதுவேயிறே. இம்மந்த்ரந்தான் - ப்ராணவத்தாலே 1.ப்ரத்யகாத்ம ஸ்வரூபத்தையும், நமஸ்ஸாலே விரோத்யுபாயஸ்வரூபங்களையும், நாராயணபதத்தாலே 2.பரஸ்வரூபத்தையும், அதில் சதுர்த்திபாலே 3. பலஸ்வரூபத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கக் கடவதாயிறே இருப்பது.

இம்மந்த்ரார்த்தவைபவத்தை அருளிச்செய்கிறார் மேல்

மு.-(2ச) பூர்வாசார்யர்கள் இதில் அர்த்தம் அறிவதற்குமுன்பு, தங்களைப் பிறந்தார்களாக நினைத்திரார்கள்; இதில் அர்த்தஜ்ஞாதம் பிறந்த பின்பு, “பிறந்த பின் மறந்திலேன்” என்கிறபடியே இத்தையொழிய வேறொன்றால் காலகேசபம் பண்ணியறியார்கள்.

(வ்யா.) ‘பூர்வாசார்யர்கள்’ என்று தொடங்கி. அதாவது-நாத யாமுந யதிவராதிகளான நம்பூர்வாசார்யர்கள், * “4. அன்றுநான்

* திருச்ச-கூச.

1. ஸ்வம் ப்ரதி அஞ்சுதி (தன்னைக் குறித்துத்தான் ப்ரகாசிப்பது) என்று ப்ரத்யக்ஸ்த்தத்துக்கு வ்யுத்தபத்தி யாகையாலே, ப்ரத்யகாத்மா என்று து-ஜீவாத்மாவைக் காட்டும். 2. பரஸ்வரூபம்- ப்ரமாத்மஸ்வரூபம். 3. பலஸ்வரூபம்-புருஷார்த்தஸ்வரூபம். 4. அன்றுநான்பிறந்திலேன்-இந்தச்சேதநனது

பிறந்திலேன்” என்கிறபடியே, இம்மந்தரத்தில் அர்த்தம் அறிவதற்கு முன்பு தங்களைப் பிறந்தார்களாக நினைத்திரார்கள்; இதில் அர்த்த ஜ்ஞாநம் தங்களுக்கு உண்டானபின்பு “பிறந்தபின் மறந்திலேன்” என்று ஆழ்வார் திவ்யஸூக்தியிற் சொல்லுகிறபடியே இம்மந்தரார்த்தத்தை யொழிய மற்றொன்றால் காலக்ஷேபம் பண்ணியறியார்களென்கை. வேதஸாஸ்திரங்கள், ஆழ்வாருளிச்செயல்கள். இவற்றால் போதுபோக்கும்போதும் இம்மந்தரார்த்தத்தை யுட்கொண்டே அது ஸந்திக்கையாலே, ‘இத்தை யொழிய வேறொன்றால் காலக்ஷேபம் பண்ணியறியார்கள்’ என்னத் தட்டில்லை.

1. ‘வாசகஸக்தி 2 ஸர்வத்தையும் ஸாதித்துக்கொடுக்கவற்றாயிருக்க, இதனுடைய 3. வாச்யத்திலே இவர்களுள் றுகைக்கு ஹேது ஏது?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

மு.-(2௫) வாசகத்திற்காட்டில் வாச்யத்திலே ஊன்றுகைக்கு அடி - ஈஸ்வரனே உபாயோபேயமென்று நினைத்திருக்கை.

(வ்யா.) ‘வாசகத்திற்காட்டில்’ என்று தொடங்கி. அதாவது ஸர்வபலத்துக்கும் ஸ்வயம் ஸாதநமாயும், ஸாதநார்த்தங்களுக்கும் ஸஹகாரியாய்நின்று தலைக்கட்டிக் கொடுத்தும் போருகிற இதனுடைய வாசகஸக்திதானே அமைந்திருக்கச்செய்தே, அதிலுங்காட்டிற் கீழ்ச் சொன்னபடியே இம்மந்தரத்தினுடைய வாச்யத்திலே பூர்வாசார்யர்க ளுள் றுகைக்கு அடி - 4. உபேயார்த்தரபரமாய் இத்தை ஸாதநமாகக் கொண்டு ஸாதித்தல், 5. உபாயார்த்தரபரமாய் இத்தை 6. ஸஹகாரியாகக்கொள்ளுதல் செய்யுமவர்களைப் போலன்றிக்

உஜ்ஜீவனார்த்தமாக ஈஸ்வரன் க்ருஷிபண்ணுகிற அந்தக்காலத்திலே நான் ஜ்ஞாநரூபஜ்ஞத்தை யடைந்தேனில்லை, பிறந்தபின் மறந்திலேன்-ஜ்ஞாநஜ்ஞத்தை யடைந்தபின்பு அதற்கு ஒருகேடு உண்டாகப்பெற்றிலேன் என்றபடி.

1. வாசகஸக்தி-ஸப்தஸக்தி. 2. ஸர்வத்தையும் - ஐஸ்வர்யம் முதலான பலத்தையும். 3. வாச்யம்-அர்த்தம். 4. உபேயார்த்தம்-பகவானைத் தவிர வேறொரு உபேயம்; உபேயம் - உபாயத்தால் அடையவேண்டிய வஸ்து. 5. உபாயார்த்தரபர-ஈஸ்வரனைத் தவிரக் கர்மயோகம் முதலிய வற்றை உபாயங்களாகக் கொள்ளுவார். 6. ஸஹகாரி-ஒத்தாசை.

* திருச்ச-சுச.

கே, உபாபோபேயங்களிரண்டும் ஈஸ்வரனே யென்று ப்ரதிபத்தி பண்ணி யிருக்கை யென்றபடி.

ஆக, “திருமந்தரத்தினுடைய சிர்மைக்குப் போரும்படி.” என்று தொடங்கி இவ்வளவும் 1. வாய்வந்தபடி அதுஸந்திக்கவொண்ணாத படியான இதனுடைய கௌரவத்தையும், ஈஸ்வரன் தானே ஸிஷ்ய னுமாய் ஆசார்யனுமாய் நின்று வெளியிட்டருளுகையால் வந்த ஏற் றத்தையும், ஸகலஸார்த்தாங்களிலும் ஸகலமந்தரங்களிலும் 2. வாச்ய ந்தன்னிலங் காட்டில் இதுக்கு உண்டான பெருமையையும், 3. அக் ரமமாகச் சொல்லிலும் தன்கார்யம் செய்யும் ஆதீக்யத்தையும், அபே க்ஷிதஸகலபலப்ரதத்வரூபமா ஹாதம்யத்தையும், கர்மாத்யபாயஸஹ காரித்வரூபமான உத்கர்ஷத்தையும், ஜ்ஞாதவ்யஸகலார்த்தப்ரதிபா தகதயா வந்த மாஹாதம்யத்தையும், ஏதத்ப்ரதிபாத்ய அர்த்தகௌ ரவவிஸேஷத்தையும் அருளிச்செய்கையாலே, இம்மந்தரத்தினுடைய வைபவத்தை எல்லாரும் அறியும்படி தர்ஸிப்பித்தருளினாராயிற்று.

இனிமேல் இம்மந்தரத்துக்கு, வாக்யார்த்தம் இரண்டுபடியாக அருளிச்செய்கிறார்

மூ.-(உக) இதுதன்னில் சொல்லுகிற அர்த்தம்-ஸ்வ ரூபமும் ஸ்வரூபா நுரூபமான ப்ராப்யமும்; ஸ்வரூபமும் உபாயமும் பலமு மென்னவுமாம்.

(வ்யா.) ‘இதுதன்னில்’ என்று தொடங்கி. அதாவது-இம்மந்த ரத் தன்னில் சொல்லுகிற அர்த்தம்-இவ்வாத்மாவின்னுடைய ஸேஷத்வ பாரதந்தர்யங்களாகிற ஸ்வரூபமும், அந்த 1. ஸ்வரூபத்துக்கு அதுரூப மாயிருந்துள்ள கைங்கர்யமாகிற ப்ராப்யமும்; அன்றிக்கே, ஸேஷத்வ மாகிற ஸ்வரூபமும், அந்த ஸ்வரூபா நுரூபமான உபாயமும், உபாய

1. வாய்வந்தபடி-வாய்க்குவந்தபடி; ப்ரீதியில்லாமல் என்றபடி. 2. வாச்யம்-அர்த்தமானம்பெருமான். 3. அக்ரமமாகச் சொல்லிலும்-இத னிடத்துப்ரீதியில்லாமலும் அநதிகாரிகளின் செவியிற்படும்படியும் சொன்ன லும் என்றபடி. 4. ஸ்வரூபத்துக்கு அதுரூபமாயிருந்துள்ள கைங்கர்யம்- ஸ்வப்ரயோஜநபுத்தியும் ஸ்வகர்த்தருத்வபுத்தியும் நீங்கிக் கேவலபகவரூப கேவல்லாஸார்த்தமாகச் செய்யப்படும் கைங்கர்யம்.

ஸப்யமான பலமும் என்று சொல்லவுமா மென்கை. 1. இதில் ப்ரதம் யோஜனையில் 2. ப்ரணவ நமஸ்ஸுக்களாலே ஸ்வரூபமும், நாராயணபதத்தாலே ப்ராப்யமும் சொல்லுகிறது. அநந்தரயோஜனையில் ப்ரணவத்தாலே ஸேஷத்வமும், 3. நமஸ்ஸாலே உபாயமும், நாராயணபதத்தாலே பலமும் சொல்லுகிறது.

‘பலவேஷந்தா னிருக்கும்படி எங்கனே?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

மூ.-(௨௭) பலமிருக்கும்படி ப்ரமேயஸேகரத்திலும் அர்ச்சிராதிகதியிலும் சொன்னோம்.

(வ்யா.) ‘பலமிருக்கும்படி’ என்று தொடங்கி. அதாவது-இவ்வாத்மாவுக்கு ப்ராப்யமான பலந்தான் - அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே பரமபதத்திலே போய்ப் பரிபூர்ண பகவதநுபவத்தைப் பண்ணி அவ் நுபவஜதிதரீ திப்ரேரிதனாப்கொண்டு பண்ணும் 4. அஸேஷஸேஷவ்ருத்திபாகையாலே, அது இருக்கும்படியை ஸங்க்ரஹண ப்ரமேயஸேகரமாகிற ப்ரபந்தத்திலும், விஸ்தரேண அர்ச்சிராதிகதியாகிற ப்ரபந்தத்திலும் விஸ்தமாகச் சொன்னோம்; அவற்றிலே கண்டுகொள்வ தென்கை.

இனி, இம்மந்த்ரத்துக்கு 5. ப்ரதிபதம் அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரதமம் இதனுடைய அக்ஷரஸங்க்யையையும், பதஸங்க்யையையும் அருளிச்செய்கிறார்

மூ.-(௨௮) இதுதான்-எட்டுத்திருவக்ஷரமாய் மூன்று பதமாயிருக்கும்.

(வ்யா.) ‘இதுதான்’ என்று தொடங்கி. அதாவது-இம்மந்த்ரத்தான் (ருக) ‘ஐதித்யூகாக்ஷரடி, நஜிஉதிவெ கக்ஷரெ, நாராய

1. இதில்-இவற்றில்-இந்த இரண்வலிதயோஜனையில். 2. ப்ரணவத்தாலே ஸேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபமும், நமஸ்ஸாலே பாரதத்தர்யமாகிற ஸ்வரூபமும் மென்கை. ஸகண்டமான நமஸ்ஸு-‘ம: ந’ [எனக்குஉரியன் அன்று] என்று பிரிந்து, ஸ்வரக்ஷணத்தில் தான் அஸுத்தனென்பதைத் தெரிவிப்பதன் மூலமாக, ஈஸ்வரனுக்குப் பரதத்த்ரனென்பதைத் தெரிவிக்குமென்று அறிக. 3. நமஸ்ஸுபதம் ஸ்வஸ்வாதத்தர்யநிவ்ருத்தியாகிற அர்த்தபலத்தாலே ஈஸ்வரனே உபாயமென்று அகாரத்திற்கொல்லப்பட்ட ரக்ஷணத்திற்குஈஸ்வரனே காரணனென்பதைக் காட்டும் என்றபடி. 4. அஸேஷஸேஷவ்ருத்தி-ஸமஸ்தமான அடிமைத்தொழில். 5. ப்ரதிபதம்-பதத்தோடும்.

ணாயெதி வனூக்ஷராணி, உத்யுஷ்டாக்ஷரம் மஹிஸாமாயத்ரீயெ
தி” [ஓமித்யேகாக்ஷரம், நம இதி த்வே அக்ஷரே, நாராயணயேதி
பஞ்சாக்ஷராணி, இத்யஷ்டாக்ஷரஞ் சந்தஸா காயத்ரீசேதி] (ருஉ)
“ஐதித்யுஷ்டாக்ஷரஹரெஷ, நம உதிவஸூஷ, நாராயணாயெத்யு
வாரிஷ்டாக்ஷ” [ஓமித்யக்ஷரே வ்யாஹரேத், நம இதி பஞ்சாத், நாரா
யணயேத்யுபரிஷ்டாத்] என்கிறபடியே எட்டுத்திருவக்ஷரமாய்,
மூன்றுபதமா யிருக்குமென்கை. இதனுடைய அஷ்டாக்ஷரத்வம்
சொல்லுகிறவிடத்திலே, (ருக) “ஐதித்யுக்ஷரஹரெஷ” [ஓமித்யேகா
க்ஷரம்] என்று ப்ரணவத்தை ஓரக்ஷரமாகவும் (ருக) “நம உதி வ
சுக்ஷரெ” [நமஇதி த்வேஅக்ஷரே] என்று நமஸ்ஸை இரண்டக்ஷ
ரமாகவும் (ருக) “நாராயணாயெதி வனூக்ஷராணி” [நாராயண
யேதிபஞ்சாக்ஷராணி] என்று நாராயணபதத்தை அஞ்சக்ஷரமாகவும்
ஸ்ருதி சொல்லுகையாலே, ஸமஸ்தபதமான நாராயணபதத்தில், நார
பதத்தைப் பிரித்து ஷ்டக்ஷரமாக்கி, ப்ரணவத்தையொழிய அஷ்டா
க்ஷரத்வம் சொல்லுமவர்களுடைய பக்ஷம் அவைதிகமாகையாலே
அநாதரணியமாகக் கடவது.

‘இதில் பததர்சமும் எவ்வர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது?’ என்
னும் ஆகாங்கைகூழிலே,

மூ.-(உக) மூன்று பதமும் மூன்று அர்த்தத்தைச்
சொல்லுகிறது.

(வ்யா.) ‘மூன்றுபதமும் மூன்றர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது’
என்கிறார்.

அவ்வர்த்தங்கள்தம்மை விஸ்தமாக அருளிச்செய்கிறார்

மூ.-(ரு) அதாவது - ஸேஷத்வமும், பாரதந்தர்ய
மும், கைங்கர்யமும்.

(வ்யா.) ‘அதாவது - ஸேஷத்வமும், பாரதந்தர்யமும், கைங்கர்ய
மும்’ என்று. ‘ஸ்வரூபமும் ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யமும்’ என்று
முதற்சொன்ன வாக்யார்த்தம் இத்தை நினைத்திடு.

‘இப்பததர்சயத்திலும் ப்ரதமபதந்தான் எது?’ என்ன,

மூ.-(௩௧) இதில் முதற்பதம் ப்ரணவம்.

(வ்யா.) 'இதில் முதல்பதம் ப்ரணவம்' என்கிறார். (நி2) "ஓமித்யக்ரே வ்யாஹரேத்" [ஓமித்யக்ரே வ்யாஹரேத்] என்றிறே ஸ்ருதி சொல்லிற்று. ஸ்ம்ருதியும், (௩௩) "ப்ரணவாஹோநரோ வ்யோ நாராயணவஹாக்ஷி" [ப்ரணவாஹோநரோ வ்யோ நாராயணவஹாக்ஷி] [ப்ரணவாத்யம்நமோமத்யம் நாராயணபதாந்திமம்-மந்த்ரமஷ்டாக்ஷரம் வித்யாத் ஸர்வஸித்திகரம் ந்ருணம்] என்றதிறே.

இனி, ப்ரணவத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாக, இதனுடைய அக்ஷரத்ரயாத்மகதையை அருளிச்செய்கிறார்

மூ.-(௩௨) இது 'அ' என்றும் 'உ' என்றும் 'ம' என்றும் மூன்று திருவக்ஷரம்.

(வ்யா.) 'இது அ என்றும், உ என்றும், ம என்றும் மூன்று திருவக்ஷரம்' என்று. இப்ரணவந்தான், 1. அஸம்ஹிதாகாரத்தாலே மூன்றக்ஷரமாய், மூன்றுபதமாய், 2. மூன்றர்த்தப்ரகாரமாய், 3. ஸம்ஹிதாகாரத்தாலே ஏகாக்ஷரமாய், ஏகபதமாய், ஏகார்த்தப்ரகாரமாயிறே இருப்பது.

இந்த அக்ஷரத்ரயத்தினுடையவும் உத்பத்திக்ரமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார்

மூ.-(௩௩) மூன்றுதாழியிலே தயிரை நிறைத்துக் கடைத்து வெண்ணெய் திரட்டினாற்போலே மூன்று வேதத்திலும் மூன்றக்ஷரத்தையும் எடுத்தது.

1. "ஓ மித்யேகாக்ஷரம்" என்று ஸ்ருதி சொன்னதற்கு விரோதமாக, மூன்று திருவக்ஷரமென்று அருளிச்செய்தது எங்ஙனே பொருந்தும்? என்ற கேள்விக்கு உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார் 'அஸம்ஹிதாகாரத்தாலே' என்று தொடங்கி. அஸம்ஹிதாகாரம்-பிரிந்திருக்கும் நிலையிலுள்ள ரூபம், 2. லுப்தசதுர்த்தியோடுகூடின அகாரம் - பகவச்சேஷத்வத்தையும், உகாரம் - அந்நயார்ஹத்வத்தையும், மகாரம் - அந்நயார்ஹபகவச்சேஷத்வத்துக்கு ஆஸ்ரயமாய் ஜ்ஞாதாவான ஜீவனையும் காட்டுமென்க. 3. ஸம்ஹிதாகாரம் - சேர்ந்திருக்கும் நிலையிலுள்ள ரூபம்.

(வ்யா.) 'மூன்றுதாழியிலே' என்று தொடங்கி. (ருச) "ஊர்வரி
திஃமொஷாஜாயத், ஊவஹதியஜுவெஷாஸு, ஸுவரிதி ஸாஜி
வெஷாஸு, தாநி ஸுக்ராணுஜுதவஸு - தெஷ்ஜாஹிதவெஷு
ஸயொவணுஷாஜாயத், ஸகார உகார ஜகார ஐதி, தாநெக
யாஸஜஹுதஷெதஷொஜிதி" [பூரிதிருக்வேதாத்ஜாயத், புலஇதி
யஜூர்வேதாத், ஸுவரிதி ஸாமவேதாத், தாநி ஸுக்ராண்யப்பதத்,
தேப்யோஹிதப்பேயஸ்த்ரயோ வர்ண அஜாயந்த, அகார உகார
மகார இதி, தானேகதா ஸமபரத் ததேததோமிதி] என்றும், (ருரு)
"ஸகாரஊவாஸுஹாரஊ ஜகாரஊ ப்ரஜாவதி! வெஷுத்யாநி
ரஹுஹிஹிஷுவஸுவரிதி" [அகாரஞ்சாப்யுகாரஞ்ச மகார
ஞ்சபர்ஜாபதி- வேதத்ரயாந்நிரப்ருஹத் பூர்ப்புவஸுஸுவரிதிச] என்
றும் ஸ்ருதி ஸம்ருதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே ருக்யஜுஸ்ஸாமரூப
மான வேதத்ரயத்தில் நின்றும், "பூம் புலம் ஸுவம்" என்கிற
வ்யாஹ்ருதித்ரயத்தையும் தோற்றுவித்து, அந்தவ்யாஹ்ருதித்ரயத்
தையும் பெரன் ஓடவைக்குமாபோலே தன்ஸங்கல்பத்தாலே ஓடவை
த்து அவற்றிலின்று அகார உகார மகாரங்களாகிற அக்ஷரங்கள்
மூன்றும் அடைவே தோன்றும்படி பண்ணி, இப்படி ஸர்வேஸ்வரன்
ஸமுத்திரித்தபடிபைத் திருவுள்ளம்பற்றி, பாத்ரத்ரயகதமான தயி
ரைத் தனித்தனியே கடைந்து, தத்ஸாரமான வெண்ணையை வாங்
கித் திரட்டினாற்போலே, மூன்றுவேதத்திலும் மூன்றக்ஷரத்தையும்
எடுத்தது என்கிறார்.

இத்தால் பவித்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்

மு.-(ருச) ஆகையால், இது ஸகலவேதஸாரம்.

(வ்யா.) 'ஆகையால் இது ஸகலவேதஸாரம்' என்று. அதா
வது - அக்ஷரத்ரயமும் ஒரோ வேதத்தினுடைய ஸாரமாக 1. ஸமுத்
த்ருதமாகையாலே இவ்வக்ஷரத்ரயாத்மகமான ப்ரணவம் ஸகலவேத
ஸாரம் என்றபடி.

ஆக, "இதுதன்னிற்சொல்லுகிற அர்த்தம்" என்று தொடங்கி
இவ்வளவும் - இம்மந்தர்த்தினுடைய வாக்யார்த்தத்தையும், அக்ஷர

1. ஸமுத்த்ருதம் - எடுக்கப்பட்டது.

ஸங்க்யையையும், பதஸங்க்யையையும், பதத்யமும் அர்த்தத்யப்ராதிபாதகமென்னு மத்தையும், அதில் ப்ரதமபதம் இன்னதென்னு மத்தையும், அதுதான் அக்ஷரத்யபாத்மகமா யிருக்கு மென்னுமத் தையும், அவ்வக்ஷரத்யமும் வேதத்யஸாரமாக உத்பந் மாகையாலே தத்ஸமுதாயமான ப்ரணவம் ஸகலவேதஸார மென்னுமத்தையும் அருளிச்செய்தாராயிற்று.

இனி, இவ்வக்ஷரத்யத்துக்கும் அடவே அர்த்தம் அருளிச் செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரதமம் அகாரார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்

மூ-(௩௫) 1. இதில் அகாரம்-ஸகலஸப்தத்துக்கும் காரணமாய் நாராயணபதத்துக்கு ஸங்க்ரஹமாயிருக்கையாலே, ஸகலஜகத்துக்கும் காரணமாய் ஸர்வரக்ஷகனான எம்பெருமானைச் சொல்லுகிறது.

(வ்யா.) 'இதில் அகாரம்' என்று தொடங்கி. அதாவது - இவ்வக்ஷரத்யத்திலும் வைத்துக்கொண்டு ப்ரதமாக்ஷரமான அகாரம் - (௩௬) 2. 'நாராயணபதம்' உபாதாகாரண நென்று தெரிவித்தும் ஸர்வரக்ஷகனென்று தெரிவித்தும் போருகையாலே, அந்த நாராயணஸப்தத்தின் ஸங்க்ரஹமான அகாரமும் - ஸகலஸப்தத்துக்கும் காரணமாயிருக்குந் தனது தன்மையால் தன்னுற் ப்ரதிபாதிக்கப்படுபவன் ஸகல வஸ்துக்களுக்கும் காரணனென்பதையும், 'அவ-ரக்ஷணை' என்கிற தாதுவினடியாகப் பிறப்பதால் ரக்ஷகனென்பதையும் தெரிவிக்குமென்பது கருத்து. 'ஸகலஸப்தத்துக்குங் காரணமாய்' என்ற மூலத்தின்பின் 'அவ-ரக்ஷணை' என்ற தாதுவிருந்து நிஷ்பந்தமாய்' என்று அத்தயாஹரித்துக்கொள்ளவேணும். இரண்டாம் யோஜனை - அகாரம் தான் ஸகலஸப்தத்துக்கும் காரணமாயிருக்கையாலே ஸகலஜகத்காரணனான எம்பெருமானைச் சொல்லுகின்றது; நாராயணபத ஸங்க்ரஹமாயிருத்தலாலே ஸர்வரக்ஷகனான எம்பெருமானைச் சொல்லுகின்றது என்பது. 2. 'நாமரூபஞ்ச' என்பது முதல் நான்கு ப்ரமாணங்கள்-அகாரம் ஸகலஸப்தத்துக்குங் காரணமாகும் வழியை நிரூபிப்பன.

தேவாதிநாஞ்சகாரஸ:] என்கிறபடியே லௌகிகஸகஸஸப்தங்களுக்கும் வேதம் காரணமாய், (ரு௭) “பூணவாடி^{தூ}வா^{தூ}வெடி^{தூ}” [ப்ரண வாத்யாஸ்ததாவேதா:] (ரு௮) “ஓ^{தூ}ஹா^{தூ}வா^{தூ}வெடி^{தூ}” [ஓங் காரப்ரபவாவேதா:] இத்தயாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே அந்தவேதங்களுக்கும் ப்ரணவம் காரணமாய், (ரு௯) “தஸ்யு^{தூ}பு^{தூ}கி^{தூ}வீ^{தூ}நஸ்யு^{தூ}” [தஸ்யப்ரக்ருதி^{தூ}வீ^{தூ}நஸ்யு^{தூ}] என்கிறபடியே அந்தப்ரணவந்தனக்குத் தான் காரணமாயிருக்கையாலே (சு௦) “ககாரொ^{தூ}வெ^{தூ}ஸ்யு^{தூ} வா^{தூ}க^{தூ}” [அகாரோவைஸர்வாவாக்] (சு௧) “ஸே^{தூ}ஸ்யு^{தூ}ப^{தூ}தூ^{தூ}உ^{தூ}க^{தூ}வா^{தூ}க^{தூ}ரா^{தூ}ஸ்யு^{தூ} ஸ்ஹாவத^{தூ}” [ஸமஸ்தஸப்தமூலத்வா தகாரஸ்ய ஸ்வபாவத^{தூ}] என்கிறபடியே ஸகஸஸப்தத்துக்குங் காரணமாய், ஸர்வேஸ்வரன் ஸமஸ்த வஸ்துஸரீரதயா ஸர்வரக்ஷகனு யிருக்கும்படியை ப்ரதிபாதிக்கிற நாராயணபதத்துக்கு ஸங்க்ரஹமாயிருக்கையாலே (சு௨) “யதொ வா ஓ^{தூ}ராதி^{தூ}ஹ^{தூ}தா^{தூ}நி ஜாயகெ, யெ^{தூ}நஜாதா^{தூ}நி ஜீவதி” [யதோவா இமாதியூதாநிஜாயந்தே, யே^{தூ}நஜாதா^{தூ}நி ஜீவந்தி] (சு௩) “ஸவனவ ஸ்யஜி^{தூ}ஸ^{தூ}வ^{தூ}ஸ^{தூ}ய^{தூ}க^{தூ}ரா ஸவனவ^{தூ}வா^{தூ}தி^{தூ}வ^{தூ}பா^{தூ}வ^{தூ}தெ^{தூ}வ” [ஸஏவ ஸ்ருஜ்யஸ்ஸசஸர்க்ககர்த்தா ஸஏவபாத்யத்திச பால்யதேச] இத்தயாதி களிற் சொல்லுகிறபடியே எல்லாஜகத்துக்கும் காரணமாய் எல்லார்க்கும் ரக்ஷகனாயிருக்கும் எம்பெருமானைச் சொல்லுகிறதென்கை. இத்தால், இவ்வக்ஷரத்தில் 1. ப்ரக்ருத்யர்த்தமான காரணத்வமும், தூத்வர்த்தமான ரக்ஷகத்வமும் சொல்லிற்றாயிற்று. இவ்வகாரத்துக்கு 2. நாராயணபதஸங்க்ரஹதயா ரக்ஷகவாசித்வம் சொல்லும்போதும், தூதுஸித்தவேஷத்தை அவலம்பித்தே சொல்லவேணுமிதே.

‘ரக்ஷிக்கையாவதுதான் எது?’ என்னும் அகாரங்கஷ்யிலே அருளிச்செய்கிறார்

1. தான் ஸர்வஸப்தங்களுக்கும் ப்ரக்ருதியாயிருக்குந் தன்மைக்கு ஏற்பத் தனக்கு வாச்யனுன [அர்த்தமான] ஸர்வரணம் ஸகல வஸ்துக்களுக்குங் காரணனாவனென்பதும். 2. நாராயணபத ஸங்க்ரஹதயா ரக்ஷகவாசித்வம் சொல்லுவது - இரண்டாவது யோஜனையில்தான்: அந்தயோஜனையிலும் அகாரத்துக்கு ரக்ஷகவாசித்வம் மூலத்திற் சொல்லப்படாமலிருந்தாலும், ‘அவ’ என்ற தூதுவிலிருந்து தோன்றிய ஸப்தமென்பதுபற்றியே அந்த அகாரத்துக்கு ரக்ஷகத்வம் சொல்லவேண்டியிருப்பது போலவே முதல் யோஜனையிலும் சொல்லிக்கொள்ளவேணுமென்பது வாக்யத்தின் கருத்து.

மு.- (நக) ரக்ஷிக்கையாவது-விரோதியைப் போக்குகையும், அபேக்ஷிதத்தைக் கொடுக்கையும்.

(வ்யா.) 'ரக்ஷிக்கையாவது' என்று தொடங்கி. அதாவது-ரக்ஷகத்வந்தான் 1. அநிஷ்டநிவர்த்தகத்வம் 2. இஷ்டப்ராபகத்வம் ரூபேணத்விவிதமாகையாலே, ஈஸ்வரன் சேதந்ரை ரக்ஷிக்கையாவது அவர்களுக்கு துக்காவஹமான விரோதியைப் போக்குகையும், ஸங்காவஹமான அபேக்ஷிதத்தைக் கொடுக்கையும் என்கை.

'இவர்களுக்கு இவன் போக்கும் விரோதி எது? கொடுக்கும் அபேக்ஷிதம் எது?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

மு.- (நக) இவை பிரண்டும் சேதநர் நின்றநின்ற அளவுக்கு ஈடாயிருக்கும்.

(வ்யா.) 'இவைபிரண்டும் சேதநர் நின்ற நின்ற அளவுக்கு ஈடாயிருக்கும்' என்று. 'சேதநர் நின்ற நின்ற அளவுக்கு ஈடாயிருக்கும்' என்றது - தத்தத்திகார அதுகுணமா யிருக்கு மென்றபடி.

இதுதன்னை 3 வ்யக்தமாக அருளிச்செய்கிறார் மேல்:-

மு.- (நக) ஸம்ஸாரிகளுக்கு விரோதி-ஸத்ருபீடாதிகள், அபேக்ஷிதம்-அந்நபாநாதிகள்; முமுகூசுக்களுக்கு விரோதி-ஸம்ஸாரஸம்பந்தம், அபேக்ஷிதம்-பரமபதப்ராப்தி; முக்தர்க்கும் தீத்கர்க்கும் விரோதி - கைங்கர்யஹாதி, அபேக்ஷிதம்-கைங்கர்யவ்ருத்தி.

(வ்யா.) 'ஸம்ஸாரிகளுக்கு' இப்பாதி. அதாவது-4. தேஹாத்மாபிமாநாதிகளும் ஸப்தாதிவிஷயாதுபவமுமே 5. யாத்ரையாயிருக்கும் ஸம்ஸாரிகளுக்கு நிவர்த்தயமான விரோதி-ஸத்ருக்களால் வரும் நவிவு தொடக்கமானவை; ப்ராப்யமான அபேக்ஷிதம்-சோறு தண்ணீர் முதலானவை யென்கை. 'ஸத்ருபீடாதிகள்' என்கிற விடத்திலே

1. அநிஷ்டநிவர்த்தகத்வம் - அநிஷ்டங்களைப் போக்குபவனாகை. 2. இஷ்டப்ராபகத்வம்-இஷ்டங்களை அடையச்செய்யவனாகை. 3. வ்யக்தமாக-வ்யக்தமாக. 4. தேஹாத்மாபிமாநம்-தேஹமே ஆத்மா என்ற அபிமானம்; 'ஆதி' ஸப்தத்தால், ஸ்வஸ்வாதந்த்ரயத்தை நினைக்கிறது. 5. யாத்ரை-போதுபோக்கு.

‘ஆதி’ ஸப்தத்தாலே 1. ஆதிவ்யாதி முதலானவற்றால் வரும் பீடைகளைச் சொல்லுகிறது. ‘அந்நபாநாதிகன்’ என்கிறவிடத்தில் ‘ஆதி’ ஸப்தத்தாலே 2. ஸ்ரக் வஸ்தர ஆபரண அங்கராக அங்கநாலிங்கநாதிகளைச் சொல்லுகிறது.

‘முமுகூஸ்கங்களுக்கு’ இத்யாதி. அதாவது:—ஸம்ஸாரத்தில் 3. அடிக்கொதித்துப் பரமபதத்திலே போக ஆசைப்படாநிற்கும்முமுகூஸ்கங்களுக்கு நிவர்த்தயமான விரோதி- 4. *பொய்ந்தின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கும் அழுக்குடம்புமாப்கொண்டு இவ்விபூதியிலேயிருக்கையாகிற ஸம்ஸாரஸம்பந்தம்; ப்ராப்யமான அபேக்ஷிதம்பகவததுபவாதிகளுக்கு அநுகூலமான பரமபதத்தை ப்ராபிக்கையென்கை.

‘முத்தர்க்கும்’ இத்யாதி. அதாவது:—5. வ்ருத்தஸம்ஸாரராயும் 5. அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரகந்தராயும், 6. பகவததுபவ ஜிதிப்ரீ திகாரிதகைங்கர்யபரராயு மிருக்கும் முத்தர்க்கும் நித்யர்க்கும் விரோதி- 7. வகுத்தஸேஷியான ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளிலே ஸ்வரூபாநுரூபமாகப் பண்ணிக்கொண்டு போருங் கைங்கர்யத்துக்கு வரும் 8. விச்சேதம்; அபேக்ஷிதம் - உத்தரோத்தரம் அடிமை செய்துசெல்லுகையாகிற கைங்கர்யவ்ருத்தி யென்கை.

ஆக, இப்படி அதிகாராநுகுணம் விரோதியைப்போக்கி அபேக்ஷிதத்தைக் கொடுக்கையால் ஈஸ்வரனே ஸர்வரக்ஷகனென்னுமிடம் சொல்லிற்றாயிற்று.

1. ஆதி-மாநவிகமான ஸங்கடம். 2. ஸ்ரக்-புஷ்பமாலே. அங்கராகம்-உடம்பிற் பூசிக்கொள்ளும் சந்தகம் முதலியன. 3. அடிக்கொதித்து - கேட்டை விளைக்குமென்ற அறிவு தலையெடுத்து என்றபடி. 4. பொய்ந்தின்ற ஞானம்-தேஹாத்மாபிமானம். பொல்லாவொழுக்கு - அந்தத்தேஹாத்மாபிமானவாஸனை. 5. அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரகந்தர்-ஸம்ஸாரத்தின் ஸம்பந்தம் ஒருபோதும் இல்லாதவ ரென்றபடி. 6. பகவததுபவஜிதிப்ரீ திகாரிதகைங்கர்யபர-பகவானே அநுபவித்தலா லுண்டாகும் பிரீதியினால் செய்லிகப்பட்ட [துண்டப்பட்ட] கைங்கரியத்தில் மனம் ஊன்றினவர். 7. வகுத்தஸேஷி-ப்ராப்தஞானஸேஷி. 8. விச்சேதம்-இடைவிகை.

* திருவிநா-க.

‘இப்படி ஈஸ்வரனையோ பின்னை எல்லாரையும் ரக்ஷிக்கிறவன்? லோகத்திலே மாதா பித்ரு ப்ரப்ருதி தேவதாந்தர பர்யந்தமாக ரக்ஷகராய்ப் போருகிறவர்கள் பலரும் இல்லையோ?’ என்ன, அருளிச் செய்கிறார்

மூ.- (நக) ‘ஈஸ்வரனை யொழிந்தவர்கள் ரக்ஷகரல்லர்’ என்னுமிடம் ப்ரபந்தபரித்ராணத்திலே சொன்னோம்.

(வ்யா.) ‘ஈஸ்வரனை யொழிந்தவர்கள் ரக்ஷகரல்ல ரென்னுமிடம் ப்ரபந்தபரித்ராணத்திலே’ சொன்னோம்’ என்று. அதாவது-1. நிருபாதிக பந்துவாய், ஸர்வகாலமும் கைவிடாதே நோக்கிக்கொண்டு போரும் ஸர்வேஸ்வரனை யொழிந்த 2. ஒளபாதிக பந்துக்களான மாதாபித்ராதிகளும், 3. அர்வாசீநரான தேவதாந்தரங்களும் ரக்ஷகரல்லரென்னுமிடம் ஸேஹதுகமாக ப்ரபந்தபரித்ராண மென்கிற ப்ரபந்தத்திலே சொன்னோம்; அதுவே கண்டுகொள்வதென்கை.

அநந்தரம், அர்த்தபலத்தாலே இப்பதத்தில் அநுஸந்திக்கப் படும் ஸ்ரீய:பதிவ்ந்தை அருளிச்செய்கிறார்

மூ.- (ச0) ரக்ஷிக்கும்போது பிராட்டிஸந்திதி வேண்டுகையாலே, இதிலே, ஸ்ரீஸம்பந்தமும் அநுஸந்தேயம்.

(வ்யா.) ‘ரக்ஷிக்கும்போது’ என்று தொடங்கி. அதாவது- (சுச) “ஐக்ஷரஸஹஹுஷீகேஸொஷெவ்யாகாரணுரூபவ்யா-ரக்ஷகஸுலுலிபானெ வெஷானெ஽விவயீயதெ” [லக்ஷ்மயாஸஹ ஹ்ருஷீகேஸோ தேவ்பாகாருண்யருபயா - ரக்ஷகஸ்ஸர்வஸித்தாத் தே வேதாந்தேபிசகியதே] என்கிறபடியே ரக்ஷகனான ஈஸ்வரன் சேதநந, ர ரக்ஷிக்குந் தஸஸயில் இவர்களுடைய அபராதங்களைக் கண்டாதல், தன் ஸ்வாதந்தர்யத்தாலேயாதல் உபேக்ஷிபாமத் செய்கைக்கு

1. நிருபாதிகபந்து - காரணத்தாலான பந்துத்வ மில்லாமல் ஸ்வதஸ்ஸித்தமான பந்துத்வமுள்ளவன். 2. ஒளபாதிகபந்துக்கள் - காரணத்தால் பந்துவாக இருப்பவர்கள். 3. அர்வாசீந-பிற்பட்டவர்கள்; புதிதாய்த் தோன்றினவர்க ளென்றபடி.

உறுப்பான க்ருபையை ஜநிப்பிக்கும் புருஷகாரபூதையான பிராட்டி ஸந்திதி அவஸ்யாபேக்ஷித மாகையாலே, ரக்ஷகனான அவனைச் சொல் லுகிற இவ்வகாரத்திலே அவனுடைய லக்ஷ்மீஸம்பந்தமும் அதுஸந் தேயமென்கை. ‘லக்ஷ்மீ’ என்னுதே ‘ஸ்ரீ’ என்றது-(சுரு) ‘ஸ்ரீயத’ உதி ஸ்ரீஃ, [ஸ்ரீயத இதிஸ்ரீ:] என்கிறபடியே அவனை நித்யஸேவைபண் னுகையாலே அவனோடு இவளுக்கு உண்டான 1. அவிநாபாவமும், (சுரு) ‘ஸ்ரீயத உதிஸ்ரீ’ [ஸ்ரீயத இதிஸ்ரீ:] என்கிறபடியே சேதநருக்கு இவள் நித்யஸேவையையிருக்குமென்னுமதுவும் தோற்றுக்கைக்காக.

இன்னமும் இவ்வகாரத்தில் ஈஸ்வரனுடைய லக்ஷ்மீஸம்பந்தம் நியமேந்தோற்றுமென்னுமத்தை ஆப்தவசந்தாலே தர்ஸிப்பிக்கிறார்

மு.-(சக) அத்ர பகவத்ஸேநாபதிமிஸ்ரர்வாக்யம்:-
“அவன்மாற்பு விட்டுப் பிரியில் இவ்வக்ஷரம் விட்டுப் பிரிவது.”

(வ்யா.) ‘அத்ர’ இத்த்யதியால். அதாவது-இவ்விடத்திலே ஜ்ஞாநாதிகரான ஸ்ரீஸேநாபதிசீயர் அருளிச்செய்யும் வார்த்தை “* “அ கலகில்லே னிறையும்” என்று அவன் திருமார்பிலே நித்யவாஸம் பண்ணும் இவள், அம்மாற்பைவிட்டுப் பிரியிலாயிற்று, அவனுக்கு ப்ரதிபாதகமான இவ்வக்ஷரத்தை விட்டுப் பிரிவதென்று” என்கை. ‘என்று’ என்கிற இத்தனையுங் கூட்டாதபோது, கீழோடு இவ்வாக் யம் அந்வயியாது.

இத்தால், அவன்திருமார்பில் ஸம்பந்தம் இவளுக்கு நித்யமா கையாலே அவன் தோற்றுமிடத்திலே இவளும் தோற்றுக்கை நிஸ்சி த மாகையால், அவன்திருமார்பில் 2 அந்வயத்தோபாதி, அவனுக்கு வாசகமான அகாரத்தில் அந்வயமும் இவளுக்குநித்யமென்றதாயிற்று.

இன்னமும் 3. இவ்வர்த்தத்தை ஸ்திரீகரிக்கைக்காக ஈஸ்வரசேந வாக்யங்களான அகார மகாரங்க ளிரண்டிலும் இவளுக்கு உண்டான 4 அந்வரதாந்வயத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார்

1. அவிநாபாவம்-விட்டுப்பிரியாமலிருக்கை. 2. அந்வயத்தோபாதி-ஸம் பந்தம்போலவே. 3. இவ்வர்த்தத்தை-எம்பெருமான் தோற்றுமிடத்தில் லக்ஷ் மியும் தோன்றுவனென்ற விஷயத்தை. 4. அந்வரதாந்வயம்-இடைவிடாத ஸம்பந்தம்.

* திருவாய்மொ-சு-க0-க0.

மூ.-(சஉ) பர்த்தாவினுடைய படுக்கையையும் ப்ரஜையினுடைய தொட்டிலையும் விடாதே யிருக்கும் மாதாவைப் போலே ப்ரதம 1.சரம பதங்களை விடாதே யிருக்கும் இருப்பு.

(வ்யா.) ‘பர்த்தாவினுடைய’ என்று தொடங்கி. அதாவது-ஸேஷபூதையான தன்ஸ்வரூபத்துக்குச் சேரும்படி அவனை ரஸிப் பிக்கைக்காகப் பர்த்தாவினுடைய படுக்கையையும் விடாதே ரக்ஷகையான தன்ஸ்வரூபத்துக்கும் போரும்படி தத்ரக்ஷணம் பண்ணு கைக்காக ப்ரஜையினுடைய தொட்டிலையும் விடாதே இருக்கும் மாதாவானவளைப்போலே, இவளும் பர்த்ருபூதனை ஈஸ்வரனுக்கு ப்ரதிபாதகமா யிருந்துள்ள ப்ரதமபதமான அகாரத்தையும், ப்ரஜா பூதரான சேதநர்க்கு ப்ரதிபாதகமாயிருந்துள்ள சரமபதமான மகா ரத்தையும் தத்தத்விஷயத்தில் தனக்கு உண்டான ஸம்பந்தத்துக்கு ஈடாக ரஸிப்பிக்கை ரக்ஷிக்கையாகிற இவற்றைப்பற்றி; விடாதே யிருக்கு மிருப்பு என்கை.

கீழ்ச்சொன்ன த்ருஷ்டாந்தத்தை ஒருவிஸேஷ நிஷ்டமாக்கி அருளிச்செய்கிறார்.

மூ.-(சரு) ஸ்ரீநந்தகோபரையும் க்ருஷ்ணனையும் விடாத யஸோதைப்பிராட்டியைப் போலே.

(வ்யா.) ‘ஸ்ரீநந்தகோபரையும் க்ருஷ்ணனையும் விடாத’ என்று தொடங்கி. அதாவது -பார்யையான தன்ஸ்வரூபாநுகுணமாக ரஸிப் பிக்கைக்காக பர்த்தாவான ஸ்ரீநந்தகோபரையும் விடாதே, மாதா வான தன்ஸ்வரூபாநுகுணமாக ரக்ஷிக்கைக்காகப் புத்ரனை க்ருஷ் ணனையும் விடாதே * “அம்பரமே” என்கிற பாட்டிற் சொல்லுகிற படியே மத்யேவர்த்துக்கும் யஸோதைப்பிராட்டியைப்போலே ப்ர

1. ‘அகாரத்தில் இவளுக்கு ஸம்பந்தமுண்டு’ என்பதற்குத் த்ருஷ்டாந்தம் அருளிச்செய்பவர் ‘மகாரத்தில் இவளுக்கு அங்வயமுண்டு’ என்பதற்கும் த்ருஷ்டாந்தம் அருளிச்செய்தது - லக்ஷிக்கு ஈஸ்வரகோடியில் அந் தர்ப்பாவமே தவிரச் சேதனகோடியில் அந்தர்ப்பாவமில்லை யென்கின்ற புகழ்த்தை நிரவலிக்கைக்காக; லக்ஷி அகாரத்தில் தோன்றுவது அர்த்தபலத் தாலே யென்றும், ஸப்தஸக்தியாலே இவளைத் தெரிவிப்பது மகாரமே யென்றும் கொள்க.

* இருப்பா-கள்.

தும் சரம பத வாச்யரான ஈஸ்வர சேதனர்க ளிருவரையும் விடாதே இவ்ளும் வர்த்திக்கும்படி யென்கை.

‘ஈஸ்வரஸேஷத்வமாத்ர மொழியப் பிராட்டிக்கும் ஸேஷமென் னுமிடம் 1. இவ்வாசகத்தில் இன்றிக்கே யிருக்கச்செய்தேயும், இவ ளுக்கும் ஸேஷம் என்று நாம்கொள்ளுகிறபடி எங்ஙனே?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

மூ.-(சச) 2. ஒருவனடிமைகொள்ளும்போது க்ரு ஹிணிக்கென்றன்றே ஆவணவோலையெழுதுவது; ஆகி லும், பணிசெய்வது க்ருஹிணிக்கிறே. அதுபோலே நாம் பிராட்டிக்கு அடிமையாயிருக்கும்படி.

(வ்யா.) ‘ஒருவன்’ என்று தொடங்கி. அதாவது - லோகத்திலே ஒருவன் தாஸதாளிகள்முதலான ஓரடிமையைக் கொள்ளும்போது தனக்கென்றே எழுதிக்கொள்ளும் தொழிய, தன் க்ருஹிணிக்கெ ன்றன்று விலையோலை யெழுதிக்கொள்வது; ஆயிருக்கச்செய்தே யும், அடிமைத்தொழில் செய்வது க்ருஹிணிக்கிறே; அதுபோலே ஈஸ்வரஸேஷம் என்னும் அளவை இவ்வகாரம் சொல்லிறேயாகிலும் நாம் பிராட்டிக்கு அடிமையாயிருக்கும்படி யென்கை.

‘கீழ்ச்சொன்ன ஹேதுக்களையெல்லாம் அதுவதித்துக்கொண்டு, ஈஸ்வரனுக்கும் பிராட்டிக்கும் ஒருகாலும் ப்ருதக்ஸ்திதியில்லா மையை அருளிச்செய்கிறார்

மூ.-(சரு) ஆக, பிரித்து நிலையில்லை.

(வ்யா.) ‘ஆக, பிரித்து நிலையில்லை’ என்று.

இந்த 3. ப்ருதக்ஸ்தித்யபாவத்துக்கு இரண்டுத்ருஷ்டாந்தம் அருளிச்செய்கிறார்

1. இவ்வாசகத்திலின்றிக்கேயிருக்க-இவ்வகாரத்தில் ஸப்தசக்தியாலே சொல்லப்படாமலிருக்க. 2 பதிக்கு ஸேஷமானவை பத்திக்கும் ஸேஷமென் றி ந்யாயத்தாலே, நாம் பிராட்டிக்கு அடிமையென்று இந்த அகாரத்தில் ஸாப்தமாகச் சொல்லப்படாமலிருந்தாலும் அவனுக்கு ஸேஷமென்ற மாத் திரத்திலேயே அவனுக்கும் சேஷமென்பது தன்னடையே விரித்திருக்கென்பது கருத்து. 3. ப்ருதக்ஸ்தித்யபாவம்-ப்ருதக்-தனியே, ஸ்திதி-இருத்தல், அபா வம்-இல்லாமை; விட்டுப்பிரியாமல்எப்போதும்சேர்ந்தேயிருக்கை யென்றபடி

மு.-(சுசு) ப்ரபையையும் ப்ரபாவானையும், புஷ்பத் தையும் மணத்தையும் போலே. 1.

(வ்யா.) 'ப்ரபையை' என்று தொடங்கி. அதாவது- 2. ப்ரபைக் கும் 3. ப்ரபாவானுக்கும் ப்ருதக்ஸ்திதி யில்லாதாப்போலவும் புஷ்பத் துக்கும் பரிமளத்துக்கும் ப்ருதக்ஸ்திதி இல்லாதாப்போலவுமென்கை. (சுஎ) "சுநந்நிராவவெணாஹம்ஹாஸுரெண ப்ரபாயதா" [அந் யாராகவேணுஹம்பாஸ்கரேணப்ரபாயதா] (சுஅ) "சுநந்நிராவவெணா ஹம்ஹாஸுரெணப்ரபாயதா" [அந்யாஹிமயாவீதா பாஸ்கரேண ப்ரபாயதா] என்று, ப்ரபாப்ரபாவான்களைப் போலே இருவருக்கும் ப்ருதக்ஸ்திதியில்லை யென்னுமிடம், இருவர் வாக்காலும் சொல்லப் பட்டதிறே. (சுக) "புஸ-ஓநம் வுஷு-தீவிவரிசிவாய்ஜித ஷிஷுஃ" [ப்ரஸூநம்புஷ்யந்திமபிரிமலர்த்திம்ஜிகதஷுஃ] என்கிற விடத்திலே ஈஸ்வரனைப் புஷ்பஸ்தானேயாகவும், பிராட்டியைப் பரி மளஸ்தானேயாகவும் பட்டர் அருளிச்செய்கையாலே, புஷ்பபரிமள ந்களுக்குப்போலே, இருவர்க்கும் ப்ருதக்ஸ்திதி இல்லை யென்னுமி டம் அர்த்தாத் வித்தம்.

இந்த ப்ருதக்ஸ்தித்யபாவத்தை அதுவதித்துக்கொண்டு, இச் சேர்த்தியே சேதநர்க்கு உத்தேஸ்யமாய்த் தலைக்கட்டினபடியை அருளிச்செய்கிறார்

மு.-(சுஎ) ஆக, இச்சேர்த்தி உத்தேஸ்யமாய்விட்டது.

(வ்யா.) 'ஆக, இச்சேர்த்தி உத்தேஸ்யமாய்விட்டது' என்று. 'இச்சேர்த்தி உத்தேஸ்யம்' என்கையாலே, இவர்களைத் தனித்தனியே விரும்புகை உத்தேஸ்யம் அன்று என்றபடி. இருவரையும் பிரித்து விரும்பினால், ராவணஸூர்ப்பணகைகளுக்குப்போலே, அநர்த்த மே பலிக்குமத்தனை. இருவரையும் பற்றினாலிறே, ஸ்ரீவிபீஷணுழ்வா னைப்போலே வாழலாவது.

இனிமேல், இதில் விபக்தயர்த்தம் அருளிச்செய்வதாக ப்ரதமம் விபக்திதன்னை நிர்த்தேஸிக்கிறார்

1. ப்ரபையையும் மணத்தையும் போலே, பிரித்து நிலைஇல்லையென்று கீழ்வாக்கியத்தோடு சேரும். 2. ப்ரபை-ஒளி. 3. ப்ரபாவான் - ஒளியை யுடைய பொருள்.

மூ-(சஅ) இதிலே, சதூர்த்தி 1. யேறிக்கழியும்.

(வ்யா.) 'இதிலே சதூர்த்தியேறிக் கழியும்' என்று. அதாவது இவ்வகாரத்திலே சதூர்த்தியேறி * “ஸு-வா-ஸு-ஸு-ஸு” [ஸு-பாம்-ஸு-ஸு] இத்யாதி ஸூத்ரத்தாலே லுப்தமாய்ப்போமென்கை.

‘விபக்த்யந்தரமெல்லாங் கிடக்க, இவ்வகாரத்தில் சதூர்த்தியேறினபடிதான் எங்ஙனே?’ என்கிற ஸங்கையை அநுவதிக்கிறார்

மூ-(சக) ‘சதூர்த்தியேறினபடி யென்?’ 2. என்னில்,-

(வ்யா.) ‘சதூர்த்தியேறினபடி யென் என்னில்’ என்று.

அதுக்கு உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார்

மூ-(ரு) நாராயணபதத்துக்கு ஸங்க்ரஹமாயிருக்கையாலே.

(வ்யா.) ‘நாராயணபதத்துக்கு ஸங்க்ரஹமாயிருக்கையாலே’ என்று. அதாவது - இவ்வகாரம், சதூர்த்தியந்தமான நாராயணபதத்துக்கு ஸங்க்ரஹமாகையாலே, இதிலும் சதூர்த்தி யேறிற் றென்கை. இங்ஙன் அன்றாகில், இரண்டுக்கும் ஸங்க்ரஹவிவரணத்வம் வித்தி யாதிறே.

‘இத்தாற் சொல்லுகிற அர்த்தம்தான் எது?’ என்ன, அருளிச் செய்கிறார்

மூ-(ருக) இத்தால், ஈஸ்வரனுக்கு ஸேஷமென்கிறது.

(வ்யா.) ‘இத்தால், ஈஸ்வரனுக்கு ஸேஷமென்கிறது’ என்று. அதாவது-இதுதான் [எ] “தா-ஹ-ஸு-ஸு-ஸு” [தாதார்த்த்யே சதூர்த்தீ] ஆகையாலே, இச்சதூர்த்தியால் ஈஸ்வரனுக்கு ஸேஷமென்னுமிடம் சொல்லுகிற தென்கை.

(எக) “ஸுவ-ஹ-ஸு-ஸு-ஸு-ஸு” [ஸர்வம்பரவஸம் துர்க் கம்] (எஉ) “ஸேவாஸவ-ஸு-ஸு” [ஸேவாஸவ-ஸு-ஸு-ஸு] என்கிற

1. ஏறிக் கழிதல்-புணர்ந்துகெடுதல். 2. முதலில் சதூர்த்தி வந்ததனால் அதன்பொருளான ஸேஷத்வமும், விபக்தி காணப்படாமையால் கழிந்ததென்பதும் பெறப்படும். விபக்தி-வேற்றுமை யுருபு.

* அஷ்டா-எ-க-ந-அ.

லெனிகத்யாயத்தை, தக்கொண்டு சேஷத்தவத்தை துக்கரூபமாக நினைத்திருக்கும்வர்கள் பண்ணும் பரஸ்ரத்தை அதுவதிக்கிறார்.

மூ.-(ருஉ) 'சேஷத்வம் துக்கரூபமாகவன்றோ நாட்டிற் காண்கிறது' என்னில்,-

(வ்யா.) 'சேஷத்வம் துக்கரூபமாக வன்றோ நாட்டிற் காண்கிறது என்னில்' என்று.

அதுக்கு உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார்

மூ.-(ருக) அந்த நியமம் இல்லை; உகந்த விஷயத்துக்கு சேஷமாயிருக்கும் இருப்பு ஸுகமாகக் காண்கையாலே.

(வ்யா.) 'அந்தநியமமில்லை' என்று தொடங்கி. அதாவது-நாடு தன்னிலே * "பணியின்திருவருள்" இதயாதிப்படியே 2. அபிமதவிஷயத்துக்கு சேஷமாயிருக்கும் இருப்பு ஸுகரூபமாகக் காண்கையாலே, சேஷத்வமாகில் துக்கரூபமாயிருக்குமென்கிற நியமமில்லை யென்கை.

'அபிமதவிஷயத்தில் சேஷத்வம் ஸுகமாகிறது, அவ்விஷயத்தில் குணம் அடியாக வந்ததாய்கையாலேயன்றோ?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

மூ. - (ருச) அகாரத்திலே கல்யாணகுணங்களைச் சொல்லுகையாலே, இந்த சேஷத்வமும் குணத்தாலே வந்தது.

(வ்யா.) 'அகாரத்திலே' என்று தொடங்கி. அதாவது-ஈஸ்வரனுடைய ரகசகத்வப்பிரதிபாதகமான அகாரத்திலே அந்த ரகசத்தைப் பயோகியான கல்யாணகுணங்களைச் சொல்லுகையாலே, ஈஸ்வரவிஷயமான இந்த சேஷத்வமும் அந்த குணங்களடியாக வந்த தென்கை. ஆகையால், இதுவும் ஸுகரூபமாயிருக்கக் குறையில்லையென்று கருத்தது.

1. அதுவதித்தல்-முன் கூறியதை மீண்டும் எடுத்துச் சொல்லுதல்.
2. அபிமதவிஷயம்-இஷ்டமான விஷயம்: பதநீ முதலிய விஷயம்.

* திருவாய்-ச-க-ரு.

புத்தி நடக்கையாலே, ஸ்வரூபம் அழிந்துவிடும் என்னுமத்தைத் தர்ஸிப்பிக்கிறார், மேலிரண்டு வாக்யத்தாலே:-

மூ.- (௭) ஆத்மாபஹாரமாவது - ஸ்வதந்த்ரமென்கிற நினைவு; ஸ்வதந்த்ரமாம்போது இல்லையாய்விடும்.

(வ்யா.) 'ஆத்மாபஹாரமாவது' என்று தொடங்கி. அதாவது- (௭) 'யொ஽ந்யாயாலஹோத்யாநந்யாயாபுதிவடிதே | கிந்தேந ந க்ருதம் வாஸம் யொரொணா ஽த்யாவஹாரிணா'' [யொ஽ந்யதா ஸந்தமாத்மாநம்அந்யதாப்ரதிபத்யதே-கிந்தேந ந க்ருதம்பாபம் சோரேணாத்மாபஹாரிணா] என்று ஸ்வபாபமுலமாகச் சொன்ன ஆத்மாபஹாரமாவது-தன் ஸ்வரூபம் ஸ்வதந்த்ரம் என்கிறப்ரதிபத்தி; ஸ்வதந்த்ரம் ஆமளவில் (௭) "சுஸுனேவ" [அஸநேவ] என்கிறபடியே 1. ஸ்வரூபம் இல்லையாய்விடும் என்கை. ஆகையால், ஸேஷத்வம் இல்லாதபோது ஸ்வரூபமில்லை என்னத்தட்டில்லையென்று கருத்து.

ஆக, ப்ரக்ருத்யர்த்தமான ஈஸ்வரனுடைய காரணத்வமும், தாத்வர்த்தமான ரக்ஷகத்வமும், அர்த்தப்ரலத்தால்வந்த ஸ்ரியஃபதித்வமும், 2. ப்ரத்யயஸித்தமான சேதனஸேஷத்வ 3. ப்ரதிஸம்பந்தியான ஸேஷித்வமும் ஆகிற அகாரார்த்தத்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

அநந்தரம் மத்பமாக்ஷரமான உகாரத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாக உபக்ரமிக்கிறார்

1 தான் ஸேஷனென்கிற உணர்ச்சியில்லாதவன் 'அஸத்' [ஸத்தையற்றவன்] என்று சொல்லப்படுகையாலே, ஸ்வரூபமில்லையென்றது; அன்றி, 'தான் பகவானுக்கு ஸேஷபூதன்' என்கிற உண்மைஞான மில்லாதவனுக்கு 'தான் ஸ்வதந்த்ரன்' என்கிற அஜ்ஞாநமேவிலேநிற்கையால், ஜ்ஞாநமும்ஜ்ஞாநவியேஷமான ஆந்தமும்இல்லையாகையாலே, ஸ்வரூபமில்லையென்றுசொன்னதாகவுமாம். 2 ப்ரத்யயம்-இங்கே, அகாரத்துக்குப்பின்னே லோபித்துள்ள சதூர்த்தவிபக்தி 3 ப்ரதிஸம்பந்தி-எதிர்த்தட்டானஸம்பந்தமுள்ளவன்; ஆத்மா பகவானுக்கு ஸேஷன் என்றால், 'பகவான் ஆத்மாவுக்கு ஸேஷி' என்று ஏற்படுதல் காண்க. [ஸேஷன்-அடியவன், ஸேஷி-தலைவன்.]

என்னு மிடத்தைச் சொல்லுகிற தென்கை. 1. 'சதூர்த்தியாலே ஈஸ்வர
 , சேஷத்வம் ப்ரா திபாதிதமாகச்செய்தே, அந்யசேஷத்வம் ப்ராஸ்துத
 மாமோ?' என்னில், 'லோகத்திலே ஒருவனுக்கு சேஷமான ச்ருஹ
 சேஷதரபுத்ரதாஸாதிகள், வேறையுஞ் சிலர்க்கு சேஷமாயிருக்கக்
 கான்கையாலே, அப்படிப்பட்ட அந்யசேஷத்வம் இந்தஸ்தலத்திலும்
 உண்டோ?' என்று ஒருஸங்கை உதிக்குமிதே; ஆகையாலே, தாத்ரு
 ஸமான அந்யசேஷத்வம் இங்கு இல்லை பென்னுமிடத்தை ப்ரா திபா
 திக்கிறது, உகாரம்.

அங்ஙனன்றிக்கே, இவ்வுகாரத்தாலே லக்ஷ்மீசேஷத்வம் சொல்
 லுகிறது என்பாரும் உண்டென்கிறார்

மு.-(சு0) பெரியபிராட்டியார்க்கு சேஷமென்கிற
 தென்றுஞ் சொல்லுவார்கள்.

(வ்யா.) 'பெரியபிராட்டியார்க்கு சேஷமென்கிறது என்றுஞ்
 சொல்லுவர்கள்' என்று. அதாவது-(அ0) "சுகாரஸரிதரூபவஸு
 விஷ்வாவதூரக உஷுதெ^{உல} உகாரஸரிதரூபவாயா ஸ்யொவா^{ஸு}
 தயாவிஷு^{ஸு} 1 சுகாரஸு^{ஸு}தயொடிஷு^{ஸு} உதிவ்ருணவகக்ஷண^{ஸு} "
 [அகாரஸ்சித்ஸ்வரூபஸ்ப் விஷ்ணோர்வாசக இஷ்யதே - உகாரஸ்சித்
 ஸ்வரூபாயாஸ் ஸ்ரியோவாசீததாவிது: - மகாரஸ்துதயோர்தாஸ இதி
 ப்ரணவலக்ஷணம்] என்றும், (அக) "சுகாரொணொயுதெ விஷு^{ஸு}
 ஸவ^{ஸு}ப்தொகெஸுரொ ஹரி^{ஸு} உஷுதாவிஷு^{ஸு}நாகக்^{ஸு} ருகாரொ
 ணொயுதெ ஸடா - சுகாரஸு^{ஸு}தயொடிஷு^{ஸு} ஸ்ரீநாராயணயொ
 ஸடா-சூதநஸேஷலூ^{ஸு}தவஸு^{ஸு} வாக^{ஸு}ஸு^{ஸு}திவொடித^{ஸு} " [அகா
 ரேணோஸ்யதே விஷ்ணுஸ் ஸர்வலோகேஸ்வரோ ஹரி: - உதத்ருதா
 விஷ்ணுநாலக்ஷ்மீ ருகாரேணோஸ்யதேஸதா - மகாரஸ்துதயோர்விப்ரா
 ஸ்ரீநாராயணயோஸ்ஸதா - ஆத்மநஸ்யேஷபூதஸ்ய வாசகஸ்ப்ருதி
 சோதித:] என்றும். இத்தாதிசுளாலே பகவத்சாஸ்தரத்திலே அகாரத்
 தை பகவத்வாசகமாகவும், உகாரத்தை லக்ஷ்மீவாசகமாகவும், மகார

1 'லோபித சதூர்த்திக்குப் பின்னே உகாரம் சேருகையாலும், அங்கே
 அந்யசேஷத்வம் சொல்லப்படாமையாலும், அதை நிவர்த்திப்பிக்கவேண்டிய
 அவசியமென்?' என்பது, ஸங்கைக்குக் கருத்து.

த்தை ததுபயஸேஷபூத ஜீவவாசகமாகவுஞ் சொல்லுகையாலே, உகாரத்தை அவதாரணவாசகமாகக் கொள்ளாதே, லக்ஷ்மீவாசகமாகக் கொண்டு, இவ்வகாரத்தாலே பெரியபிராட்டியார்க்கு ஸேஷமென்கிறதென்றும் நிர்வஹிப்பர்களென்கை.

1. அத்தைப் பற்றவும் பூர்வயோஜனையே முக்பமென்னுமத்தை அருளிச்செய்கிறார்

மு.-(கூக) அதிலும், அந்யஸேஷத்வம் கழிகையே ப்ரதாதம்.

(வ்யா.) 'அதிலும் அந்யஸேஷத்வம் கழிகையே ப்ரதாதம்' என்று. அதாவது - பெரியபிராட்டியார்க்கு ஸேஷமாகையாகிற அதிலுங்காட்டில் கீழ்ச்சொன்ன பகவச்சேஷத்வத்துக்கு விரோதியான அந்யஸேஷத்வம் கழிகையே ப்ரதானாபேஷிதம் என்கை.

'அந்யஸேஷத்வம் இப்படி க்ருரமோ?' என்ன, அதன் க்ரௌர்பத்தை லத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார்

மு.-(கூஉ) தேவர்களுக்கு ஸேஷமான புரோடாஸத்தை நாய்க்கு இடுமாபோலே, ஈஸ்வரஸேஷமான ஆத்மவஸ்துவை ஸம்ஸாரிகளுக்கு ஸேஷமாக்குகை.

(வ்யா.) 'தேவர்களுக்கு' என்று தொடங்கி. அதாவது-ஆராத்யரான இந்த்ராதி தேவர்களுக்கு போக்யதயா ஸேஷமாகக் கல்பிதமான 2. புரோடாஸத்தை தர்ஸநஸ்பர்ஸநாதிகளுக்கு ஆநர்

1. பூரீபாஞ்சராத்தர்திலே உகாரத்தை லக்ஷ்மீவாசகமாகச் சொல்லியிருக்கவும், உகாரத்துக்கு அவதாரணர்த்தம் கொள்கையே முக்கியமென்னலாமோ வென்னில், ப்ரணவார்த்தத்தை விவரிக்கிற ஸ்ருதிதானே 'பகவதவ்அஹம் அஸ்மி' என்று வவகாரார்த்தமாக விவரிக்கையாலும், "கண்ணபுரமொன்றுடையானுக்கு அடியே நெருவற்குரியேனே" என்பது முதலிய இடங்களில் ஆழ்வார்கள் உகாரார்த்தம் அந்யஸேஷத்வநிலைக்குத் திபென்பது தோன்ற அருளிச் செய்கையாலும், உகாரத்துக்கு அவதாரணர்த்தம் கொள்ளாத பகஷத்தில் அவஸ்யாபேஷிதமான அந்யஸேஷத்வ நிலைக்குத் திக்காக 'ஸர்வம்வாக்யம் ஸாவதாரணம்' என்கிற ந்யாயத்தினாலாவது அவஸ்யமாக அவதாரணர்த்தக வவகாரத்தை அத்யாஹரிக்கவேண்டி யிருத்தலாலும், பதிபத்நீ ந்யாயத்தாலே லக்ஷ்மீஸேஷத்வம் தன்னடையே லித்தித்தவிடுமாயெனலும், ஓரான்வழியாய்ப் பூர்வாகாரியர்கள் இங்ஙனே அருளிச்செய்து வருவதனாலே மென்க. 2. புரோடாஸம்-ஹலிஸ்.

ஹமாம்படி நிஹீநமாயிருக்கிற நாய்க்கு இம்மாபோலே இருப்பதொன்று, 1. பராப்தஸேஷிபான ஈஸ்வரனுக்கு ஸேஷமான ஆத்மவஸ்துவை ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் 2. ஹேயரான ஸம்ஸாரிகளுக்கு ஸேஷமாக்குகை யென்கை.

‘இப்படி க்ருரமான அந்யஸேஷத்வம் கழிகையே ஆத்மாவுக்கு ப்ரதானாபேக்ஷிதம்’ என்று கீழ்ச்சொன்ன அர்த்தத்தை எந்திரிக்கிறார்

மு.-(சூந) பகவச்சேஷத்வத்திலும் அந்யஸேஷத்வம் கழிகையே ப்ரதானம்.

(வ்யா.) ‘பகவச்சேஷத்வத்திலும் அந்யஸேஷத்வம் கழிகையே ப்ரதானம்’ என்று. அதாவது - லக்ஷ்மீஸேஷத்வத்திலுங்காட்டில் ப்ரதானம் என்ற 3. அளவேயன்று, பகவான் தனக்கு ஸேஷமாயிருக்கும் திலுங்காட்டில் அந்யவிஷயத்தில் ஸேஷத்வம் கழிகையே ஆத்மாவுக்கு ப்ரதானாபேக்ஷிதமென்கை.

இதுக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார்

மு.-(சூச) ‘மறந்தும்புறந்தொழாமாந்தர்’ என்கையாலே.

(வ்யா.) ‘மறந்தும்புறந்தொழாமாந்தர்’ என்கையாலே’ என்று. அதாவது - யமகங்கரஸம்வாதத்தைத் திருமழிசைப்பிரான் அருளிச் செய்த * “திறம்பேன்மின்கண்டர்” என்கிற பாட்டிலே பாகவத லக்ஷணஞ்சொல்லுகிறவளவில், ‘திருவடிதன்னுமம் மறந்தும் புறந்தொழாமாந்தர்’ என்று ஸ்வாமியுடைய திருநாமத்தை மறந்தார்களாகிலும் மற்றொருவிஷயத்தில் ஸேஷவ்ருத்திபண்ணாதவர்கள் என்று சொல்லுகையாலே யென்கை.

ஈஸ்வரஸேஷமான ஆத்மவஸ்துவுக்கு ஸ்வஸேஷத்வ பரஸேஷத்வங்களிரண்டும் அந்யஸேஷத்வமாகையாலே, உபயத்தையும் இவ்வுகாரம் கழிக்கிறதென்று சொல்லி நிகமிக்கிறார்

மு.-(சூந) இத்தால், தனக்கும் பிறர்க்கும் உரித்தன்று என்கிறது.

1. பராப்தஸேஷி - வகுத்தஸேஷி. 2. ஹேயர்-கிக்குஷ்டர்.

3. , அளவு - மாத்ரம்.

* நான்காந் திரு. கூஅ.

(வ்யா.) 'இத்தால், தனக்கும் பிறர்க்கும் உரித்தன்றென்கிறது' என்று. அதாவது-அந்யஸேஷத்வவிவர்த்தகமான இவ்வுகாரத்தாலே: 1. அந்யரில் அந்யதமத்வம் அவிஸிஷ்டமாய்கையாலே, இவ்வாத்மவஸ்து தனக்கும் உரித்தன்று, தன்னையொழிந்த ஸம்ஸாரிகளுக்கும் உரித்தன்று என்னுமிடஞ் சொல்லுகிறதென்கை.

ஆக, உகாரார்த்தத்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

அநந்தரம், த்ருதிபாக்ஷரமான மகாரார்த்தத்தை அருளிச் செய்கிறார்

ம- (சூசு) மகாரம், இருபத்தஞ்சாம் அக்ஷரமாய் ஜ்ஞாதவாசியுமாயிருக்கையாலே, ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது.

(வ்யா.) 'மகாரம்' என்றுதொடங்கி, அதாவது- (அஉ) 'ஹ-உ-தாநி உகவமெடுண உவமெடுணெஹி யானிவாடவமெடுண தவமெடுண ஜ்ஞாதமவாஹியஸுயா || 2. மஃ வகாரொணெவொகூ மகாரொண ஸ்வஹி || 1. வகாரொண வகாரொண லஹாநு ப்ரகூதிராஹு தெ || சூ த்ராத-ஸகாரொண வஹுவிஸ்யகூதிபுதம்' [பூ. தாநிச கவர்கேண சவர்கேணைந்திரியானிச | டவர்கேண தவர்கேண ஜ்ஞாதகந்தாதயஸ்ததா || மந:பகாரேணேவோக்தம் வகாரேணத்வஹம்க்ருத: | வகாரேணவகாரேண மஹாந்ப்ரக்ருதிருச்யதே || ஆத்மாதுஸமகாரேண பஞ்சவிம்ஸந் ப்ரகீர்தித:] என்கிறபடியே, ப்ருதிவ்யாதி ப்ரக்ருத்யந்தமான இருபத்துநாலு தத்வத்துக்கும் வாசகமாயிருந்துள்ள ககாராதிகாராரந்தமான இருபத்துநாலு அக்ஷரமும்தோலன்றிக்கே மகாரம் இருபத்தஞ்சாமக்ஷரமாய் 2. '|| 2. மஃ ஜ்ஞாதெ' [மந-ஜ்ஞாதே] என்கிற தானுவினேயாதல், + '|| 2. ஹ-உகவவொயதெ' [மது-அவபோதநே] என்கிற தானுவினேயாதல் நிஷ்பந்தமாகையாலே, ஜ்ஞாதவாசியுமாயிருக்கையாலே, (அந) 'வஹுவி-

1. அந்யரில் அந்யதமத்வம் அவிஸிஷ்டம் - பகவானிலும் வேறுபட்டவரென்றால் அவ்வாறு வேறுபட்டிருக்கை யென்பது ஸ்வவிஷயத்திலும் ஸமானம் [அவிஸிஷ்டம்-ஸமானம்]. 2. மந்யதேஇதி ம் மதுதே இதி ம் என்றவது மகாரத்துக்கு வ்யுத்தி.

* தாது-இவாதி-ஸ்யந்விசாரணி. † தாது-தநாதி-உவிசாரணி.

ஸோ஽யம் வாஸுஷி” [பஞ்சவிம்ஸோ஽யம்புருஷ:] (அச) வணு
விம்ஸிசு தூஸவதி” [பஞ்சவிம்ஸ ஆத்மபவதி] என்கிறபடியே 1. ப
ஞ்சவிம்சகனும் (அடு) “விஜ்ஞாநா தூவாஸுஷி” [விஜ்ஞாநாத்
மா புருஷ:] (அசு) “விஜ்ஞாதாராரோ கௌ விஜானீயாசு” [விஜ்
ஞாதாராமரே கௌ விஜானீயாத்] என்கிறபடியே ஜ்ஞாநஸ்வரூபனு
மாய்ஜ்ஞாநகுணகனுமாயிருக்கிற ஆத்மாவைச்சொல்லுகிறதென்கை.

கீழ்ச்சொன்ன ஸேஷத்வம் 2. ஸர்வஸாதாரணமாகையாலே 3. த்ரி
விதாத்மவர்க்கத்தையும் இதுவே சொல்லவேண்டுமாகையாலே, அரு
ளிச்செய்கிறார்

மூ.-(சுஎ) இதுதான் ஸமஷ்டிவாசகம்.

(வ்யா.) ‘இதுதான் ஸமஷ்டிவாசகம்’ என்று. அதாவது-இப்
படி ஆத்மவாசகமான இம்மகாரந்தான் 4. ஆத்மஸமஷ்டிக்கு வாசக
மென்கை.

‘ஏகவசநம் ஸமஷ்டிவாசகமாமோ?’ என்கிற ஸங்கையிலே
அருளிச்செய்கிறார்

மூ.-(சுஅ) ஜாத்யேகவசநம்.

(வ்யா.) ‘ஜாத்யேகவசநம்’ என்று. அதாவது-வீர ஹிஸமூஹத்
தைச் சொல்லுகிறவன், ‘இது ஒரு நெல்’ என்றால், அந்த ஏகவசநம்,
5. ஜாதிபரமானுற்போலே, இதுவும் ஆத்மஜாதிபரமான ஏகவசந
மென்கை.

‘இம்மகாரத்தால், ஆத்மாவின் மூலைய 6. எவ்வகாரஞ் சொல்லுகி
றது?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

மூ.-(சுசு) இத்தால், ஆத்மா ஜ்ஞாதாவென்று,
தேஹத்தில் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லிற்றாயிற்று.

1 பஞ்சவிம்ஸகன்-இருபத்தைத்தாங் தத்துவமானவன். 2 ஸர்வஸாதா
ரணம்-ஸர்வாத்மஸாதாரணம். 3 த்ரிவித ஆத்மவர்க்கம்-பத்தர் முக்தர் நித்
யர் என்ற மூன்று வகையான ஆத்மஸமூஹம். 4 ஆத்மஸமஷ்டி - ஆத்மஸ
மூஹம். 5 ஜாதிபரம்-ஜாதியைக்காட்டுங் கருத்தைக் கொண்டது. 6 ஆத்மா
வுக்கு ஸேஷத்வம் ஜ்ஞாநஸ்வரூபத்வம் ஜ்ஞாநஸம்யத்வம் என்ற மூன்று
வகையான தன்மையுள்ளதனால் இம்மூன்றில் எந்த ஆகாரம் மகாரத்தாற்
சொல்லப்படுவது என்று ஸங்கை.

(வ்யா.) 'இத்தால்' என்று தொடங்கி. அதாவது-பஞ்சவிம்ஸா சுஃரமாய் ஜ்ஞாநவாசியுமா யிருந்துள்ள இம்மகாரத்தால், 'ஸேஷத் வாய்ரயமான ஆத்மா-ஜ்ஞாநாய்ப்யபூதனைவன்' என்று, அசேதநமான 1. தேஹத்திற்காட்டில் ஆத்மாவின் 2. வ்யாவ்ருத்தி சொல்லி நூழிற்று என்கை.

தேவோ஽ஹம், மநுஷ்யோ஽ஹம், ஸ்த்தூலோ஽ஹம், க்ருஸோ஽ஹம் என்று 3. தேஹத்திலே அஹம்புத்தி வ்யவஹாரங்கள் நடவாநிற்க, அஹமர்த்தபூதனை ஆத்மா, தேஹத்தில் 4. வ்யாவ்ருத்தனைச் சொல்லுகிறபடிதான் எங்ஙனே? என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

ம-(-எ) தேஹத்தில் வ்யாவ்ருத்தி தத்வஸேகரத்திலே சொன்னோம்.

(வ்யா.) 'தேஹத்தில் வ்யாவ்ருத்தி தத்வஸேகரத்திலே சொன்னோம்' என்று. அதாவது-அநேக ஹேதுக்களாலே தேஹத்தினுடைய 5. அநாத்மத்வத்தை ஸாதியாநின்றகொண்டு, ஆத்மாவனுடைய தத்வ்யாவ்ருத்தியைத் தத்வஸேகரமாகிற ப்ரபந்தத்திலே வ்யக்தமாகச் சொன்னோம்; அதிலே கண்டுகொள்வதென்கை.

6. 'தீர்மிஸ்வரூபகதநபூர்வகமாக தத்தர்மமான ஸேஷத்வத்தைச் சொல்லுகை ப்ராப்தமாயிருக்க, இப்ரணவந்தன்னிலே ப்ரதமம் றோ

1. ஆத்மா ஜ்ஞாதா என்னாமல் ஜ்ஞாகம் என்னுலும் தேஹத்தில் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லப்பட்டதாம்; ஆயினும், பரமபதத்தில் ஸாத்ஸத்வமான அசித்து ஸ்வயம்ப்ரகாஸ மாகையாலும், ஜ்ஞாதத்வமென்பது ஸ்வயம்ப்ரகாஸத்வ ரூபமாகையாலும், அந்த அசித்தின் வ்யாவ்ருத்திக்காக 'ஜ்ஞாதா' என்ன வேண்டியதாயிற்று; ஜ்ஞாதா - தர்மபூதமான ஜ்ஞாதத்வத்துக்கு ஆஸ்ரயன். 2 வ்யாவ்ருத்தி - வேறுபாடு. 3 தேஹத்தில் அஹம்புத்திவ்யவஹாரங்கள். 'நான் என்பதன் பொருள் இவ்வுடல்தான்' என்ற எண்ணமும், அதற்கு ஏற்ற சொல்வழக்கும். 4 வ்யாவ்ருத்தன் - வேறுபட்டவன். 5 அநாத்மத்வம்-ஆத்மாவாகாமை. 6. தீர்மிஸ்வரூபகதந பூர்வகமாக - ஆத்மஸ்வரூபலக்ஷணமான ஜ்ஞாத்ருத்வத்தை முந்துறச்சொல்லி யென்றபடி. ப்ரணவத்தில் ஜீவஸ்ரூபம் முக்கியமாகையாலே, முதலில் மகாரத்தைவைத்து அதன்பிறகு எம்பெருமானுக்கு ஸேஷபூதனைப்பதைத் தெரிவிப்பதாய்ச் சதர்த்திவிபத்தி மறையப்பெற்றதான அகாரம் வைக்கப்படவேண்டாவோ? என்று தோன்றுகிற ஸங்கையை இங்கு அதுவதிக்கிறாரென்று அறிக.

ஷத்வத்தைச் சொல்லி, பின்னை ஆத்மாவைச் சொல்லுவானென்? 'என்ற ஸங்கையிலே, அப்படி சொல்லுக்கைக்கு ஹேதுவை அருளிச் செய்கிறார்

மு.-(எக) மணத்தையும் ஒளியையுந்.கொண்டுபுவையும் ரத்தத்தையும் விரும்புமாபோலே, ஸேஷமென்று ஆத்மாவையாதரிக்கிறது; அல்லாதபோது * “உயிரினற்குறைவில்” என்கிறபடியே த்யாஜ்யம்; அதுதோன்ற, ஸேஷத்வத்தைச் சொல்லிப் பின்னை ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது.

(வ்யா.) ‘மணத்தையும்’ இத்தயாத்வாக்யத்தாலே. அதாவது-மணத்துக்கு ஆஸ்ரயமென்று புவை விரும்புமாபோலேயும் ஒளிக்கு ஆஸ்ரயமென்று ரத்தத்தை விரும்புமாபோலேயும், ஸேஷத்வத்துக்கு ஆஸ்ரயமென்றுயிற்று, ஆத்மாவை ஆசரிக்கிறது; ஸேஷத்வ ஆஸ்ரயமல்லாதபோது, * “உயிரினற்குறைவில்” என்று பகவத் சேஷத்வ ரஹிதமான ஆத்மாவால் அபேகைஷ்யுடையோமல்லோம் என்கிற படியே, த்யாஜ்யனுபவித்ததனை. இப்படியிருக்கின்ற ஸேஷத்வத்தின் ஊற்றற் தோற்ற, ஸேஷத்வத்தை முக்தாந் சொல்லி, பின்னை ஆத்மாவைச் சொல்லிந்றென்கை.

பதத்யாத்மகமான இப்ரணவத்தாந் சொல்லித் தலைக்கட்டின அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்

மு.-(எ2) ஆக, ப்ரணவத்தால் † “கண்ணபுரமொன்றுடையானுக்கு அடியேன் ஒருவர்க் குரியேனே” என்கிறபடியே ஜீவபரஸம்பந்தஞ் சொல்லிற்று.

(வ்யா.) ‘ஆக’ என்று தொடங்கி. அதாவது-கீழ்ச்சொன்ன எல்லாவற்றிலும், ப்ரணவத்தால் † “கண்ணபுரமொன்றுடையானுக்கு” என்று சுதர்த்த்யகமான அகாரார்த்தத்தையும், “அடியேன்” என்று ஸேஷத்வஆஸ்ரயவாசியான மசாரத்தில் அர்த்தத்தையும், “ஒருவர்க் குரியேனே” என்று அந்யஸேஷத்வநிவர்த்தகமான உகாரார்த்தத்தையும் சொல்லாதின்கொண்டு ப்ரணவார்த்தத்தை அறுவந்தித்த

திருமங்கையாழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திப்படியே, ஜீவபார்களுக்கு உண்டான ஸேஷஸேஷிபாவஸம்பந்தத்தைச் சொல்லிற் றென்கை.

இன்னமும் பொய்கையாருடைய திவ்யஸூக்தியாலே 'ஸேஷத்வப்ரதிஸம்பந்தி ஒருமிதும்' என்னுமிடந் தோற்ற, இந்தஜீவபாஸம்பந்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்

மூ.-(எரு) இத்தால், * “தாமரைபாள் கேள்வ நெருவனையே நோக்கு முணர்வு” என்றதாயிற்று.

(வ்யா.) ‘இத்தால் * “தாமரைபாள் கேள்வன்” என்று தொடங்கி. அதாவது - இப்ரணவத்தால், “தாமரைபாள் கேள்வன்” என்று-அகாரவாச்சனாய் ஸேஷத்வப்ரதிஸம்பந்தியான ஸ்ரீய:பதியையும், * “ஒருவனையே நோக்கும்” என்று-சதுர்த்திகாரங்களாற் சொல்லுகிற அந்நயர்ஹஸேஷத்வபரபுக்தமான ஆத்மாவின்னுடைய 1. ததேகபரவதையும், ‘உணர்வு’ என்று - அந்த ஸேஷத்வ ஆஸ்ரயமாக மகாரத்தாற் சொல்லப்பட்ட ஜ்ஞானைகநிர்நயனான ஆத்மாவையும் சொல்லுகிற ஸூக்தியிற்படியே, 2. ஜீவபாஸம்பந்தம் சொல்லிற்றாயிற் றென்கை.

அகாரத்தில் ப்ரத்யயார்த்த ப்ரதூநமாக ப்ரணவார்த்தத்தை யோஜிததார் கீழ்; அதில் தூத்வார்த்தப்ரதூநமாக, ப்ரணவத்துக்கு இன்னமும் ஒருயோஜனை அருளிச்செய்கிறார்

மூ.-(எசு) அகாரத்தாலும் மகாரத்தாலும், ரக்ஷகனையும் ரக்ஷயத்தையும் சொல்லிற்று; சதுர்த்தியாலும் உகாரத்தாலும், ரக்ஷணஹேதுவான ப்ராப்தியையும் பலத்தையும் சொல்லிற்று.

(வ்யா.) ‘அகாரத்தாலும்’ என்று தொடங்கி. அதாவது-அகாரத்தாலே ரக்ஷகனை ஈஸ்வரனைச் சொல்லிற்று; மகாரத்தாலே தத்ரஸ்யமான ஆத்மவஸ்துவைச் சொல்லிற்று; சதுர்த்தியாலே ரக்ஷி

1. ததேகபரணை-அந்த ஸ்ரீய:பதி யொருவனிடத்தில் தானே மனம் பற்றி யிருக்கை. 2. ஜீவபாஸம்பந்தம் - ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்களுக்கு ப்ரதூநமாக உள்ள ஸம்பந்தம் என்றபடி.

* முதல்-திரு-கள்.

கைக்கு ஹேதுவான ஸேஷத்வமாகிற 1. ப்ராப்தியைச் சொல்லிற்று; இப்படி ரக்ஷிக்கிறதற்கு பலம் - இவ்வாத்மவஸ்து அத்தலைக்கு அந்ந யார்ஹமாக 2. விநியோகப்படுகை யாகையாலே, அவ்வந்யார்ஹ ஸேஷத்வ வாசியான உகாரத்தாலே ரக்ஷணபலத்தைச் சொல்லிற் றென்கை.

ஆக, இம்மந்தரத்திற் ப்ரதமபதமான ப்ரணவார்த்தத்தை அரு னிச்செய்தா ராயிற்று.

இனி மேலிற்பதங்களுக்கும் அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாக,
3. மந்த்ரஸேஷமும் 4. இதுக்கு விவரணமா யிருக்கும்படியை முந்துற அருளிச்செய்கிறார்

மூ.-(எரு) இனிமேல் ப்ரணவத்தை விவரிக்கிறது.

(வ்யா.) ‘இனிமேல் ப்ரணவத்தைவிவரிக்கிறது’ என்று “இவ் விடத்தில் விவரணமாகிறது - ப்ரஸ்துதமான அர்த்தத்துக்கு உபயுக்த மான அர்த்தத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு பூர்வோக்தமான அர்த்தத் தை விஸ்தீகரிக்கை” என்று தீப் ப்ரகாஸத்திலும், (அஎ), “உகார-விஸ தீகார யுகாராஹாரவொயநடி 1 உகம் விவரணம் தகு, உவிதா நாம் உநீஷிணாடி” [உக்தார்த்த விஸ்தீகார யுக்தார்த்தாந்தர போதனம் 1 மதம் விவரணம் தந்த மஹிதாநாம் மநீஷிணம்] என்று ரஹஸ்யந்த்ரயார்த்தவிவரணக்ரமம் அருளிச்செய்த ப்ரபந்தத்திலும்; விவரணலக்ஷணத்தைச் சீயர் அருளிச் செய்தாரிறே.

‘விவரிக்கிறபடிதான் எங்கனே?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

மூ.-(எசு) உகாரத்தை விவரிக்கிறது - நமஸ்ஸு; அகாரத்தை விவரிக்கிறது - நாராயணபதம்; மகாரத்தை விவரிக்கிறது-சதுர்த்தி; நாரபதமென்றுஞ் சொல்லுவர் கள்.

(வ்யா.) ‘உகாரத்தை விவரிக்கிறது நமஸ்ஸு’ என்று தொடங்கி. அதாவது-அந்யஸேஷத்வத்தைக் கழிக்கிற இடத்தில் அந்யரி

1. ப்ராப்தி-ஸம்பந்தமென்னலாம். 2. விநியோகப்படுகை-உபயோகப்படுகை. 3. மந்த்ரஸேஷம் - மந்த்ரத்தின் மிச்சமான பாகம்; நமஸ்ஸும் நாராயண ஸப்தமும். 4. இதுக்கு-ப்ரணவத்துக்கு.

லே அந்யதமனாகச் சொல்லப்பட்ட 1. தன்னை வெளியாகச்சொல்லிக் கழிக்கையாலே, உகாரத்தை விவரிக்கிறது நமஸ்ஸு; ரக்ஷகனுன ஈஸ் வரனுடைய ஸ்வரூபத்தையும் ரக்ஷ்யபூத சேதநாசேதநங்களையும் ரக்ஷ னோபயோகியானகுணதிகளையும் ரக்ஷணப்ரகாரத்தையும் விஸதமா கச்சொல்லுகையாலே, அகாரத்தை விவரிக்கிறது நாராயணபதம்; (அஅ) “நாகிஹித்ராஸ்தஸௌஷ்ட்யம்” [நாகிஞ்சித்ருர்வதஸ்யே ஷத்வம்] (அக) “சுகிஹித்ராஸு” [ஸௌஷ்ட்யாநாபவதீ] [அ கிஞ்சித்கரஸ்ய ஸேஷத்வாநுபபத்தி] என்கிறபடியே 2. கிஞ்சித்கார மில்லாதபோது ஸேஷத்வஸித்தி மில்லாமையால், தத்ஸித்திக்கு உறு ப்பான கிஞ்சித்காரத்தைப் ப்ரதிபாதிக்கிற சதுர்த்தி, ஸேஷத்வாஸ்ய மான ஆத்மவஸ்துவைச் சொல்லுகிற மகாரத்தைவிவரிக்கிறது. மகார வாச்பனுன ஆத்மாவினுடைய நித்யத்வம், ஏகரூபத்வம், பஹுத் வம் தொடக்கமானவற்றைப் ப்ரதிபாதிக்கையாலே, மகாரத்தை விவ ரிக்கிறது நாரபதமென்றுஞ் சொல்லுவார்கள் என்கை.

‘அக்ஷரக்ரமத்திலே விவரியாதே 3. வ்யுத்தக்ரமமாக விவரிப்பா னேன்?’ என்ன, அருளிச்செய்குரர்

மு-(எஎ) அடைவே விவரியாதொழிகிறது, விரோதி போய் அநுபவிக்கவேண்டுகையாலே.

(வ்யா.) ‘அடைவே’ என்று தொடங்கி. அதாவது- அக்ஷரக்ரமத் திலே விவரியாதொழிகிறது- அகாரவிவரணமான நாராயணபதத்திலு் பகவதநுபவத்துக்கு விரோதியான அஹங்கார மமகாராதிகள் நமஸ் ஸாலே கழியுண்டுபோய்ப் பின்னை அநுபவிக்கவேண்டுகையாலே யென்கை.

இனி மத்யமபதமான நமஸ்ஸுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்வ தாக, அதில் 4. அவாந்தரபதபேதத்தை அருளிச்செய்குரர்

மு-(எஅ) நமஸ்ஸு - “ந” என்றும், “ம” என்றும் இரண்டுபதம்.

• 1. நமஸ்ஸு ‘ம:-ந’ என்று பிரிந்து ‘எனக்கு உரியனல்லேன்’ என்று ஸ்வஸேஷத்வத்தை வெளிப்படையாகக் கழித்தல் காண்க. 2. கிஞ்சித்காரம்- ஏதேனும் குற்றேவல் செய்கை. 3. வ்யுத்தக்ரமம் - பதம் இருக்கின்ற வரிசைக்கு மாறான முறைமை. 4. அவாந்தரபதபேதம்-நமஸ்வின்னுள் உள்ள பதப் பிரிவு.

(வ்யா.) ‘நமஸ்ஸு - “ந” என்றும் “ம:” என்றும் இரண்டுபதம் என்று.

‘இவ்விரண்டுபதங்களுக்கும் அர்த்தம் எது?’ என்ன, அருளிச் செய்கிறார்

மு.-(எக) “ம:” என்கிற இத்தால், ‘தனக்கு உரியன் என்கிறது; “ந” என்றும் அத்தைத் தவிர்க்கிறது.

(வ்யா.) ‘ம: என்கிற இத்தால்’ என்று தொடங்கி. அதாவது - “ம:” என்று ஷஷ்ட்யந்தமான இம்மகாரத்தால் மகாரவாச்பனான ஆத்மாவுக்குக் 1. கீழ்ச்சொன்ன தாதர்த்த்யப்ரதிக்கோடியான ஸ்வார்த்த தவம் தோற்றுகையாலே, ‘தனக்கு உரியன்’ என்னுமத்தைச் சொல்லுகிறது; “ந” என்று 2. நிஷேதவாசியான நஞ்ஞாலே, அத்தைக் கழிக்கிறது என்கை.

உபயபதத்தாலும் சொன்ன அர்த்தத்தைச் சேரப்பிடித்து அருளிச்செய்கிறார்

மு.-(அ) ஆக “நம:” என்கிற இத்தால், ‘தனக்கு உரியனன்று’ என்கிறது.

(வ்யா.) ‘ஆக நம: என்கிற இத்தால் தனக்கு உரியன் அன்றென்கிறது’ என்று. பதக்ரமத்திலே அர்த்தஞ்சொல்லாதே, வ்யுத்தக்ரமமாகச் சொல்லுகிறது 3. நிஷேத்யத்தைச் சொல்லி நிஷேதிக்க வேண்டுகையாலே; 4. க்ரமத்திலே சொல்லும்போது “*விடுமின் முற்றவும்” என்னுமாபோலே நிஷேதபூர்வகமாக நிஷேத்யத்தைச் சொல்லுகிறதென்று யோஜிக்கவேணும். அதுகாணும் பாரதபடியிலே இவ்வாதாமே அருளிச்செய்தார்.

‘தனக்கும் பிறர்க்கும் உரித்தன்று’ என்று அந்யஸேஷத்வத்தை நிஷேதித்த உகாரத்தை விவரிக்கிறதாகில், பிறர்க்கு உரித்தன்றென்றத்

1. கீழ்ச்சொன்ன தாதர்த்த்யம்-அகாரத்தால் லோபித்துள்ள சதூர்த்தியின் அர்த்தமான தாதர்த்த்யம்; தாதர்த்த்யப்ரதிக்கோடி-ததர்த்தமாக [பகவதர்த்தமாக] இருக்கை யென்பதற்கு எதிர்த்தட்டானது. 2. நிஷேதவாசி - எதிர்ப்பறைப் பொருளைச் சொல்லுவது. 3. நிஷேத்யம் - நிஷேதிக்கப்பட வேண்டியது. 4. பதக்ரமத்திலே சொல்லியுள்ள இடத்திற்கு உபயத்தி அருளிச்செய்வது, ‘க்ரமத்திலே’ என்று தொடங்கும் லாக்யம்.

* திரு-வா-மொ-க-உ-க.

கதையும் விவரியாமல், 'தனக்குரியனன்று' என்ற இத்தையே விவரிப்பானேன்? என்கிற ஸங்கைமீலே அருளிச்செய்கிறார்

மு.-(அக) 1. பிறர்க்கு உரியனான அன்று தன்வைவலக்ஷணப்பத்தைக் காட்டி மீட்கலாம்; தனக்கென்னுமன்று யோக்யதையும் கூட அழியும்.

(வ்யா.) 'பிறர்க்கு உரியனானவன்று' என்று தொடங்கி. அதாவது-அந்யஸேஷபூதனான அன்று, சேஷத்தவத்துக்கு இசையகையாலே, அந்யபிற்காட்டில் தனக்குஉண்டான ஸர்வகாரணத்வ ஸர்வரகக்ஷத்வ ஸர்வஸேஷத்வாதிரான வைவலக்ஷணப்பத்தைக் காட்டி. அந்நிலையில்நின்றும் மீட்கலாம்: 'தனக்குரியன்' என்று நிற்குமன்று(அக) 'கூலஜே' [த்வம்மே] என்றால், (கூ) 'கூலஜே' [அஹம்மே] என்னுமது ஒழிய சேஷத்தவத்துக்கு இசையாமையாலே, மீட்கைக்கு யோக்யதையுங்கூட இல்லையாய்விடு மென்கை.

'இந் நமஸ்ஸால் செய்கிற அம்மந்தான் எது?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

மு.-(அஉ) இத்தால், விரோதியைக் கழிக்கிறது.

(வ்யா.) 'இத்தால் விரோதியைக் கழிக்கிறது' என்று.

'அதுதான் ஒன்றோ? பலவோ?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

மு.-(அக) விரோதிதான்-மூன்று.

(வ்யா.) 'விரோதிதான் மூன்று' என்று.

அம்மூன்றுந்தான் எது? என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

மு.-(அச) அதாவது- ஸ்வரூபவிரோதியும், உபாயவிரோதியும், ப்ராப்யவிரோதியும்.

(வ்யா.) 'அதாவது-ஸ்வரூபவிரோதியும், உபாயவிரோதியும், ப்ராப்யவிரோதியும்' என்று. இத்தால் ப்ரதமபத்திற்சொன்ன 2. ஸ்வரூப

1. எம்பெருமானுக்கு சேஷனாகைக்கு யோக்யதையை யுண்டாக்குகிற அந்யஸேஷத்தவத்தைக் காட்டிலும், எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்படுத்தலையும் அழிக்கிற ஸ்வஸேஷத்தவம் [நான் எனக்கு உரியேன என்பது] அதிர்ஷ்டமாகையாலே அதைக்கழிக்கிற நமஸ்ஸாலே அந்யஸேஷத்தவம் தானே கழியுண்டுபோ மென்பது, இந்த மூலவாக்யத்தின் கருத்து. 2. ஸ்வரூபத்துக்கு - பகவதந்யார்ஹஸேஷத்தவ ஸ்வரூபத்துக்கு.

பத்துக்கு விரோதியும், 1. இப்பதத்தில் ஆர்த்தமாக லித்திக்குற உபாயத்துக்கு விரோதியும், உத்தரபதத்திற்சொல்லுகிற ப்ராப்யத்துக்கு விரோதியும் என்கை. இந்நமஸ்ஸுதான் 2. சாகாக்ஷித்யபத்தாலே பூர்வோத்தரபதங்களிற் சொல்லுகிற ஸ்வரூப ப்ராப்யங்களினுடைய விரோதிகளைக் கழிக்கக்கடவதாயிதே இருப்பது.

‘இவ்விரோதித்யமும் கழிகையாவது தான் எது?’ என்ன, அது தன்னை அடைவே அருளிச்செய்கிறார், மேல் மூன்று வாக்யத்தாலே.

மூ.-(அரு) ஸ்வரூபவிரோதி கழிகையாவது - “* யானே நீ என்னுடைமையும் நீயே” என்றிருக்கை; உபாய விரோதி கழிகையாவது - “† களைவாய் துன்பம் களையா தொழிவாய் களைகண்மற்றிலேன்” என்றிருக்கை; ப்ராப்யவிரோதி கழிகையாவது - “மற்றை நங்காமங்கள் மாற்று” என்றிருக்கை.

(வ்யா.) ‘ஸ்வரூபவிரோதி’ இத்யாதி. அதாவது - 3. ஸ்வரூபத்துக்கு விரோதி “*யானே என்னதே” என்றிருக்கை யாகையாலே. அது கழிகையாவது “*யானே நீ யென்னுடைமையும் நீயே” என்று - 4. ஆத்ம ஆத்மியங்கள் இரண்டும் 5. அத்தலைக்கு ப்ரகாரதயா ஸேஷம் என்றிருக்கை யென்கை. ‘உபாயவிரோதி’ இத்யாதி. அதாவது - 6. உபாயத்துக்கு விரோதி 7. ஸ்வரூபத்தை ஸ்வாந்வயமாகையாலே, அது 8. கழிகையாவது - “† களைவாய் துன்பம் களை

1. இப்பதத்தில் ஆர்த்தமாக லித்திக்குற-இப்பதத்துக்கு ஆர்த்தமான ஸ்வவாதந்தர்யரிவருத்தியாகிற தின்பலத்தால் ஏற்படுகிற, 2. சாகாக்ஷித்யபத்தாலே-சாக்ஷித்துக்குக் கண்விழி ஒன்றாயிருந்தேயாயினும் அதுதானே இரண்டு கண்களிலும் ஸஞ்சரித்துப்பார்வையையுண்டாக்குவதுபோலே,நிவிவ் கிர்தும் நமஸ்ஸு தனக்குப்பூர்வபதமான ப்ரணவத்திலும் உத்தரபதமான நாராயணபதத்திலும் அவ்வயிக்கையாலே என்றபடி. 3. ஸ்வரூபத்துக்கு - ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்துக்கு. 4. ஆத்மஆத்மியங்கள்-தானும் தன்னுடைமையும். 5. அத்தலைக்குப்ரகாரதயா ஸேஷமென்றிருக்கை-ஈஸ்வரனுக்கு சரீரமாய்க்கொண்டு ஸேஷமென்றுகொள்ளுகை. 6. உபாயத்துக்கு - உபாயத்வாத்வயஸாயத்துக்கு. 7. ஸ்வரூபத்தை ஸ்வாந்வயம்-தன்னைக் காத்துக்கொள்வதில் தனக்கு ஸம்பந்த முண்டாகை. 8. ம: ந-நான் எனக்கன்று [அதாவது-என்னுடைய ரக்ஷணத்தில் உரிமையுடையவனன்று] என்று பொருள்பட்டு, பகவதேகரக்ஷணென்ற கருத்தை விளக்குவதாகி, உபாயவிரோதியைக் கழித்தல் காண்க.

* திருவா-மொ-உ-கூ-கூ.

† திருவா-மொ. ரு-அ-அ.

பாடொழிவாய் களைகண் மற்றிலேன்” என்று - ‘துக்கத்தைப் போக்
துவாய் போக்காடொழிவாய், வேறொரு ரக்ஷகவஸ்துவையுடையே
வல்லேன்’ என்றிருக்கை யென்கை. ‘ப்ராபயவிரோதி’ இத்தாதி.
அதாவது - 1. ப்ராப்யததுக்கு விரோதி ஸ்வப்ரயோஜநபுத்தியாகை
யாலே, அது கழிகையாவது-“*மற்றைநங்காமங்கள் மாற்று” என்று-
‘உன்னுகப்புக்குப் புறம்பான எங்களுடைய ஆசையைப் போக்கு’
என்றிருக்கை என்கை.

இப்படி ஸ்வரூப உபாய புருஷார்த்தங்கள் மூன்றுக்கும் விரோ
திதாகிறது - இவனுடைய அஹங்கார மமகாரங்க ளாகையாலே,
2. அதனுடைய க்ரேளாயத்தையும், தந்நிவ்ருத்தியிலுண்டான நன்
மையையும் அருளிச்செய்கிறார்.

மூ. (அக) “மஃ” என்கை-ஸ்வரூபநாஸம்; “நம:”
என்கை - ஸ்வரூபோஜ்ஜீவநம்.

(வ்யா.) ‘ம: என்கை - ஸ்வரூபநாஸம், ‘நம:’ என்கை - ஸ்வ
ரூபோஜ்ஜீவநம்’ என்று. அதாவது-(கூக) “வெதநஸ்ய யஜா ஜிஜ்
வஸிநு வீயெய வஸு-நி | ஜிஜ்ஜக்ஷாஅந் தஜா ஜிஜ்ஜஸு
வாஅக்ய” [சேதநஸ்ய யதாமம்யம் ஸ்வஸ்மிந் ஸ்வீயேச வஸ்துநி -
மம இத்யக்ஷரதவந்த்வம் ததாமம்யஸ்ய வாசகம்] என்கிறபடியே,
‘ம:’ என்கிற இதிலே 3. அஹங்கார மமகாரங்கள் இரண்டுமுண்டா
கையாலே அதிலே அந்விதனாகை, இவ்வாத்மாவினுடைய ஸ்வரூபத்
துக்கு நாஸம்; ‘நம:’ என்று அதில் அந்வயமற்றிருக்கை, ஸ்வரூபத்
துக்கு உஜ்ஜீவநம் என்கை. (கூஉ) “அக்ஷரஸுஹவெந்யுத்யு
க்ஷரம் ஸ்ர ஹண்பவடி | ஜெஜிதிஅக்ஷரொஜ்யுத்யு நடிஜெஜி
வஸாஸ்த்ய” [தவ்யக்ஷரஸ்துபவேந்மருத்யுஸ் தர்யக்ஷரம் ப்ருஹ்
மண: பதம் - மமேதி த்வயக்ஷரோம்ருத்யுர் நமமேதிச ஸாஸ்வதம்]
என்னக்கடவதிறே.

1. ப்ராப்யம-புருஷார்த்தம். 2. அதனுடைய-அகங்காரமமகாரங்களினு
டைய. 3. ‘உடையது’ என்ற பொருளைக் காட்டுகிற மமதையிலும் அஹங்
காரமமகாரங்கள் வருவது காண்க.

* திருப்பாவை-உகூ.

இப்படி ஸ்வரூப உபாய புருஷார்த்த விரோதிகளைக் கழிக்கிற அளவன்றிக்கே, இந்நமஸ்ஸுதான் ஸ்வரூபாதிக்ரயத்தையும் ப்ரகாஸிப்பிக்கும், என்கிறார்.

மூ. (அஎ) இதுதான் - ஸ்வரூபத்தையும், உபாயத்தையும், பலத்தையும் காட்டும்.

(வ்யா.) 'இதுதான் 1. ஸ்வரூபத்தையும், உபாயத்தையும், பலத்தையும் காட்டும்' என்று.

இதுதன்னை உபபாதிக்கிறார், மேல் மூன்று வாக்யததாலே:—

மூ.-(அஅ) “* தொலைவில்லிமங்கலந் தொழும்” என்கையாலே, ஸ்வரூபம் சொல்லிற்று; “† வேங்கடத்து உறைவார்க்கு நம” என்கையாலே, உபாயம் சொல்லிற்று; ‡ “அந்தி தொழுஞ் சொல்” என்கையாலே, பலம் சொல்லிற்று.

(வ்யா.) “தொலைவில்லிமங்கலம்” இய்யாதி. அதாவது - “* தொலைவில்லிமங்கலந்தொழும்” என்று, அவன் உகந்தருளின நிலத்தளவும் செல்ல ஸேஷமாயிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறவளவில், “தொழும்” என்று நமஸ்காரத்தைச் சொல்லுகையாலே, ஸ்வரூபம் சொல்லிற்று என்கை. “வேங்கடத்து” இய்யாதி. அதாவது - † “வேங்கடத்துறைவார்க்கு நம:” என்று - “திருவேங்கடமுடையானுக்கு ஸேஷம் நான், எனக்குரியேனல்லேன்” என்று ஸ்வரகஷணத்தில் ப்ராப்தியில்லாத ஸ்வரூபபாரதந்தர்பத்தைச் சொல்லுகையாலே, அவனே உபாயமென்னுமிடம் வித்திக்கையாலே, உபாயம் சொல்லிற்று என்கை. ‡ “அந்திதொழுஞ்சொல்” இய்யாதி. அதாவது - ‡ “அந்திதொழுஞ் சொல்” என்று தாஸ்யாஸம் அதியுயித

1. ஸ்வஸேஷத்தவம் போய்ப் பசுலதக்யார்ஹஸேஷத்தவம் ப்ரகாசிப்பது இந்நமஸ்ஸவிலேயாகையாலே இது, ஸ்வரூபத்தைக்காட்டும்; ஈஸ்வரன்கையையே பார்த்திருக்கையாகிற பாரதந்தர்யம் வித்தித்து அவனே உபாயமென்பது தெளிவாவது-ஸ்வரகஷணே ஸ்வரஹ்யம் நிவர்த்தித்தபின்பே ஆதலால் அதனைத்தேரிவிக்கும் இது, உபாயத்தையும் காட்டும்; ஈஸ்வரவிஷயத்திற்செய்யுபுகைங்கர்யத்தில் ஸ்வபோக்யதாபுத்தி கழிந்தாலல்லது ஈஸ்வரனுடைய திருவுள்ளத்துக்கு உகப்பானது என்ற கருத்தோடு செய்யப்படவேண்டிய கைங்கர்யரூபவஞ் சித்தியாமையாலே, ஸ்வபோக்யதா நிவ்ருத்தியைக் காட்டுகிறது, பலத்தையும் காட்டும்.

* திருவா. கூ-ந-க. † திருவா. கூ-ந-க. ‡ திருவா. க0-அ-எ.

கா. அதனுடைய சரமதஸஸரயிலே சொல்லக்கடவ “தொழுஞ் சொல்” என்று நமஸ்ஸப்பதத்தைச் சொல்லுகையாலே, பலம் சொல் வித்து என்கை.

இப்பதத்திலே, ததீயஸேஷத்வமும் ஆர்த்தமாக அதுஸந்தேய மாகையாலே, அத்தை அருளிச்செய்கிறார்

ழ.-(அக) “† உற்றதும் உன்னடியார்க்கடிமை” * என்கிறபடியே, இதிலே பாகவதஸேஷத்வமும் அது உந்தேயம்.

(வ்யா.) ‘உற்றதும்’ என்று தொடங்கி. அதாவது - “† நின் கிரு வெட்டெழுத்துங் கற்று நாணற்றதும் உன்னடியார்க்கு அடிமை” என்று- திருமத்தரங்கற்றத்தால் நான்உற்றதும் உன்னடியார்க்கு அடிமை என்னும் இவ்வர்த்தத்திலே’ என்கிறபடியே, அஹங்கார மகாரங்கள் நிவ்ருத்தமாப்ப பகவச்சேஷத்வம் உள்ளபடி பாகாஸிக் கிற இந்நமஸ்ஸிலே, தத்காஷ்டையான பாகவதஸேஷத்வமும் அது. ஊத்திக்கவேணு மென்கை.

இப்படி ஆர்த்தமாக அதுஸந்திக்கப்படும் பாகவதஸேஷத்வந் கான், இந்நமஸ்ஸிலின்றிக்கே ஸ்தலாந்தரங்களிலே சொல்லுவாரு முண்டாகையாலே, அத்தை அருளிச்செய்கிறார்

ழ.-(க) இது - அகாரத்திலே என்றுஞ் சொல்லு வர்கள்; உகாரத்திலே பென்றுஞ் சொல்லுவர்கள்.

(வ்யா.) ‘இது அகாரத்திலே என்றுஞ் சொல்லுவர்கள், உகாரத் திலே என்றுஞ் சொல்லுவர்கள்’ என்று. அதாவது - சதுர்த்தியாலே ஆத்மாவினுடைய பகவச்சேஷத்வத்தைச் சொல்லுகையாலே, பகவச் சேஷத்வகாஷ்டையான இந்நாப்பாகவதஸேஷத்வநுஸந்தானம் அகா ரத்திலே பென்றும் சிலர் சொல்லுவர்கள். அந்நயர்ஹஸேஷத்வத் துக்கு எல்லை ததீயஸேஷத்வப்பந்தமாக நிற்கையாகையாலே, அநந் யர்ஹத்வபிரதிபாதகமான உகாரத்திலே பென்றும் சிலர் சொல்லு வர்களென்கை 1. ஆர்த்தமாகையாலே, அவ்வவஸ்தலங்களிலும் சொல்லலாயிருந்ததேயாகிலும், 2. கந்தல்கழிந்தவிடத்திலே சொல்லு கையே உசிதம் என்று கருத்து.

பெரிய தி-மொ-அ-க-௩ * என்கையாலே என்று சில ஸீகோசங்கள்.

1. ஆர்த்தமாகையாலே-அர்த்தபலத்தாலே கொள்ளும் தாகையாலே.
2. கந்தல்-அதங்கார மகாரங்கள்.

இந்நமஸ்ஸுக்குப் பூர்வத்திற் பிறந்த ப்ரதிபத்தியைப் பற்றி
இதற் பிறந்த ப்ரதிபத்திக்கு உண்டான வாசியை அருளிச்செய்கிறார்

மீ-(கூக) ஈஸ்வரன் தனக்கேயாயிருக்கும்; அசித்துப்
பிறர்க்கேயாயிருக்கும்; ஆத்மா தனக்கும் பிறர்க்கும்
பொதுவாயிருக்கும் என்று முற்பட்ட நினைவு; அங்ங
னன்றிக்கே, அசித்தைப்போலே * தனக்கே யாக எனைக்
கொள்ளவேணு மென்கிறது நமஸ்ஸால்.

(வ்யா.) ‘ஈஸ்வரன் தனக்கேயாயிருக்கும்’ என்று தொடங்கி.
அதாவது-(கூக) “ ஸ்வாருபம் ஸ்வாத்நுதே ஹமவதஃ” [ஸ்வரூபம்
ஸ்வாதந்தர்யம் பகவதஃ] என்கிறபடியே, ஸ்வாதந்தர்யமே ஸ்வரூப
மான ஈஸ்வரன், ஸ்வார்த்தபரானுயே இருக்கும்; சைதர்யரஹித
மாகையாலே தனக்கே என்கைக்கு யோக்யதை யின்றிக்கே பார
தந்தர்யஸ்வரூபமா யிருக்கும் அசித்து, பரார்த்தமாயே இருக்கும்.
சுதார்த்தியிற் சொன்ன ஸேஷத்வத்தையும் மகாரத்திற்சொன்ன ஜ்ஞா
த்ருத்வத்தையும் உடையனான ஆத்மா 1. ஜ்ஞாத்ருத்வபலத்தாலே
ஸ்வார்த்தத்தைக்கும், ஸேஷத்வத்தாலே பரார்த்தத்தைக்கும் பொதுவா
யிருக்கும் என்று, 2. நமஸ்ஸுக்குப் பூர்வபதத்திற் பிறந்த ப்ரதிபத்தி;
அப்படி யன்றிக்கே, 3. பரார்த்ததைகவேஷமான அசித்துப்போலே
* “தனக்கேயாக வெனைக்கொள்ளுமீதே” என்கிறபடியே 4. அத்
தலைக்கே 5. ரஸமாம்படி விரியோகங்கொள்ளவேணும் என்று அபே
ஷிக்கிறது, இந்நமஸ்ஸாலே என்கை.

“தனக்கேயாக” என்றத்தை உபபாதிக்கிறார்

மீ-(கூஉ) அதாவது - போகதஸையில் ஈஸ்வரன்
அழிக்கும்போது நோக்கவேணுமென்று அழியாதொழி
கை.

1. ஜ்ஞாத்ருத்வபலத்தாலே- ஜ்ஞாதத்துக்கு ஆர்யமாக இருப்பனெ
ன்ற ப்ரபலவேறுதலினாலே. 2. நமஸ்ஸுக்குப் பூர்வபதம்-ப்ரணவம். 3. பர
அர்த்ததா வகவேஷம் ஆன-அயலார் பொருட்டாக இருத்தலையே ஸ்வரூப
வுடைய. 4. அத்தலைக்கே-அவ்விடத்துக்கே: ஈஸ்வரனாகிய தனக்கே என்ற
படி. 5. ரஸம் ஆம்படி-ஆநந்தமாம்படி.

* திருவா-உ-க-ச.

(வ்யா.) ‘அதாவது’ என்று தொடங்கி. இத்தால் அத்தலைக்கே ஈஸ்வரம்படி விநியோகப்படுகையாவது-தன்னோடே கலந்து பரிமாறுந் தஸையில் போக்தாவான் ஈஸ்வரன்†. “ஆட்கொள்வானெத்து என் னுபிருந்஁டமாயன்” என்கிறபடியே, அடிமை கொள்வாரைப்போலே பகுத்து தன் வ்யாமோஹத்தாலே 1. தாழ்நின்று பரிமாறி இத்தலை யில் ஸேஷத்வத்தை அழிக்கும்போது ‘நம்ஸேஷத்வத்தை நாம் நோ க்கவேணும்’ என்று 2. றைச்யம் பாவித்து 3. இருய்த்து 4. அவன் போகத்தை அழியா தொழிகை யென்கை.

‘இப்படி இவன் அழிக்கைக்கு ஹேது என்?’ என்ன, அருளிச் செய்கிறார்

மூ-(கூஉ) அழிக்கைக்கு ஹேது-கீழே சொல்லிற்று; மேலுஞ் சொல்லும்.

(வ்யா.) ‘அழிக்கைக்கு ஹேது’ என்று தொடங்கி. அதாவது, ஈஸ்வரன் மேல்விழுந்து 5. விநியோகங்கொள்ளுகிற தஸையிலே இவன் றைச்யம்பாவித்து இருய்த்து அவன் போகத்தை அழிக்கைக்கு ஹேது-‘ஸேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம்’ என்கையாலே கீழே 6. ப்ரணவத்திலே சொல்லிற்று; சதுர்த்தியிலே கிங்கரஸ்வபாவ னுகச் சொல்லுகையாலே, மேலிற் பதத்திலும் சொல்லு மென்கை.

1. தாழ்நின்று பரிமாறி இத்தலையில் ஸேஷத்வத்தை அழிக்கும்போது- ஈஸ்வரன் தன்னைச் சேர்த்த சேதனைத் தனக்கு ஸேஷிபோல வைத்துத் தான் ஸேஷமாகிநின்று அநுபவித்து, இவன்பண்ணும் கைங்கர்யத்தைத் தடுத்துத் தான் இந்தச் சேதனை விஷயத்தில் ஸேஷவ்ருத்தியைச் செய்து அதை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி செய்கின்ற ஸமயத்தில். 2. றைச்யம்-ஈசத் தன்மை: தாழ்மை, “நம்ஸேஷத்வத்தை நாம் பாதுகாத்துக்கொள்ளவேணும்” என்று தன்னுடைய றைச்யத்தை அநுஸந்தத்தால் அப்போது ஸ்வரூப த்தில் மமகாரமும் ஸ்வரக்ஷணவிஷயத்தில் ஸ்வ ப்ரயத்நமே மென்றவை ஸேஷத்வத்துக்கு மாறாகத் தோன்றுகையாலே ‘றைச்யத்தை பாவித்து’ என்றது. 3. இருய்த்து-பின்வாங்கி. 4. அவன்போகத்தை-அவனுடைய முக விகாஸத்தை. 5. விநியோகங் கொள்ளுதல் - உபயோகித்துக் கொள்ளுதல். 6. ப்ரணவத்தில் தாதர்த்த்யமும் நாராயணபதத்திலுள்ள சதுர்த்தியில் தாத ர்த்த்யத்துக்கு ஏற்ற கைங்கர்யமும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டாலும், மகாரத்தால் ஆத்மாவுக்கு ஏற்பட்டுள்ள ஜாதத்ருத்வத்தாலே ‘நம் ஸேஷத்வத்தை நாம் நோக்கிக்கொள்ளவேணும்’ என்கிற ஸ்வஸ்வாதர்த்தரிய நினைவைப் போ க்கமாட்டா என்க.

† திருவா-கூ-க-எ.

இனி, இப்பாரதந்தர்யப்ராதித்தியினுடைய வைபவத்தைப் பல படியாக அருளிச்செய்யாதின்கொண்டு, இப்பதத்தை நிகமித் தருளுகிறார் மேல்:—

மு-(கூசு) இந்நினைவு பிறந்த போதே க்ருதக்ருத யன்; இந்நினைவு இல்லாதபோது எல்லாதுஷ்க்ருதங் களும் க்ருதம்; இந்நினைவிலே எல்லாஸுக்ருதங்களும் உண்டு; இது இன்றிக்கே யிருக்கப் பண்ணும் யஜ்ஞாதி களும் ப்ராயஸ்சித்தாதிகளும் நிஷ்ப்ரயோஜனங்கள்; இதுதன்னாலே எல்லாப்பாபங்களும் போம், எல்லாப் பலங்களும் உண்டாம்.

(வ்யா.) ‘இந்நினைவு பிறந்தபோதே க்ருதக்ருதயன்’ என்றது- * ‘தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளவேணும்’ என்னும் இவ் 1. வத்யந்த பாரதந்தர்யப்ராதிபத்தி பிறந்தபோதே தன்னுடைய ஹிதத்துக்கு 2. உடலாகச் செய்யவேண்டிவகெல்லாம் செய்து தலைக்கட்டினவ். நென்கை.

‘இந்நினைவு இல்லாதபோது எல்லாதுஷ்க்ருதங்களும் க்ருதம்’ என்றது-இப்பாரதந்தர்யப்ராதிபத்தி இல்லாதபோது, (கூசு) “கிம் தெநந க்ருதம் வாபம் லொரொணா தாவஹாரிணா” [கந்தேந நக்ருதம் பாபம் சோரேணாத்மாபஹாரிண] என்கிறபடியே ஸகலதுஷ் க்ருதங்களும் இவனுலே செய்யப்பட்டதாய்விடு மென்கை.

‘இந்நினைவிலே எல்லா ஸுக்ருதங்களும் உண்டு’ என்றது- இது உண்டாகவே, எல்லா ஸுக்ருதமும் பண்ணினற் பிறக்கும் ப்ரீதி ஈஸ்வரனுக்கு விளைகையாலே, இந்தப்பாரதந்தர்யப்ராதிபத்தியிலே ஸகலஸுக்ருதமும் உண்டு என்கை.

‘இது இன்றிக்கே யிருக்கப் பண்ணும் யஜ்ஞாதிகளும் ப்ராயஸ்சித்தாதிகளும் நிஷ்ப்ரயோஜனங்கள்’ என்றது- இந்தப் பாரதந்தர்யப்ராதிபத்தி யின்றிக்கேயிருக்கச்செய்தே, ஈஸ்வர 3. ப்ரீணார்த்தமாக

1. வத்யந்தபாரதந்தர்யம் - மிகவும் பரதந்தர்யாயிருக்கை. 2. உடலாக - அங்கமாக. 3. ப்ரீணம்-ஸந்தோஷிக்கச் செய்கை.

இவன் பண்ணும் யாகாதி கர்மங்களும், தன் பாபவிமோசனார்த்தமாகப் பண்ணும் க்ருச்ச்ரசாரந்த்ராயணதிகளாகிற ப்ராயஸ்கித்தாதி களும் ஈஸ்வரபீதிக்கும் ஸ்வபாபவிமோசனத்துக்கும் உடலாகாமை யாலே நிஷ்ப்ரயோஜனங்க ளென்கை.

‘இது தன்னுலே எல்லாப்பாபங்களும் போம், எல்லாப் பலங்களும் உண்டாம்’ என்றது - இந்தப் பாரதந்த்ரயப்ரதிபத்தியாலே ஈஸ்வரன் இவனளவிலே அநுகரஹாதிஸுபத்தைப் பண்ணுகையாலே, அவனுடைய நிக்ரஹாத்மகமான ஸகலபாபங்களும் போம்; * “உன்னடி யார்க்கு என்செய்வனென்றே யிருத்தி நீ” என்கிறபடியே இவனுக்கு எத்தைச் செய்வோமென்று மேன்மேலும் உபகரிக்கையாலே ஸம்ஸாரநிவ்ருத்தி தொடக்கமான கைங்கர்யப்தாப்தி பர்யந்தமாக ஸகல பலங்களும் உண்டாமென்கை.

ஆக, மத்பமபதார்த்தத்தை, அருளிச்செய்தாராயிற்று.
அநந்தரம் நாராயணபதார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்

மூ.-(சுரு) நாராயண னென்றது - நாரங்களுக்கு அபந மென்றபடி.

(வ்யா.) ‘நாராயணனென்றது’ என்றுதொடங்கி. அதாவது - நாராயணபதந்தான் “நாராணம் அபநம் யஃ, ஸஃ, நாராயணஃ” என்றும் “நாமாஃ அபநம்யஸ்ய, ஸஃ நாராயணஃ” என்றும் தத்புருஷபஹு-வீஹி ரூப ஸமாஸத்வய வித்த மாகையாலே, அதில் தத்புருஷனில் அர்த்தத்தை முக்துற அருளிச்செய்கிறார், “நாரங்களுக்கு அபநமென்ற படி” என்று.

‘நாரங்களாகிறவைதரம் எவை?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

மூ.-(சுசு) நாரங்ளாவன - நித்யவஸ்துக்களினுடைய திரள்.

(வ்யா.) ‘நாரங்ளாவன-நித்யவஸ்துக்களினுடைய திரள்’ என்று. நாரபதம் “நர” என்றும் “நார” என்றும் “நாராஃ” என்றுமாய் “பரிஜயே” [ரிங்கஷ்யே] என்கிற தாதுவிலே “ர” என்று பதமாய் கூறியிருக்கும் வஸ்துவைச் சொல்லி, நகாரம் அத்தை நிஷேதித்து, “நர”

* பெரியதிருவந்-ருங்.

என்று சுத்யபயில்லாத நித்யவஸ்துவைக் காட்டி, ஸமுஹார்த்தத்திலே அண் பரத்யயமும் ஆதிவ்ருத்தியுமாய் “நா” என்று - நித்யவஸ்து ஸமுஹத்தைச் சொல்லி, “நாரா” என்று பஹுவசந மாகையாலே ஸமுஹபாஹுஸ்யத்தையும் சொல்லுகையால், ‘நித்யவஸ்துக்களி னுடையதிரள்’ என்கிறார். இதில் ‘நித்ய’ என்கையாலே நாரஸப்தார்த்த மும், ‘வஸ்துக்கள்’ என்கையாலே நாரஸப்தார்த்தமும், அவற்றி னுடைய ‘திரள்’ என்கையாலே பஹுவசநார்த்தமும் சொல்லப்பட்ட திறே.

1. ‘தாத்ருஸங்களானவை தாம் எவை? என்று, அருளிச்செய் கிறார்

மு.-(கூ) அவையாவன-ஜ்ஞாநாதந்தாமலத்வாதி களும், ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிகளும், வாத்ஸல்ய லௌஸீல் யாதிகளும், திருமேனியும், காந்திலௌகுமார்யாதிக ளும், திவ்யபூஷணங்களும், திவ்யாயுதங்களும், பெரிய பிராட்டியார் தொடக்கமான நாச்சிமார்களும், நித்ய ஸூரிகளும், சத்ரசாமராதிகளும், திருவாசல் காக்கும் முதலிகளும், கணைதிபரும், முக்தரும், பரமாகாஸமும், ப் ரக்ருதியும், பத்தாத்மாக்களும், காலமும், மஹாதாதி விகா ரங்களும், அண்டங்களும், அண்டத்துக்கு உட்பட்ட தேவாதிபதார்த்தங்களும்.

(வ்யா.) ‘அவையாவன’ என்று தொடங்கி. ஜ்ஞாநாதந்தாமலத்வா திகள் ஆவன-2. ஸ்வரூபநிரூபக தர்மங்கள். ‘ஆதி’ ஸப்தத்தாலே, அநந் தத்வத்தைச் சொல்லுகிறது. ‘ஜ்ஞாநஸக்தியாதிகள்’ ஆவன-3. நிரூபித

1. தாத்ருஸங்கள்-அப்படிப்பட்டவைகள்; நித்யவஸ்துக்களின் திரள் என ப்பட்டவை. 2. ஸ்வரூபநிரூபக தர்மங்கள்-ஸ்வரூபம் இன்னபடியானது என்று நிரூபித்துக் காட்டுதற்கு அவசியமான தர்மங்கள்; ‘பகவத்ஸ்வரூபம் எப்படி உள்ளது? என்றால் ஜ்ஞாநமாயும் ஆனந்தமாயும் அமலமாயும் உள்ளது என்ன வேண்டியதாதல் காண்க. 3. நிரூபித ஸ்வரூப விசேஷணங்கள்-இப்படி நிரூ பிக்கப்பட்ட ஸ்வரூபத்தைச் சார்ந்துள்ளனனங்கள்; ஸ்மஸ்தகல்யாணகுணங் களும் ஸ்வரூபத்துக்கு விசேஷணங்களாகும்.

வ்வுருப விசேஷணங்களான ஸம்ஸ்த 1. கல்யாணகுணங்களுக்கும் 2. ப்ரதாநமாயிருந்துள்ள 3. ஜ்ஞாந ஸக்தி பல ஸீஸ்வ்ய விர்ய தேஜஸ் ஷுக்களாகிற ஷட்குணங்கள். 'வாத்ஸல்யஸௌஸீல்யாதிகள்' ஆவன-அந்த 4. ஷாட்குணயாயத்தமான வாத்ஸல்ய ஸௌஸீல்ய ஸ்வாமித்வ ஸௌலப்யாதி அஸங்க்யேயகல்யாணகுணவிசேஷங்கள். 'திருமேனி' ஆவது-அஸாதாரணமான திவ்யமங்களவிக்ரஹம். ஏகவசநம் ஜாதயபிப்ராயமாய், நித்யமான திவ்யவிக்ரஹத்தையும் ஐச்சிகமாகப் பரிக்ரஹிக்கும் விக்ரஹாத்ரங்கனையும் சொல்லுகிறது; அல்லாத போது, ஒரோ ஸமுஹமாக எண்ணிவருகிற ப்ரகரணத்துக்குச் சேராதது. இதுதான் நடுவிற்திருவிதிப்பிள்ளைப்பட்டர் ஆச்சாரப்பிள்ளை இவர்கள் அருளிச்செய்த ப்ரபந்தங்களிலே ஸுஸ்பஷ்டம். 'கார்திஸௌகுமார்யாதிகள்' ஆவன-அந்த விக்ரஹகுணங்களான ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்ய ஸௌகந்த்ய லாவண்ய யௌவநாதிகள். 'திவ்ய

1-கல்யாணகுணம் - நிர்த்தோஷமாய் மங்களமாயிருக்கிற குணங்கள். 2. ஜ்ஞாநாதி ஷட்குணங்களுக்கும் ப்ரதாந்யம்-இந்தஷட்குணங்களினாலேயே மற்றவை விளங்குவதாகை. எம்பெருமானது ஜ்ஞாநகுணத்தினாலேயே பிற துக்கத்தை யறிந்து நோவுபடுதலாகிய க்ருபையுண்டாவதாதலும், ஸக்தியினாலே தன்னையடைந்தாரது குற்றத்தை நற்றமாகக் கொள்ளும் வாத்ஸல்யம் உண்டாவதாதலும் காணலாம்; இவ்வாறே மற்றைக்குணங்களையும் ஊகித்தறிய வேணும். 3. ஜ்ஞாநமாவது - எப்போதும் ஸ்வதர்சகராலத்தில் பஞ்சேந்தரியங்களினாலும் அறியக்கூடியவற்றை யெல்லாம் ஸாக்ஷாத்கரிக்கை. ஸக்தியாவது - ஸ்வஸங்கல்ப மாத்ரத்தால் அஸங்க்யேயமான புலங்கட்கும் உபாதாநகாரணமாகை. பலமாவது - ஸம்ஸ்தகித் அகித் ஸமுஹங்களையும் சிறிதும் இளைப்பின்றித் தாங்கும்வல்லமை. ஐகவிர்யமாவது-ஸ்வாதந்தர்யத்தோடு எங்குந் தடையின்றிக்கெல்லும் ஸங்கல்பத்தை யுடைமை. விரீயமாவது-தான் உபாதாநகாரணமாகிச் சேதநாசேதநங்களை யுண்டாக்கியும் தனக்கு ஒருவிகாரயின்றிக்கேயிருக்கை. தேஜஸ்ஸாவது-வேரேருதலியின்றி அடைந்தாரது தாபங்களைப் போக்கியும், எதிரிகட்குத் தாபத்தைத் தந்தும் போருந் தன்மை; ஷட்குணங்களுக்கும் இவ்வாறு ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் உத்தமஸதகத்தில் லக்ஷணங் கூறியிருப்பதைக் காணலாம். 4. ஷாட்குண்ய ஆயத்தமான - ஜ்ஞாநாதி ஷட்குணங்களின் வசமாய்த் தோன்றுவதான. வாத்ஸல்யம்-குற்றத்தை நற்றமாகக்கொள்ளும் குணம்; ஸ்வஸமீத்யம்-எப்போருட்குந் தலைவனாகை. ஸௌஸீல்யம்-மஹானுயிருந்தும் மந்தரோடு வேற்றுமையின்றிக் கலக்கும் குணம். ஸௌலப்யம் - ஸகலமதுஷ்யர்க்கள்களுக்கும் விஷயமாகும் குணம்.

பூஷணங்கள்' ஆவன-ஆபரணகுர்ணையிலேபாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்த படியே கிரீடாதி தூபுரந்தமாக அத்திருமேனிக்குச் சாத்தும் அஸங்க்யேயமான திருவாபரணங்கள். 'திவ்யரபுதங்கள்' ஆவன-அழகுக்கும் ஆஸ்ரீதவிரோதிரிஸநத்துக்கும் உடலாயிருந்துள்ள ஸங்கசக்ரகதா அலி ஸாங்ககாதி அஸங்க்யேய ஆபுதவிஸேஷங்கள். 'பெரியபிராட்டியார்'தொடக்கமான நாச்சிமார் ஆவார்-(சுரு)“ஸ்ரீவஜ்ஜ வனவஹுதிவஹிநீலாநாயக” [ஸ்ரீவல்லப ஏவம்பூதபூமிநீலாநாயக] (சுசு) “ஹேலிக்ஷாபிநஹீலயா ஸஹஜீவீ ஹேஷுஸஹஸ்யஹு” [தேவீத்வா மது நீலயாஸஹ மஹீதேவ்யஸஹஸ்ரந்ததா] என்கிற படியே ப்ரதாரமஹிஷிபான பெரியபிராட்டியார் முதலாகத் தத்ஸமாநைகளான பூமிநீலைகளும், மற்றும் அநேகராகச்சொல்லப்படுகிற வர்களும். “ஸக்தீப்ரபருதி மஹிஷீவர்க்கங்களும்” என்றிறே ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்தது. நித்யஸூரிகள் ஆவார்-அநந்தகருட விஷ்வக்ஸேநாதிகளாயிருந்துள்ள அஸங்க்யேயரான ஸூரிஜரங்கள். சத்ரசாமராதிகள் ஆவன-கைங்கர்ய உபகரணங்களான சத்ர சாமர 1.தாலவ்ருந்த ப்ருங்காரபதத்ரஹாதிகள். 'திருவாசல்காக்கும்முதலிகள்' ஆவார்-சண்ட ப்ரசண்ட பத்ர ஸுபத்ரஜப விஜபாதிகள். 'கணாதிபர்' ஆவார்-குழுககுழுகாஷ்புண்டரீகவாமர ஸங்குக்ரணஸ்வநேத்ர ஸுமுக ஸுப்ரதிஷ்டிதாதிகள். 'முத்தர்' ஆவார்-“கரைகண்டோர்” என்கிறபடியே ஸம்ஸாரஸாகரத்தைக் கடந்து அக்கரைப்பட்டு நித்யஸூரிகளோடு ஸமாநாகாரராய் நிகிலகைங்கர்ய நிரதராயிருக்கும் அஸங்க்யேயரான சேதநர். பரமகாலம் ஆவது-2. பஞ்சோபநிஷம்யமான பரமபதம்; இதுதான் பஞ்சோபநிஷம்யமாகையாலே ஸமுஹாத்மகமாயிறேயிருப்பது. ஆகையால், ஸமுஹகணைக்கு விரோதமில்லை. “பஞ்சோபநிஷம்யமாகையாலே, பரமபதமும் ஸமுஹாத்மகமாயிருக்கும்” என்றிறே, ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்தது.

1. தாலவ்ருந்தம்-விசிறி. ப்ருங்காரம்-வெற்றிலைப்பெட்டி. பதத்ரஹம்-தம்பலம் படிக்கம். 2. பஞ்சோபநிஷத்துக்கள்-ப்ரமேஷ்டி புறம் விஸ்வஜிவருத்த ஸர்வஜிவ என்பன: இத்தலீலாவிபூதியில் பஞ்சபூதங்களைப்போல அந்தப் பரமபதத்தில் பஞ்சோபநிஷத்துக்க ளுள்ளன வென்றும், அவை சுத்தஸத்வங்களென்றும் அறிக. * திருவாய். அ-உ-க-0.

ஆக, 'ஜ்ஞாநாந்தரமலத்வாதிகளும்' என்று தொடங்கி இவ்வளவுப்-ஸ்வரூபநிரூபகதர்மங்களையும், நிரூபிதஸ்வரூபவிஸேஷணங்களான கல்பாணகுணங்களையும், அக்குணங்களுக்குப் ப்ரகாஸகமான திவ்ய மங்களவிக்ரஹத்தையும், விக்ரஹகுணமான ஸௌந்தர்யாதிகளையும், அந்த ஸௌந்தர்யாதிகளோபாதி பூத்தாற்போலே சாத்தின திவ்யபரணங்களையும், அவ்வாபரணங்களோடு விகல்பிக்கலாம்படியான திவ்யயுத்தங்களையும், இலையித்தனையும் காட்டிலெறித்த நிலாவாகாத படி அருகேயிருந்து அதுபவிக்கிற நாய்ச்சிமாரையும், அச்சேர்த்தியிலே அடிமை செய்கிற நித்யஸூரிகளையும், அவர்களுக்குக் கைவக்யோபகரணங்களான சத்ரசாமராதிகளையும், 'இச்சேர்த்திக்கு என் வருகிறதோ?' என்று வயிறுஎரிந்து நோக்கும் திருவாசல் காக்கும் முதலிகளையும், அப்படி மங்களாஸாஸநபராயத் திருப்படைவீட்டுக்கு அடையக் காவலாயிருக்கும் கணதிபரையும், நிவ்ருத்தஸம்ஸாரராய் அவர்களோடு ஒருகோவையாய் அடிமைசெய்கிற முத்தரையும், அவ்வடிமைக்கு வர்த்தகமான பரமபதத்தையும் அருளிச்செய்தாராயிற்று.

1. லீலாவிபூதியிலுள்ளவற்றை அருளிச்செய்கிறார் மேல்: 'ப்ரக்ருதி' ஆவது - குணதர்யாத்மகதயா ஸமூஹாத்மிகையாயிருக்கும் 2. மூலப்ரக்ருதி; "குணதர்யாத்மிகையாகையாலே மூலப்ரக்ருதியும் ஸமூஹாத்மிகையாயிருக்கும்" * என்றிறே, இதுக்கும் ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்தது. 'பத்தூத்மாக்கள்' ஆவார் - உரைமெழுகிற பொன்போலே இப்ப்ரக்ருதிக்குள்ளே உருமாய்ந்து கிடக்கிற ஆத்மாக்கள். 'காலம்' ஆவது - அஹோராத்ராதி 3. விபாகயுத்தயா ஸமூஹாத்மகமாயிருக்கும் அகித்விஸேஷம்; "அஹோராத்ராதி விபாகங்கள் அநேகமாகையாலே, காலமும் ஸமூஹாத்மகமாயிருக்கும்" * என்றிறே, இதுக்கும் ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்தது.

ஆக, இவ்வளவும் - ஸ்வரூபேண நித்யங்களான வஸ்துக்களைச் சொல்லிற்று. மேல் ப்ரவாஹரூபேண நித்யங்களைச் சொல்லுகிறது. ஸ்வரூபேண நித்யத்வமாவது - ஸத்தானபதார்த்தத்தினுடைய உத்பத்தி

1. லீலாவிபூதியிலுள்ளவற்றை - லீலாவிபூதியிலுள்ள நாரஸப்தார்த்தங்களை. 2- மஹாந்முதல் ப்ருதிவீவரையிலு முள்ள தத்வங்கட்கெல்லாம் காரணமான ப்ரக்ருதி-மூலப்ரக்ருதி யெனப்படும். 3. விபாகயுத்தயா - பிரிவையுடையதாயிருத்தலாலே. * பரந்தரஹஸ்யம்.

விநாஸ 1. அத்யந்தாபாவம். ப்ரவாஹுருபேண நித்யத்வமாவது -
2. உத்பத்திவிநாஸயோகியாகாநிற்கச்செய்தேயும், 3. பூர்வகாலத்தி-
லுண்டான நாமரூபவிகாதிசுருதைய 4. அந்யதாபாவம்.

இதில் 'மஹதாதி விகாரங்கள்' ஆவன - மஹத்தத்த்வம் தொடங்கி -
ப்ருதிநியளவாக உண்டான இருபத்துமூன்று தத்த்வமும், 'அண்-
டங்கள்' ஆவன - இம்மஹதாதிகளாலே 5. ஆரப்தங்களாய் (கள்)
“சுணாநாந்தௌ ஸஹஸ்ராணாம் ஸஹஸ்ராண்யுபாநாநி வ”
[அண்டநாந்து ஸஹஸ்ராணாம் ஸஹஸ்ராண்யுபாநாநிசு] என்கிறபடி-
யே, அஸக்யேயமாயிருக்கிற அண்டவிலேஷங்கள். 'அண்டத்துக்கு
உட்பட்ட தேவாதிபதார்த்தங்கள்' ஆவன - அண்டாந்தர்வர்த்திகளான-
தேவ மநுஷ்ய திர்யக் ஸ்தாவரங்கள்.

ஆக, நாரபதார்த்தம் அருளிச்செய்தாராயிற்று.

மேல், அயநபதார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்

மூ.-(கௌ) அயந மென்றது - இவற்றுக்கு ஆஸ்ரய-
மென்றபடி.

(வ்யா.) 'அயநமென்றது-இவற்றுக்கு ஆஸ்ரய மென்றபடி' என்-
து; அதாவது-அயநஸப்தம் ஆஸ்ரயவாசியாகையாலே, இவற்றுக்கு
அயநமென்றது இவற்றுக்கு ஆஸ்ரய மென்றபடி யென்கை,

பஹுவரீஹி ஸமாஸார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்

மூ.-(கக) அங்ஙனன்றிக்கே, இவைதன்னை ஆஸ்-
ரயமாகவுடைய நென்னவுமாம்.

(வ்யா.) 'அங்ஙனன்றிக்கே, இவைதன்னை ஆஸ்ரயமாக வுடைய-
நென்னவுமாம்' என்று. அதாவது - இவற்றுக்கு ஆஸ்ரயமென்று
தத்துவங்களைச் சொல்லுகையன்றிக்கே, 'இவைதன்னை ஆஸ்ரயமாக-
வுடையன்' என்று பஹுவரீஹியாகச் சொல்லுமா மென்கை.

1. அத்யந்த அபாவம் - அடியோடில்லாமை. 2. உத்பத்தி விநாஸயோகி-
உத்பத்தியையும் விநாஸத்தையும் கொண்டது. 3. பூர்வகாலத்தில் - ப்ரதம
ஸ்ருஷ்டியில். 4. அந்யதாபாவம் - வேறுவிதமாக ஆகாமலிருக்கை; முன்போல-
வேயிருக்கை யென்றபடி. 5. ஆரப்தங்கள்-ஆனவை.

1. 'இவற்றுக்கு ஆஸ்ரயம்' என்கிறவிடத்தில் குணங்களையும் சொல்லிற்றே யாகிலும், 'இவைதன்னை ஆஸ்ரயமாகவுடையன்' என்கிற இடத்தில், குணங்களை யொழியச் சொல்லவேணும்: அக்குணங்களுக்கு 2. வ்யாப்யத்வம் சொல்லு மளவில், 3. ஆத்மாஸ்ரயமும் 4. அநவஸ்தையுமாகிற தோஷங்கள் வரு மாகையாலே, "தன்குணங்களிலே ஈஸ்வரன் வ்யாபிக்கும்போது குணவிரிஷ்டனாயே வ்யாபிக்கவேணும்; நிர்க்குணமாய் வஸ்து இராமையாலே; அப்போது, வ்யாப்யகுணங்களே வ்யாபககுணங்களாய் வ்யாபககுணங்களே வ்யாப்யகுணங்களாய்கையாலே, ஆத்மாஸ்ரயதோஷ முண்டாம்; அதுக்கு மேலே, தன்குணங்களிலே குணி வ்யாபிக்க வென்று புக்கால், ததாஸ்ரயமான குணங்களையும் குணி வ்யாபிக்கவேணும்; அந்தவ்யாபகனுடைய குணங்களையும், குணி வ்யாபிக்கவேணும். ஆகையாலே, அநவஸ்தாதுஸ்ஸ்தமாம்" என்று இதுதன்னை ஸுஸ்பஷ்டமாக ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்தாரிறே.

இவ்வபயஸமாஸத்தாலும் 5. பலிதாம்ஸத்தை அருளிச்செய்தோர்

மூ.- (க00) இவையிரண்டாலும் பலித்தது - பரத்வ வெளலப்பயங்கள்.

1. நாராயணன் என்பதற்கு - நாரங்களுக்கு ஆஸ்ரயம் என்ற தத்புருஷஸமாஸத்தில், நாரஸப்தார்த்தமாக ஜ்ஞாநம்ஸௌரீல்யம் முதலிய எம்பெருமானுடைய குணங்கள் வந்ததுபோல, நாரங்களை ஆஸ்ரயமாகவுடையவன் [அதாவது - நாரங்களுள் வ்யாபித்திருப்பவன்] என்ற பஹுவீஹிஸமாஸத்தில், நாரஸப்தார்த்தமாக எம்பெருமானுடைய குணங்களைத் தவிர்த்த மற்றவற்றையே கொள்ளவேணும்; அப்படிக்கொள்ளாவிட்டால் ஆத்மாஸ்ரயதோஷமும் அநவஸ்தாதோஷமும் வரு மென்றபடி. 2. வ்யாப்யத்வம் - ஆஸ்ரயமாக இருக்கை. 3. ஆத்மாஸ்ரயம் - தன்னுள்ளானிருக்கை. குணவிரிஷ்டனை எம்பெருமான் குணத்துக்குள் வ்யாபித்தா நென்றால், குணத்துக்குள் குணம் வ்யாபித்ததாக ஏற்படுதலால், ஆத்மாஸ்ரயம். 4. அநவஸ்தை - எல்லையின்மை; குணத்துக்குள் குணம் வ்யாபிப்பதை ஒத்துக்கொண்டால், வ்யாபித்த குணத்துக்குள்ளும் வேறொருகுணமும் அதற்குள் மற்றொன்றும் என்று இவ்வாறு வரும் ஆதலால், ஒருமுடிவு ஏற்படா தென்றபடி. 5. பலிதாம்சம் - உஷ்ஞ்ருஷ்டமாக ஏற்பட்ட விஷயம்.

(வ்யா.) 'இவையிரண்டாலும்' என்று தொடங்கி. அதாவது - 1. 'நாரங்களுக்கு அயநம்', 2. 'நாரங்களை அயநமாக வுடையவன்' என்கிற இவை இரண்டாலும் பலித்த அர்த்தம் - தன்னை யொழிந்த ஸமஸ்தவஸ்துக்களுக்கும் தான் ஆதாரமாயிருக்கையாகிற பரத்வமும், இப்படிப் 3. பெரியனான தான் ஸகலசேதநாசேதநங்களிலும் தன்னை யமைத்துக்கொண்டு புக்கிருக்கையாகிற ஸௌல்ப்யமும் என்கை.

இன்னமும் ஒருபரகாரத்தாலே இந்த ஸமாஸதவ்யபலிதங்களை அருளிச்செய்கிறார்

மூ.-(க0க) அந்தர்யாமித்வமும், உபாயத்வமும் உபேயத்வமு மாகவு மாம்.

(வ்யா.) 4. 'அந்தர்யாமித்வமும், உபாயத்வமும் உபேயத்வமுமாகவுமாம்' என்று. அதாவது - பஹுவீர்ஹியும் தத்புருஷஸமாகிற உபயஸமாஸத்தாலும் பலித்தது, அந்தர்யாமித்வம்மனாதிகளிற சொல்லுகிறபடியே அகிலசேதநாசேதநங்களிலும் 5. அந்தராத்மதயா அவஸ்திதனய்க் கொண்டு 6. நியந்தாவாயிருக்கையாகிற அந்தர்யாமித்வமும், * "இண்மதள" [இண்-கதள] என்கிற தாதுவிலே யாதல் † "சுயமதள" [அய - கதள] என்கிற தாதுவிலேயாதல் வித்தமான அயநபதத்தில் 7. கரணேவ்யுத்தபத்தியாலும் கர்மணிவ்யுத்தபத்தி

1. நாரங்களுக்கு அயநம் என்பது - தத்புருஷஸமாஸ வாக்யார்த்தம்; இதனில், தன்னை யொழிந்த ஸமஸ்தவஸ்துக்களுக்கும் தான் ஆதாரமாயிருத்தல் சொல்லப்படுதலால், பரத்வம் வெளியாம். 2. பெரியனான தான் சேதநாசேதநங்களில் அவற்றிற்கு ஏற்கத் தன்னை யமைத்துக்கொண்டு புக்கிருத்தல் சொல்லப்படுதலால், ஸௌல்ப்யம் வெளியாம். 3. பெரியனான - விபுவான. 4. பஹுவீர்ஹிஸமாஸத்தால், அந்தர்யாமித்வமும் - தத்புருஷஸமாஸத்தால், உபாயத்வ உபேயத்வமும் வெளியாம். (உபாயம்-ப்ராபகம்; உபேயம்-பவம்.) 5. அந்தராத்மதயா அவஸ்திதன் - அந்தராத்மாவாக இருப்பவனென்றபடி. 6. நியந்தா-நியமிப்பவன். 7. 'இண்' என்ற தாதுவில் கரணேவ்யுத்தபத்தி - ஏதி அநே இதி அயநம் என்பது; அய என்ற தாதுவில் அயதே அநே இதி அயநம் என்பது; இண் என்ற தாதுவில் கர்மணிவ்யுத்தபத்தி - சுயதே இதி அயநம் என்பது; அய என்ற தாதுவில் அயதே இதி அயநம் என்பது. கரணேவ்யுத்தபத்தியில் அயநஸப்தம் உபாயவாசி; கர்மணிவ்யுத்தபத்தியில் உபேயவாசி.

* தாது பா-அதாதி-

† தாது பா-ப்வாதி-

யாலும் ப்ரகாஸிதமான உபாயத்தவழும் உபேயத்வமுமாகவுமா
மென்கை. பஹுவா¹ஹியோஜனை சொல்லுகிற விடத்தில் 1. யோக்ய
தாநுகுணமாக நாரஸப்தத்தைக் குணங்களை யொழிந்த வஸ்துக்களுக்கு
வாசகமாகக் கொண்டாற்போலே, தத்புருஷயோஜனையிலும் அயந
ஸப்தத்தை உபாய உபேய வாசியாகக் கொள்ளுமளவில் 2. யோக்ய
தாநுகுணமாக நாரஸப்தத்தை அசேதநங்களை யொழிந்த சேதந
வஸ்துக்களுக்கு வாசகமாகக் கொள்ளக்கடவது; (கூஅ) “நாரஸிதி
ஸூபு²பு³ஸா⁴ ஸஜி⁵ஹி⁶ வரிசு⁷தெ⁸ | மதிரா⁹ம¹⁰ந¹¹த¹²ஸு¹³
தேந¹⁴நாராயண¹⁵ஸு¹⁶த¹⁷” 3. [“நாரஸ்த்விதிஸர்வபும்ஸாம் ஸமுஹ¹⁸
பரிசுத்யதே¹⁹ கதிராலம்பநம் தஸ்ய தேநநாராயணஸ்ஸம்ருத²⁰”] என்
தும், (கூகூ) “நாரஸஸூப²¹ ஜீவாநா²² ஸஜி²³ஹி²⁴ ஹெ²⁵வ²⁶தெ²⁷
ஸு²⁸பு²⁹ஸா³⁰ | தெஷா³¹ம³²ந³³த³⁴ஸு³⁵த³⁶க³⁷வா³⁸நாராயண³⁹ஹெ⁴⁰வ⁴¹தெ⁴²”
[“நாரஸப்தே⁴³ ஜீவநாம் ஸமுஹ⁴⁴: ப்ரோச்யதேபு⁴⁵த⁴⁶த⁴⁷ | தேஷாமயந
பூ⁴⁸த⁴⁹த்வா⁵⁰ந் நாராயண⁵¹இ⁵²ஹோச்ய⁵³தே⁵⁴”] என்றும் இதயாதிகளிலே இவ்
வர்த்தத்ஞ் சொல்லப்படாதின்றதிற்.

கர்மணிவ்யதபத்தி வித்தமான 4. ப்ராய்யத்வத்துக்கு ஸங்கோச-
மில்லாமையாலே ஸர்வப்ரகாரஸிரிஷ்டமாயிருக்கையாலும், பந்து-
லாபமும் ப்ராய்யமாயிருக்கையாலும், ஈஸ்வரனுடைய ஸர்வவித்
பந்துத்வமும் இப்பத்தத்திலே சொல்லும்படியை அருளிச்செய்கிறார்

மூ.-(கர) * “எம்பிரா நெத்தை” என்கையாலே,
 எஸ்வரனே எல்லாவற்றவற்றையு மென்று சொல்லும்.

(வ்யா.) 'எம்பிரான்' என்று தொடங்கி. அதாவது - நாராயண ஸுப்தார்த்தத்தை யறுஸந்திக்கிற திருமங்கையாழ்வார் * "எம் பிரா நென்கை யென்னுடைச்சுற்றி மெனக்கர சென்னுடைவாணுள்" என்கைபரலே, ஈஸ்வரனே இவ்வாத்மாக்களுக்கு ஸர்வவிதப்பந்துவு மென்று இப்பதத்திலே சொல்லு மென்கை.

1. யோக்யதாநுகுணமாக-சரீரமாகக், கொள்வதற்கு ஏற்ப. 2. யோக்யதாநுகுணமாக-உபாய உபேயங்களாக அபேகிப்பதற்கு ஏற்ப. 3. அயநஸப்தத்தை உபாயவாசியாக வாயினும் உபேயவாசியாகவாயினும் கொண்டால், அப்போது சேதநாசேதநங்களை யெல்லாம் காட்டவல்ல நரஸப்தத்தைச் சேதநாமாத்ரவாசியாகக் கொள்ளவேண்டுமென்பதற்குப் பரமானம் - 'நாரஸ்த்வதி', 'நாரஸப்தேந' என்கிற வசநங்கள். 4. பராயம் - உபேயம்.

* பெ-தி. மொ-க-க-சு.

‘இப்படி பந்துபூதனாபக் கொண்டு, இத்தலைக்கு அவன் செய்யு மது எது?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

மூ.-(க௦௩) நாம் பிறர்க்கான அன்றும் அவன் நமக்காயிருக்கும்.

(வ்யா.) ‘நாம் பிறர்க்கானவன்றும், அவன் நமக்கா யிருக்கும்’ என்று. அதாவது - நாம் தன்னோடு ஒட்டற்றுப் பிறர்க்கு நல்லரா யிருந்த காலத்திலும், அவன் நமக்கு நல்லனாயிருக்கு மென்கை.

‘இப்படி நாம் அந்யபரரான அன்றும் நமக்கேயாயிருந்து அவன் செய்து போருமது தான் எது?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

மூ.-(க௦௪) இரா மடம் ஊட்டுவாரைப் போலே உள் ளே பதி கிடந்து ஸத்தையே பிடித்து நோக்கிக் கொண்டு போரும்தம்.

(வ்யா.) ‘இராமடம்’ என்று தொடங்கி, அதாவது - 1. நேர்கொடு நேர் தங்கல்பக்கல் வந்து அபேக்ஷிதங்களைவாங்கி ஜீவியாதே துர்மாதத் தாலே பட்டினியே திரியுமவர்களையும் விடமாட்டாமையாலே அசலறியாதபடி 2. ராத்ரி மடத்திலே புஜிப்பிப்பாரைப்போலே ‘தன் பக்கல் தலை சாயோம்’ என்று இச்சேதநர் 3. ஸ்வாதந்தர்யம் அடித்துத் திரியாநிற்க, இவர்கள் கண்காணாதபடி அந்தராத்மாவாய்க்கொண்டு உள்ளே மறைந்திருந்து இவர்கள் ஸத்தையே தொடங்கி ரக்ஷித் துக்கொண்டு போரு மென்கை.

ஆக, இந்நாராயணபதத்தாலே 4. கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்தியான சுஸ்வரன் படியை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

இனி, இதில் 5. விபக்த்யம்ஸுத்தாலே கைங்கர்யத்தைப் ப்ரார்த் திக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்

மூ.-(க௦௫) ‘ஆய’ என்கிற இத்தால், “சென்றாற் குடையாம்” என்கிறபடியே எல்லா அடிமைகளும் செய்யவேணு மென்று அபேக்ஷிக்கிறது.

-
1. நேர்கொடுநேர்-எதிராக. 2. ராத்ரி மடத்திலே-இரவிலே சோறிக் கிற ஸத்ரத்திலே. 3. ஸ்வாதந்தர்யம் அடித்தல் - ஸ்வாதந்தர்யம் கொண்டா டுதல். 4. கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்தி - கைங்கர்யத்தை யேற்றுக்கொள்பவன். 5. விபக்த்யம்ஸுத்தாலே-சுதர்த்தியாலே.

(வ்யா.) ‘ஆய’ என்கிற இத்தால்’ என்று தொடங்கி. அதாவது- ‘ஆய’ என்கிற இந்தச் சதுர்த்தியாலே * “சென்றாற் குடையாம்” என்கிற பாட்டிற் சொல்லுகிறபடியே திருவந்தாழ்வானைப் போலே ஸர்வவிதகைங்கர்யங்களும் செய்யவேணு மென்று அபேக்ஷிக்கிறது என்கை.

‘நமஸ்ஸாலே தனக்கென்ன ஒன்றை விரும்புகைக்கு ப்ராப்தியில் லாத அத்யந்தபாரதந்தர்யம் சொல்லியிருக்க’ இக்கைங்கர்யத்தைத் தான் விரும்பி அபேக்ஷிக்கை ஸம்பவியாததுஎன்று இருக்குமவர்கள் பண்ணும் ப்ராய்ஸத்தை அதுவதிக்கிறார்

மூ.-(கௌ) ‘நமஸ்ஸாலே தன்னோடு உறவில்லையென்று வைத்துக் கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்திக்கக் கூடு மோ?’ என்னில்,—

(வ்யா.) ‘நமஸ்ஸாலே தன்னோடு உறவில்லையென்று வைத்துக் கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்திக்கக் கூடுமோவென்னில்’ 1 என்று.

அதுக்கு உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார்

மூ.-(கௌ) † “படியாய்க் கிடந்து உன்பவளவாய் காண்பேனே” என்கிறபடியே கைங்கர்யப்ரார்த்தனை வந்தேறி அன்று; ஸ்வரூபப்ரயுக்தம்.

(வ்யா.) † ‘படியாய்க்கிடந்து’ என்று தொடங்கி. 2. அதாவது - † “படியாய்க்கிடந்து உன்பவளவாய்காண்பேனே” என்று, அத்யந்த பாரதந்தர்யத்தோடே கைங்கர்யப்ரார்த்தனையையும் சொல்லுகிறபடி.

1. நமஸ் ஸப்தம்-நாராயணை என்பதோடு சேர்ந்து, மகாரத்திற்சொன்ன ஜ்ஞாத்ருத்வத்தால் கைங்கர்யத்திலும் வரும் மமகாரத்தை விலக்கு மென்று நமஸ் ஸப்தார்த்தப்ரகரணத்திற் சொல்லிவிட்டு, இங்கே, கைங்கர்யப்ரார்த் தனையைச் சதுர்த்தி காட்டு மென்பதுபொருந்துமோ? என்று ஸங்கைக்குக் கருத்து. 2. கீழ்த்தோன்றிய ஸந்தேஹத்துக்கு உத்தரம்:— இங்கே சொல்லு கிற கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை-ஸ்வப்ரயோஜனத்தைச் சிறிதும் உத்தேசித்து வரா மல் ஸ்வரூபவியின் முகவிகாஸத்தையே உத்தேசித்ததாய், அசித்வயாவ்ருத்த ரூபமான ஸ்வ சைதன்யத்துக்கு ஏற்றதாய் ஸ்வஃ இருப்பதொன்றாகையாலே தக்கதா மென்றபடி.

* முதல் திருவ - ௫௩

† பெருமாள் திரு ச-கூ.

பே, கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை - ஸ்வபோக்த்ருத்வரூப அஹங்காரப்ரயுக்தமாய்க்கொண்டு வந்தேறி யானது அன்று, ஸேஷிக்கு அதிசயத்தை விளைத்தல்லது தான் துரியாதபடியான தன் ஸ்வரூபத்தைப் பற்றி வந்த தென்கை.

உக்தத்தை ஹேதுவாகக்கொண்டு சதூர்த்தியின் கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனாப்ரகாஸகத்வத்தை அருளிச்செய்கிறார்

மூ.-(கௌ) ஆகையால், * “வழுவினா வடிமை செய்ய வேண்டும் நாம்” என்கிற ப்ரார்த்தனையைக் காட்டுகிறது.

(வ்யா.) ‘ஆகையால்’ என்று தொடங்கி. அதாவது - கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை வந்தேறி யன்றிக்கே, ஸ்வரூபப்ரயுக்த மாகையாலே, * “வழுவினாவடிமைசெய்யவேண்டினாம்” என்று, ‘அடிமையில் ஒன்றும் நமுவாதபடி ஸகலகைங்கர்யங்களும் செய்யவேண்டும் நாம்’ என்கிற ப்ரார்த்தனையை, இச்சதூர்த்திப்ரகாஸிப்பிக்கிற தென்கை.

இனி, இந்தக்கைங்கர்யப்ரார்த்தனை இடைசிதாமஸ்நடக்கைக்கு உறுப்பான ப்ராப்யருகியுடையார்படிமை அருளிச்செய்கிறார்

மூ.-(கௌ) “† கண்ணாக்கண்டு கழிவதோர்காதலுற்றார்க்கு முண்டோ கண்கள் துஞ்சதல்” என்கிறபடியே காண்பதற்கு முன்பு உறக்கமில்லை; கண்டால் “ஸதா பஸ்யந்தி” ஆகையாலே உறக்கமில்லை.

(வ்யா.) ‘கண்ணாக்கண்டு’ என்று தொடங்கி. அதாவது - “† இமையோர்கள் குழார், தொழுவதுஞ்குழுவதுஞ்செய் தொல்லைமலைக் கண்ணாக்கண்டு, கழிவதோர் காதலுற்றார்க்கு முண்டோ கண்கள் துஞ்சதல்” என்று “நித்யஸூரிகளுடைய திரளானது நிரந்தரம் அதுபவம் பண்ணுகிற ஸர்வேஸ்வரனைக் கண்கள் நிறையும்படி 1. கண்டொழியக் கழியாதபடியான காதலிலே நிலைநின்றவர்களுக்கும் கண்கள் உறங்குதலுண்டோ?” என்னுமாபோலே, விஷயத்தைக் காண்பதற்குமுன்பு ஜ்ஞாநவங்கோசரூபமான உறக்கமில்லை; கண்ட

1. கண்டொழியக் கழியாத-கண்டாலல்லது நீங்காத.

* திருவாய் மொ. ந.ந.க.

† திருவிரு.கௌ.

காலத்தில் (சூ0) “ஸுதாவஸூனி” [ஸுதாபஸ்யந்தி] என்கிறபடியே ஸுதா அதுபவம் பண்ணுகையாலே உறக்கமில்லை யென்கை.

இன்னமும் ஒருநேறுதுவினாலே இவனுக்கு உறக்கமில்லாமையை அருளிச்செய்கிறார்

மூ-(கக0) * “பழுதே பல பகலும்போயின” என்று இழந்தநாளுக்குக் கூப்பிடுகிறவனுக்கு உறங்கவிரகில்லை.

(வ்யா.) ‘பழுதே’ என்று தொடங்கி. அதாவது - * “செங்க ணடலோதவண்ணாடி அரவணைமேற் கண்டு தொழுதேன், பலபக லும் பழுதே போயினவென்று அஞ்சி அழுதேன்” என்று, ‘விஷயத் தைக் கண்டு அதுபவித்தவாறே இப்படி அதுபவிக்கைக்கு உடலான அநேககாலமெல்லாம் வ்யர்த்தமே போய்விட்டதே.’ என்று இழந்த நாளை நினைத்துக் க்லேஸித்துக் கூப்பிடுகிறவனுக்கு மேலுள்ள நாளில் உறக்கம் வர வழியில்லை யென்கை.

‘இன்னமும் இவ்விஷயத்தில் அறிவுபிறந்தார்க்கு மறக்கப்போ காது’ என்னுமத்தை 1. இசைவிக்கிறார்

மூ-(ககக) “† அன்று நான் பிறந்தலேன் பிறத்த பின் மறந்தலேன்” என்னாநின்றார்களிறே.

(வ்யா.) ‘அன்று நான்’ என்று தொடங்கி. அதாவது - அவன் என்னைப் பெறுகைக்காகத் திருப்பதிகளிலே நிற்பது இருப்பது கிடப் பதாகாநிற்க, அக்காலத்தில் நான் ஜ்ஞாநலாபருபமான ஜந்மத்தை யுடையனாகப் பெற்றிலேன்; அந்தஜந்மமுண்டான பின்பு, அவனை ஒருகாலும் மறந்திலேன்’ என்று சொல்லா நின்றார்களிறே யென்கை. ஆக, ப்ராப்யவைலக்ஷணபஜ்ஞாநம் பிறந்தார் 2. படி இதுவாகை யாலே, இந்தக்கைங்கர்ப்பரார்த்தனை இடைவிடாமல் நடக்கும் என்று கருத்து.

இனி, இந்தக்கைங்கர்ப்யத்துக்கு தேஸகாலாநிநியமமில்லாமை யை அருளிச்செய்கிறார்

1. இசைவிக்கிறார் - ப்ரமாணத்தாலே சம்மதிப்படுத்துகிறார். 2. படி - தன்மை.

* முதல் திருவந்-சகூ.

† திருச்சந்த-சகூ.

மூ.-(ககஉ) இவ்வடிமைதான் “*ஒழிவில்காலமெல்லா முடனாய்மன்னி” என்கிறபடியே ஸர்வதேஸ ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் அறுவர்த்திக்கும்.

(வ்யா.) ‘இவ்வடிமைதான்’ என்றுதொடங்கி. அதாவது-இவ்வர்த் மாவினுடைய ஸ்வரூபாநுபுருஷார்த்தமான இந்தக் கைங்கர்யந்தான் * “ஒழிவில்காலமெல்லா முடனாய்மன்னி” என்று—‘ஒழிவில்காலமெல்லாம் ஸர்வதேஸத்திலும் உடனாய் ஸர்வாவஸ்தையிலும் பிரியாதுகின்று’ என்கிறபடியே ஸர்வதேஸத்திலும் ஸர்வகாலத்திலும் ஸர்வாவஸ்தையிலும் நடந்துசெல்லும் என்கை.

பார்யைக்கு மங்களஸுத்தரதாரணம் பர்த்தாவுக்கு அநந்யார்ஹை யென்று காட்டுமாபோலே, திருமந்தரதாரணம் சேதநர்க்கு பகவதநந்யார்ஹைத்வப்ரகாஸகம் என்னுமிடந் தோற்ற, இத்தை ஒரு மங்களஸுத்தரமாக நிரூபித்து அருளிச்செய்கிறார்

மூ.-(ககங) எட்டிழையாய் மூன்றுசரடா யிருப்பதொரு மங்களஸுத்தரம்போலே திருமந்தரம்.

(வ்யா.) ‘எட்டிழையாய்’ என்று தொடங்கி. அதாவது-பதினாழியையாய் இரண்ட்சரடா யிருக்கும் லௌகிகமான மங்களஸுத்தரம்போலன்றிக்கே, எட்டிழையாய் மூன்றுசரடாயிருப்பதொரு மங்களஸுத்தரம்போலே, எட்டுத்திருவக்ஷரமாய் மூன்றுபதமாயிருக்கிற இத்திருமந்தரமென்கை.

‘இப்படி நிரூபித்துச்சொன்ன இத்தால் எவ்வர்த்தம் சொல்லுகிறது?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

மூ.-(ககச) இத்தால், ஈஸ்வரன் ஆத்மாக்களுக்குப் பதியாய்நின்று ரக்ஷிக்கும் என்கிறது.

(வ்யா.) ‘இத்தால்’ என்று தொடங்கி. அதாவது-இத்தை மங்களஸுத்தரமாகச் சொன்ன இத்தால், ஈஸ்வரன் 1. இத்தோடு அநவயமுடைய ஆத்மாக்களுக்குப் பதியாய்நின்று கொண்டு ரக்ஷிக்குமென்று சொல்லுகிற தென்கை.

1. இத்தோடு - அநவயமுடைய இந்தத்திருமந்தரத்தோடு ஆசார்யோபதேசமுகத்தாலே சம்பந்தமுடைய.

* திருவாய்மொ - ந-ந-க.

இனி, இம்மந்திரத்தால் ப்ரதிபாதித்த அர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹித் துச்சொல்லி இத்தை நிகமித்தருளுகிறார்

மு.-(ககடு) ஆக, 'திருமந்திரத்தால் எம்பெரு மானுக்கே உரியேனான நான் எனக்குஉரிய நன்றிக்கே யொழியவேணும்; ஸர்வஸேஷியான நாராயணனுக்கே எல்லா அடிமைகளும் செய்யப்பெறுவேனாக வேணும்' என்ற தாயிற்று.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.

திருமந்திரப்பரகரணம் முற்றிற்று.

(வ்யா.) 'ஆக, திருமந்திரத்தால்' என்று தொடங்கி, 'ஆக' என்பது-சிறு பாக்க அருளிச்செய்த எல்லாவற்றையும் தொகுத்து அருளிச் செய்கிற ரொன்னுமிடர் தோற்ற. 'எம்பெருமானுக்கேயுரியேனான்' :-இதில், 'எம்பெருமானுக்கு' என்று சதுர்த்பங்கமான ப்ரதமபக்ஷரத்தில் அர்த்தத்தையும், அவதாரணத்தாலே மத்யமபக்ஷரத்தின் அர்த்தத்தையும், 'உரியேனான்' என்று த்ருதியபக்ஷரத்தில் அர்த்தத்தையும் சொல்லுகையாலே, ப்ரதமபதார்த்தத்தை ஸங்க்ரஹித்தபடி, 'எனக்கு உரியன்னிற்கே யொழியவேணும்' :-இதில், 'எனக்குரியன்' என்று ஷஷ்ட்யந்தமான் மகாரார்த்தத்தையும், 'அன்றிக்கேயொழிய' என்கையாலே நகாரார்த்தத்தையும், 'வேணும்' என்கையாலே இவ்வர்த்தம் சேதநனுக்கு ப்ரார்த்தநீயமென்னுமத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கையாலே, மத்யமபதார்த்தத்தை ஸங்க்ரஹித்தபடி, 'ஸர்வஸேஷியான நாராயணனுக்கே எல்லா அடிமைகளும் செய்யப்பெறுவேனாகவேணும்' :-இதில், 'ஸர்வஸேஷியான நாராயணனுக்கே' என்று கைங்கர்ய ப்ரகிஸம்பந்தியையும் கைங்கர்யப்ரார்த்தநாப்ரகாஸிகையான சதுர்த்தியையும், 'எல்லா அடிமைகளும் செய்யப்பெறுவேனாக வேணும்' என்று கைங்கர்யப்ரார்த்தநாப்ரகாரத்தையும் சொல்லுகையாலே, த்ருதியபதார்த்தத்தை ஸங்க்ரஹித்தபடி, 'என்றதாயிற்று' என்றது-என்று சொல்லிற்றுயிற் றென்கை.

விஸ்தரேண அருளிச்செய்தத்தை மீளவும் இப்படி ஸங்க்ரஹித்து அருளிச்செய்தது - இத்திருமந்திரார்த்தத்தை எல்லாரும் அறிந்து அநுஸந்திக்கக்கூக. ஆகையாலே, எல்லார்க்கும் இவ்வர்த்தம் எப்போதும் அநுஸந்தேயம்.

திருமந்திரப்பரகரணவ்யாக்யாநம் முற்றியது.

சீயர்திருவடிகளே சரணம்.